SUSAN EE

LUMEA DE APOI

SUSAN EE

Seria: Penryn și Sfârșitul lumii

Volumul 2

LUMEA DE APOI

Original: *Penryn & the End of Days*: *World After* (2013)

Traducere din engleză de:
ALEX VĂSIEȘ

virtual-project.eu

2017

1.

Toți cred că sunt moartă.

Stau întinsă cu capul în brațele mamei, în remorca unui camion mare. Lumina zorilor accentuează ridurile de pe fața mamei, în timp ce huruitul motoarelor vibrează prin corpul meu vlăguit. Facem parte din Caravana Rezistenței. O jumătate de duzină de camioane militare, furgonete și SUV-uri își croiesc drumul printre mașini abandonate, ieșind din San Francisco. La orizont, în spatele nostru, cuibul îngerilor încă fumegă după lovitura Rezistenței.

Ziarele acoperă ferestrele magazinelor de-a lungul drumului, formând un coridor care amintește de Marele Atac. Nu am nevoie să citesc ziarele pentru a-mi da seama ce se spune în ele. Toată lumea a rămas împietrită la știrile din timpul zilelor de la început, când reporterii încă își făceau treaba.

PARISUL ÎN FLĂCĂRI, NEW YORK-UL INUNDAT,
MOSCOVA DISTRUSĂ
CINE A TRAS ÎN GABRIEL,
MESAGERUL LUI DUMNEZEU?
ÎNGERI PREA AGILI PENTRU PROIECTILE
LIDERII NAȚIUNILOR ALUNGAȚI ȘI DEZORIENTAȚI
SFÂRȘITUL LUMII

Trecem pe lângă trei oameni fără păr, înveliți în cearșafuri cenușii. Lipesc flyere pătate și mototolite ale unuia dintre cultele apocalipsei. Între bandele de pe străzi, culte și Rezistență, mă întreb cât va mai dura până când toată lumea va face parte dintr-un grup sau altul. Chiar și la sfârșitul lumii simțim nevoia să aparținem de ceva, cred.

Membrii cultului se opresc pe bordură ca să ne privească trecând în camionul nostru aglomerat.

Ca familie, trebuie că părem foarte mici – doar o mamă speriată, o adolescentă cu părul negru și o fată de șapte ani șezând în remorca unui camion plin de bărbați înarmați. Oricând altcândva, am fi fost ca niște oi în compania unor lupi. Dar acum avem ceea ce unii ar putea numi „aspect impunător”.

Unii dintre bărbații din caravana noastră sunt camuflați și au puști. Mitralierele unora sunt încă îndreptate spre cer. Unii sunt chiar de pe străzi și au tatuaje cu diferite bande, făcute acasă – arsuri provocate chiar de ei pentru a-și marca omorurile.

Totuși, acești bărbați se înghesuie departe de noi pentru a păstra o distanță sigură.

Mama continuă să se legene înainte și înapoi, așa cum a făcut în ultima oră, de când am părăsit cuibul care a explodat, psalmodiind propria ei versiune a vorbitului în limbi. Vocea ei urcă și coboară de parcă ar purta o ceartă teribilă cu Dumnezeu. Sau poate cu diavolul.

O lacrimă cade de pe bărbia ei și aterizează pe fruntea mea și știu că i se frânge inima. I se frânge din cauza mea, fiica ei de șaptesprezece ani, a cărei sarcină era să aibă grijă de familie.

După știința ei, sunt doar un corp lipsit de viață pe care diavolul i l-a trimis. Probabil că nu o să poată niciodată să-și șteargă din fața ochilor imaginea cu mine, întinsă fără vlagă în brațele lui Raffe, cu aripile lui de demon luminate din spate de flăcări.

Mă întreb ce părere ar avea dacă cineva i-ar spune că Raffe a fost de fapt un înger și că a ajuns să aibă aripi de demon pentru că a fost înșelat. Ar fi acest lucru mai ciudat decât dacă i s-ar spune că de fapt nu sunt moartă, ci doar supusă unei paralizii ciudate din cauza înțepăturii unui monstru înger-scorpion? Ar crede probabil că acea persoană e la fel de nebună ca ea.

Sora mea mai mică stă la picioarele mele, aparent împietrită. Privește în gol și are spatele perfect drept, în ciuda scuturăturilor camionului. E ca și cum Paige s-ar fi izolat de tot.

Bărbații duri din camion se tot uită pe furiș la ea, ca niște băieței care trag cu ochiul peste păturile lor. Arată ca o păpușă dintr-un coșmar, zdrobită și cârpită. Urăsc să mă gândesc la ce trebuie să i se fi-întâmplat pentru a ajunge așa. O parte din mine ar vrea să știe mai multe, dar o parte din mine e fericită că nu știe.

Inspir o gură mare de aer. Va trebui să mă ridic, mai devreme sau mai târziu. Nu am de ales, trebuie să înfrunt lumea. Sunt complet dezmorțită acum. Mă îndoiesc că aș putea lupta sau altceva, dar, din câte îmi pot da seama, ar trebui să fiu în stare să mă mișc.

Mă ridic.

Presupun că, dacă aș fi planificat lucrurile cum trebuie, aș fi fost pregătită pentru țipete.

Mama e cea care țipă cel mai tare. Mușchii i se crispează într-o teroare totală, ochii îi sunt incredibil de larg deschiși.

— E în regulă, spun. E în regulă. Bolborosesc cuvintele, dar sunt recunoscătoare că nu vorbesc ca un zombi.

Ar fi amuzant, exceptând gândul descurajator care îmi apare brusc în cap: Acum trăim într-o lume în care cineva ca mine ar putea fi ucis pentru că e un ciudat.

Îmi întind mâinile într-un gest liniștitor. Spun ceva pentru a încerca să-i calmez, dar cuvintele se pierd printre țipete. Panica, într-un perimetru mic precum o remorcă, e aparent contagioasă.

Ceilalți refugiați se îmbulzesc unii într-alții în timp ce înaintează spre partea cu geam a camionului. Unii dintre ei par pregătiți să sară din vehiculul în mișcare.

Un soldat cu fața plină de coșuri își îndreaptă pușca spre mine, apucând-o de parcă e pe cale să comită îngrozitorul lui prim omor.

Am subestimat cu desăvârșire nivelul de frică primară care se-nvârte în jurul nostru. Acești oameni au pierdut totul: familiile, siguranța, Dumnezeul.

Iar acum, un cadavru reanimat se întinde spre ei.

— Sunt în regulă, spun încet, cât pot de clar. Susțin privirea lungă a soldatului, cu intenția de a-l convinge că nu se petrece nimic supranatural. Sunt vie.

Urmează un moment în care nu sunt sigură dacă se vor relaxa sau mă vor azvârli din camion odată cu descărcarea unei arme de foc. Încă mai port sabia lui Raffe agățată la spate, ascunsă aproape cu totul sub jachetă. Asta mă consolează puțin, chiar dacă, în mod evident, nu poate opri gloanțele.

— Te rog. Îmi păstrez vocea cât mai blândă și mișcările foarte lente. Eram doar adormită. Atâta tot.

— Erai moartă, spune soldatul palid, care nu pare cu nicio zi mai vârstnic decât mine.

Cineva izbește în acoperișul camionului.

Ne face pe toți să sărim, și am noroc că soldatul nu apasă din greșeală pe trăgaci.

•

Geamul care dă înăuntrul camionului se deschide și capul lui Dee se strecoară pe acolo. Ar putea părea aspru, numai că e greu să-l iei foarte în serios datorită părului său roșu și a pistruilor de băiețel.

— Hei! Dă-te înapoi de lângă fata moartă. E proprietatea Rezistenței.

— Da, spune fratele său geamăn, Dum, din interiorul cabinei. Avem nevoie de ea pentru autopsii și alte chestii. Crezi că e așa ușor să găsești fete ucise de prinți-demoni?

Ca de obicei, nu pot face diferența între cei doi frați, așa că îl asociez la întâmplare pe unul cu Dee, iar pe Dum cu celălalt.

— Nu o omoară nimeni pe fata moartă, spune Dee. Cu tine vorbesc, Soldat.

Arată spre tipul cu pușcă și îl privește cu asprime. Ai crede că, dacă seamănă cu un set de Ronalzi McDonald[1] terminați de la droguri și cu porecle precum Tweedledee și Tweedledum,

nu ar putea avea niciun fel de autoritate. Dar, cumva, tipii ăștia par să știe cum să treacă de la penibili la mortali cât ai bate din palme.

Sper, cel puțin, că glumesc în ceea ce privește autopsia.

Camionul se oprește într-o parcare. Acest lucru distrage atenția de la mine, pentru că toți privim în jur.

Clădirea în stil adobe[2] din fața noastră îmi e familiară. Nu e școala mea, dar e o școală pe care am văzut-o de zeci de ori. E liceul din Palo Alto, denumit cu afecțiune Paly High.

O jumătate de duzină de camioane și SUV-uri opresc în parcare. Soldatul încă stă cu ochii pe mine, dar își coboară pușca la un unghi de 45 de grade.

O mulțime de oameni se holbează la noi pe măsură ce restul micuței caravane oprește în parcare. Toți m-au văzut în brațele creaturii cu aripi de demon care era, de fapt, Raffe, și toți au crezut că eram moartă. Mă încearcă un sentiment de sfială, așa că mă așez pe bancă, în spatele surorii mele.

Unul dintre bărbați se întinde ca să-mi atingă brațul. Poate că vrea să verifice dacă sunt caldă precum cei vii sau rece ca un mort.

Fața surorii mele se schimbă instant, de la o expresie goală, la un mârâit animalic, în timp ce se repede spre bărbat. Dinții ei ascuțiți strălucesc în timp ce se mișcă, accentuând amenințarea.

De îndată ce bărbatul se dă înapoi, ea se întoarce la expresia ei goală și la postura de păpușă.

Bărbatul face ochii mari, trecând cu privirea de la mine la ea și înapoi, pentru a găsi indicii la întrebări la care eu nu pot răspunde. Toți cei din parcare au văzut ceea ce tocmai s-a întâmplat și toți ne privesc cu uimire, la fel ca el.

Bun venit la spectacolul ciudaților!

2.

Paige și cu mine eram obișnuite să se holbeze oamenii la noi. Eu îi ignoram pur și simplu, dar Paige le zâmbea întotdeauna, din scaunul ei cu rotile. Aproape întotdeauna, zâmbeau și ei înapoi. Era greu să reziști șarmului lui Paige.

Dar asta a fost demult.

Mama noastră începe din nou să vorbească în limbi. De data asta mă privește în timp ce cântă, de parcă se roagă la mine. Cuvintele aproape guturale care îi ies din gât domină zgomotele șoptite ale mulțimii. E felul ei să adauge o doză serioasă de spaimă chiar și la lumina afumată a zilei.

— În regulă, să coborâm, spune Obi, pe un ton autoritar.

Are peste un metru optzeci, umeri lați și un corp musculos, dar prezența lui impresionantă și încrederea sunt cele ce îi conferă rolul de lider al Rezistenței. Toți privesc și ascultă în timp ce el trece pe lângă numeroasele camioane și SUV-uri, cu aspectul unui adevărat comandant militar aflat într-o zonă de război.

— Evacuați camioanele și îndreptați-vă spre clădire. Feriți-vă pe cât posibil de cerul deschis.

Asta diminuează tensiunea și oamenii încep să sară afară din camioane. Oamenii din camionul nostru se împing și se izbesc unii de alții în graba lor de a fugi de noi.

— Șoferi! strigă Obi. Când camioanele s-au golit, împrăștiați-vă și parcați vehiculele astfel încât să puteți ajunge ușor la ele. Ascundeți-le printre mașinile blocate din trafic sau pe undeva, astfel încât să fie greu de observat de deasupra.

Se plimbă prin râul de refugiați și soldați, dând sens și îndrumare unor oameni care altfel ar fi pierduți.

— Nu vreau niciun semn care să arate că zona asta e ocupată. Nimic nu trebuie curățat sau aruncat pe o rază de o milă.

Obi se oprește când îi vede pe Dee și pe Dum stând unul lângă celălalt, holbându-se la noi.

— Domnilor, le spune Obi lui Dee și Dum, care ies din transa lor și își îndreaptă privirea spre el. Vă rog să le arătați noilor recruți unde să meargă și ce să facă.

— Corect, spune Dee, oferindu-i lui Obi un salut de băiețel, cu un zâmbet de băiețel.

— Bobocilor! strigă Dum. Toți cei care nu știu ce au de făcut, haideți după noi!

— Înaintați, oameni buni, spune Dee.

Cred că la noi se referă. Mă ridic cu dificultate și mă întind automat după sora mea, dar mă opresc înainte să o ating, ca și

cum o parte din mine ar crede că e un animal periculos.

— Haide, Paige.

Nu știu ce voi face dacă nu se mișcă. Dar se ridică și mă urmează. Nu știu dacă mă voi obișnui vreodată să o văd stând pe propriile ei picioare.

Mama mă urmează și ea. Nu se oprește din cântat, totuși. La drept vorbind, e chiar mai zgomotoasă și mai înflăcărată decât înainte.

Pășim cu toții în fluxul de nou-veniți, pe urmele gemenilor.

Dum merge cu spatele înainte, vorbindu-ne.

— Ne întoarcem la liceu, acolo unde instinctele noastre de supraviețuire sunt la cel mai înalt nivel.

— Dacă simțiți nevoia de a vopsi pereții sau de a o snopi în bătaie pe vechea voastră profesoară de matematică, spune Dee, faceți-o acolo unde păsările nu vă pot vedea.

Trecem pe lângă clădirea principală în stil adobe. Din stradă, școala pare înșelător de mică. Dar în spatele clădirii principale e un întreg campus de clădiri moderne conectate prin coridoare acoperite.

— Dacă vreunul dintre voi e rănit, luați un loc în sala asta frumoasă de clasă.

Dee deschide cea mai apropiată ușă și aruncă o privire înăuntru. E o clasă cu un schelet în mărime naturală atârnând într-un cuier.

— Scheletul vă va ține companie cât timp așteptați medicul.

— Și dacă vreunul dintre voi e medic, spune Dum, pacienții vă așteaptă.

— Ăștia suntem toți? întreb. Suntem singurii supraviețuitori?

Dee îl privește pe Dum.

— Au voie fetele zombi să vorbească?

— Dacă sunt drăguțe și vor să facă lupte în noroi cu alte fete zombi.

— Ce tare…

— E o imagine dezgustătoare.

Le arunc o privire piezișă, dar sunt în secret fericită că nu sunt îngroziți de faptul că am revenit dintre morți.

— Nu e ca și cum le-am alege pe cele descompuse, Penryn. Numai pe cele ca tine, proaspăt revenite dintre morți.

— Numai cu hainele rupte și chestii.

— Și înfometate după sâââni.

— Vrea să spună creier[3].

— Exact asta voiam să zic.

— Puteți răspunde, vă rog, la întrebare? întreabă un tip care poartă ochelari fără nici măcar o fisură și nu pare să fie într-o dispoziție glumeață.

— Corect, spune Dee, devenind dintr-odată serios. Acesta e punctul nostru de întâlnire. Cu ceilalți ne vom întâlni aici.

Mergem în continuare sub lumina slabă a soarelui, iar tipul cu ochelari ajunge în spatele grupului.

Dum se apleacă spre Dee și îi șoptește îndeajuns de tare pentru ca eu să aud:

— Pe cât pariezi că tipul ăla va fi primul care va paria pe lupta fetei zombi?

Schimbă rânjete și mișcă din sprâncene unul către celălalt.

Vântul de octombrie mi se strecoară prin bluză și nu mă pot abține să privesc în sus la cerul acoperit de nori, în căutarea unui anumit înger cu aripi în forma aripilor de liliac și cu un simț răsuflat al umorului. Lovesc cu piciorul în iarba năpădită de buruieni și mă forțez să privesc în altă parte.

Ferestrele clasei sunt pline de postere și anunțuri despre condițiile necesare admiterii la colegiu. La o altă fereastră sunt expuse pe rafturi lucrări artistice ale elevilor. Figurine din lut, din lemn și din pastă de hârtie turnată, în toate culorile și stilurile, acoperă fiecare centimetru din spațiul rafturilor. Unele dintre ele sunt atât de bune, încât mă întristează faptul că acești copii nu vor mai face artă din nou pentru mult, mult timp.

În timp ce ne mișcăm prin școală, gemenii au grijă să rămână în spatele familiei mele. Mă dau înapoi, gândindu-mă că nu e o idee rea să o am pe Paige în față, ca să o țin sub observație. Pășește cu dificultate, de parcă n-ar fi încă obișnuită cu picioarele ei. Nici eu nu sunt obișnuită să o văd așa, și nu mă pot abține să nu mă holbez la cusăturile crude de pe tot corpul ei, care o fac să arate ca o păpușă Voodoo…

— Deci, ea e sora ta? întreabă Dee cu o voce scăzută.

— Aha.

— Cea pentru care ți-ai riscat viața?

— Aha.

Gemenii dau din cap politicos, în acel fel automat al oamenilor care nu vor să spună ceva care să te insulte.

— Familia voastră e mai bine? întreb.

Dee și Dum se uită unul la celălalt, evaluându-se.

— Nu, spune Dee.

— Nu chiar, spune Dum în același timp.

•

Noua noastră casă e o clasă de istorie. Pereții sunt plini de cronologii și postere cu istoria umanității. Mesopotamia, Marea Piramidă de la Giza, Imperiul Otoman, Dinastia Ming. Și Moartea Neagră.

Profesorul meu de istorie a spus că Moartea Neagră a nimicit între treizeci și șaizeci la sută din populația Europei. Ne-a cerut să ne imaginăm cum ar fi ca șaizeci la sută din

lumea noastră să moară. Nu mi-am putut imagina atunci. Părea atât de ireal.

Într-un contrast ciudat, dominând toate posterele istoriei de demult, e o fotografie cu un astronaut pe Lună, cu Pământul albastru ridicându-se în spatele său. De fiecare dată când văd mingea noastră cu albastru și cu alb în spațiu, mi se pare că trebuie să fie cea mai frumoasă lume din univers.

Dar și asta pare ireal acum.

Afară, mai multe camioane huruie în parcare. Pășesc spre fereastră în timp ce mama începe să împingă bănci și scaune într-o parte. Arunc o privire afară și îl văd pe unul dintre gemeni conducându-i pe nou-veniții năuciți în școală, precum Pied Piper[4].

În spatele meu, sora mea mai mică spune:

— Foame.

Mă crispez și subsolul minții mi se umple cu tot felul de hidoșenii.

Văd o reflexie a lui Paige în fereastră. În cealaltă lume estompată a acelei imagini, ea își ridică privirea spre mama la fel ca oricare alt copil care așteaptă cina. Dar în geamul deformat, capul ei e distorsionat, exagerându-i cusăturile și lungindu-i dinții ascuțiți.

Mama se apleacă și îi mângâie părul. Începe să îngâne cântecul ei bântuitor de iertăciune.

3.

Mă sprijin de un pătuț în colț. Stând cu spatele lipit de perete, pot să văd întreaga încăpere la lumina lunii.

Surioara mea stă pe un pătuț sprijinit de peretele din fața mea. Paige pare micuță sub pătura ei, dedesubtul posterelor cu figuri istorice mai impunătoare ca viața însăși. Confucius, Florence Nightingale, Gandhi, Helen Keller, Dalai Lama.

Ar fi ajuns și ea ca unul dintre ei, oare, dacă nu am fi în Lumea de Apoi?

Mama stă cu picioarele încrucișate lângă pătuțul lui Paige, îngăimându-și melodia. Am încercat să-i oferim surorii mele cele două lucruri pe care le-am putut scoate din mizeria dezorganizată a cantinei care se presupune că se va transforma într-o bucătărie până dimineață. Dar nici supa la conservă, nici batonul de proteine nu i-au fost de niciun folos.

Îmi mut greutatea pe pânza pătuțului, încercând să găsesc o poziție în care mânerul sabiei mele să nu-mi împungă coastele. O port mereu la mine pentru că e singura cale prin care altcineva n-ar încerca să o ridice și să-și dea seama că eu sunt singura care poate face asta. Ultimul lucru care îmi lipsește e să trebuiască să explic cum am ajuns să am o sabie de înger.

Dormitul cu o armă nu are nimic de-a face cu faptul că sora mea se află în cameră. Chiar nimic.

Nu are nimic de-a face nici cu Raffe. Nu e ca și cum sabia e singura mea amintire a timpului petrecut cu el. Am destule tăieturi și vânătăi pentru a-mi aminti de zilele petrecute cu îngerul meu dușman.

Pe care probabil că nu îl voi mai vedea niciodată.

Până acum, nimeni nu a întrebat de el. Bănuiesc că e mai la îndemână decât să trebuiască să desparți grupul zilele astea.

Întrerup acest gând și închid ochii.

Sora mea suspină din nou peste bâiguitul mamei mele.

— Culcă-te, Paige, spun. Spre surpriza mea, respirația ei se relaxează și ea se calmează. Inspir adânc și închid ochii.

Cântecul mamei dispare în uitare.

•

Visez că sunt în pădurea în care a avut loc masacrul. Sunt fix în afara vechii tabere a Rezistenței, unde soldații au murit încercând să se apere de demonii care zburau la altitudine scăzută.

Sângele se scurge de pe crengi și picură pe frunzele moarte, ca niște picături de ploaie. În visul meu, niciunul dintre corpurile care ar trebui să fie aici nu e aici și nu sunt nici

soldații îngroziți care s-au ghemuit laolaltă, spate în spate, cu puștile îndreptate spre exterior.

E doar un luminiș în care șiroiește sângele.

În centru stă Paige.

Ea poartă o rochie demodată cu modele florale, precum purtau fetele spânzurate de copaci. Are părul îmbibat cu sânge, la fel ca rochia. Nu sunt sigură ce e mai greu de privit, sângele sau cusăturile vinete care îi străbat fața.

Își ridică brațele spre mine, de parcă așteaptă să o ridic, chiar dacă are șapte ani acum.

Sunt destul de sigură că sora mea nu a luat parte la masacru, dar se află aici, totuși. Undeva în pădure, mama spune:

— Uită-te în ochii ei. Sunt la fel ca întotdeauna.

Dar nu pot. Nu mă pot uita deloc la ea. Ochii ei nu sunt la fel. Nu au cum să fie.

Mă întorc și fug de ea.

Lacrimi mi se scurg pe față și o strig pe nume prin pădure, fugind de fata din spatele meu.

— Paige! mi se frânge vocea. Vin. Rezistă. Voi fi acolo imediat.

Dar singurul semn de la sora mea e trosnetul frunzelor moarte pe care calc, în timp ce noua Paige mă urmărește pas cu pas prin pădure.

4.

Mă trezesc auzind-o pe mama cum râcâie ceva din buzunarul puloverului. Așază apoi totul pe pervazul ferestrei, pe unde se strecoară lumina dimineții. E o mâzgă galben-maronie cu coji sfărâmate de ou. Mama așază cu mare grijă pe pervaz fiecare picătură scârboasă.

Paige respiră egal, sunând de parcă va fi adormită pentru multă vreme. Încerc să scap de ultimul meu vis, dar fuioare din el se țin după mine.

Cineva ciocănește la ușă.

Ușa se deschide și fața pistruiată a unuia dintre gemeni aruncă o privire în sala noastră de clasă. Nu știu care dintre ei este, așa că îl numesc în minte Dee-Dum. Nasul i se încrețește a dezgust atunci când simte mirosul de ouă clocite.

— Obi vrea să te vadă. Are niște întrebări.

— Excelent, răspund fără vlagă.

— Haide. O să fie distractiv.

Îmi aruncă un zâmbet excesiv de strălucitor.

— Și dacă nu vreau să merg?

— Îmi place de tine, puștoaico, spune el, sprijinindu-se de cadrul ușii și dând din cap în semn de aprobare. Ești o rebelă. Dar, ca să fiu sincer, nimeni nu e obligat să te hrănească, să-ți ofere adăpost, să te protejeze, să se poarte drăguț cu tine, să te trateze ca pe o ființă umană…

— Bine, bine. Am înțeles.

Mă târăsc afară din pat, fericită că am dormit într-un tricou și în pantaloni scurți. Sabia mea cade cu o bufnitură pe podea. Uitasem că o aveam lângă mine sub pătură.

— Shh! O s-o trezești pe Paige, șoptește mama.

Ochii lui Paige se deschid instant. Stă întinsă ca o moartă, privind fix în tavan.

— Frumoasă sabie, spune Dee-Dum cu nepăsare.

Semnale de alarmă mi se declanșează în cap.

— Aproape la fel de bună ca un electroșoc pentru vaci.

Mă aștept oarecum ca mama să-și folosească electroșocul pe el, dar îl lasă să atârne cu inocență pe rama pătuțului ei.

Și mai multă vină se revarsă asupra mea când îmi dau seama cât de fericită sunt că mama are electroșocul pentru cazul în care ar avea nevoie să se apere de… oameni.

Mai mult de jumătate dintre oamenii de aici poartă cu ei un fel de armă improvizată. Sabia e una dintre cele mai bune, iar eu sunt mulțumită că nu trebuie să explic de ce o port cu mine. Dar o sabie e un lucru care pare să atragă atenția mai mult

decât mi-aș dori. O ridic de jos și mi-o trec peste umăr, pentru a-i tăia elanul de a încerca să se joace cu ea.

— Are și un nume? întrebă Dee-Dum.

— Cine?

— Sabia ta.

O spune de parcă aș fi tâmpită.

— O, te rog. Nu și tu.

Scormonesc prin amestecul haotic de haine pe care mama le-a colectat noaptea trecută. A adus cu ea și o grămadă de sticle goale de suc și tot felul de nimicuri de cine știe unde, dar nu mă ating de maldărul ăla.

— Știam un tip care avea o katana.

— O ce?

— O sabie japoneză cum au samuraii. Superbă, își duce el mâna la inimă ca și cum ar fi îndrăgostit. A numit-o Sabia Luminii. Mi-aș fi vândut bunica negustătorilor de sclavi pentru ea.

Dau din cap de parcă e ceva normal.

— Pot să-i pun eu un nume sabiei tale?

— Nu.

Culeg o pereche de blugi care mi-ar putea fi buni și o șosetă.

— De ce nu?

— Are deja un nume, continui eu să sap prin grămadă în căutarea șosetei pereche.

— Care e?

— Ursul Pooky.

Fața lui prietenoasă devine dintr-odată serioasă.

— Adică tu numești sabia asta super tare, obiect de colecție, făcută pentru a mutila și a ucide, special concepută pentru a-ți îngenunchea cei mai grozavi dușmani și pentru a auzi lamentările femeilor lor – Ursul Pooky?

— Îhî, îți place?

— Chiar și numai să glumești în felul ăsta e o crimă împotriva naturii. Știi asta, nu? Încerc din greu să nu fac un comentariu anti-fete chiar acum, dar mă faci să-mi fie foarte greu.

— Da, ai dreptate. Ridic din umeri. S-ar putea să-i zic Toto sau Pufi, mai bine. Ce părere ai?

Mă privește de parcă aș fi mai dusă ca maică-mea.

— Oare mă înșel eu? Tu chiar ai un cățel de poșetă în teaca aia?

— Of, mă întreb dacă pot găsi o husă roz pentru Ursul Pooky. Poate cu puține strasuri? Ce? E prea mult?

Iese afară scuturând din cap.

E pur și simplu prea ușor de necăjit. Îmi iau tot timpul din lume pentru a mă schimba și a mă pregăti înainte să-l urmez pe

Dee-Dum dincolo de ușă.

Coridorul pare la fel de plin precum coloseumul din Oakland în timpul World Series[5].

Doi bărbați de vârstă mijlocie schimbă o pană pentru o sticlă de pastile cu prescripție. Probabil că asta e versiunea unei tranzacții cu droguri în Lumea de Apoi. Un altul se laudă cu ceea ce pare a fi un deget mic, apoi îl trage repede înapoi când un alt tip se întinde după el. Încep să se certe în șoaptă.

Două femei trec, cuibărind câteva conserve de supă, de parcă ar duce o comoară în brațe. Îi examinează pe toți cei din jur cu nervozitate în timp ce se împleticesc pe coridor. Lângă ușa principală, doi oameni cu capetele proaspăt rase lipesc afișe cu cultul apocalipsei.

Afară, gazonul năpădit de buruieni e ciudat de gol, doar câteva gunoaie sunt suflate de vânt de colo-colo. Oricine ar privi în jos, din cer, ar presupune că această clădire e la fel de abandonată ca oricare alta.

Dee-Dum îmi spune că e deja o mare glumă faptul că eșalonul superior al Rezistenței a pus stăpânire pe sala profesorală și că Obi a ocupat biroul directorului. Ne plimbăm de-a lungul grădinii școlii spre clădirea misionară din chirpici a lui Obi, prin coridoarele acoperite, chiar dacă înseamnă să o luăm pe calea cea mai lungă.

Holul și coridoarele clădirii principale sunt chiar mai ocupate decât cele din clădirea mea, dar oamenii de aici par să știe ce au de făcut. Un tip trage grăbit niște cabluri după el pe coridor. Mai multe persoane mută birouri și scaune dintr-o cameră în alta.

Un adolescent împinge un cărucior plin cu sandviciuri și ulcioare cu apă. Pe măsură ce trece, oamenii apucă mâncarea și băutura de parcă au dreptul la masa livrată pentru că lucrează în această clădire.

Dee-Dum culege două sandviciuri, iar pe unul mi-l întinde mie. Uite așa, sunt parte din cei tari.

Înfulec micul dejun înainte ca cineva să-și dea seama că locul meu nu e aici. Dar aproape mă înec cu o îmbucătură când observ ceva.

Țevile armelor din această clădire sunt exagerat de lungi. Arată precum amortizoarele pe care vezi că asasinii le fixează la armele lor în filme.

Dacă suntem atacați de îngeri, zgomotul nu va conta, pentru că îngerii vor ști deja unde ne aflăm. Dar dacă ne împușcăm unii pe alții…

Mâncarea are dintr-odată un gust rece și cleios, de conservă de porc și de pâine tare ca piatra, în locul ospățului delicios care fusese cu o clipă în urmă.

Dee-Dum intră pe o ușă.

— … stângăcie, spune o voce de bărbat din interiorul camerei.

Mai multe rânduri de oameni stau așezați în fața computerelor, cufundați cu totul în ecranele lor. N-am mai văzut așa ceva de dinainte de atac. Unii dintre ei arată interesant, ochelarii lor aflându-se în dezacord cu tatuajele cu demoni cu coarne din cine știe ce bandă.

Mai multe persoane montează computere în rândurile de spate și rotesc televizoare mari în fața tablei. Se pare că Rezistența și-a dat seama cum să ajungă la o sursă neîntreruptă de energie, cel puțin pentru una dintre încăperi.

În centrul întregii activități e Obi. Un șir de oameni îl urmează dintr-un loc în altul, așteptându-i încuviințarea sau ceva. Mai mulți oameni din încăpere par să aibă un ochi pe el și altul pe altceva.

Boden stă alături de el. Nasul său e încă umflat și vânăt după mica noastră luptă de curtea școlii din urmă cu câteva zile. Poate data viitoare le va vorbi oamenilor ca unor ființe umane, în loc să-i bruscheze, chiar dacă e vorba de fete minione ca mine, care par ținte ușoare.

— A fost o schimbare de plan, nu o greșeală, spune Boden. Și în niciun caz nu a fost o „trădare împotriva umanității". De câte ori trebuie să mai explic asta?

În mod uimitor, lângă ușă se află un coș plin de batoane de ciocolată. Dee-Dum apucă două și îmi întinde și mie unul. Când simt batonul de Snickers în mână, știu că mă aflu în sanctuarul secret.

— Să furi startul nu e o schimbare de plan, Boden, spune Obi, în timp ce se uită peste un document pe care i l-a înmânat un soldat ursuz. Nu putem urma o strategie militară lăsând un infanterist să decidă care e momentul potrivit, doar pentru că el nu și-a putut ține gura și a turnat toate detaliile. Fiecare călător și fiecare curvă din hotel știau despre plan.

— Dar nu a fost…

— Vina ta, spune Obi. Știu. Ai spus-o de atâtea ori că deja m-am săturat. Obi aruncă o privire în direcția mea, în timp ce-l ascultă pe următorul din șir.

După ce fantasmez o clipă în legătură cu gustul batonului de ciocolată, îl strecor în buzunarul jachetei. Poate că o pot momi pe Paige să îl mănânce.

— Ești liber pentru moment, Boden.

Obi îmi face semn să avansez. Boden îmi aruncă un mârâit când trecem unul pe lângă celălalt.

Obi rânjește la mine. Femeia care urmează în șir mă examinează și mă urmărește cu o curiozitate mai mult decât

profesională.

— Mă bucur să te văd în viață, Penryn, spune Obi.

— Mă bucur să fiu în viață, spun eu. Avem seri de film?

— Organizăm un sistem de supraveghere de la distanță în jurul Bay Area, spune Obi. Profităm de faptul că sunt atâtea genii în Valley, care pot face imposibilul din nou posibil.

Cineva din ultimul rând strigă:

— Camera douăzeci și cinci e online.

Ceilalți programatori continuă să tasteze la computerele lor, dar le pot simți entuziasmul.

— Ce căutați? întreb.

— Orice poate fi interesant, spune Obi.

— Am găsit ceva! răcnește un programator din spate. Îngeri în Sunnyvale pe autostrada Lawrence.

— Pune-i pe ecranul din față, spune Obi.

Unul dintre ecranele mari de televizor din fața clasei se aprinde.

5.

Televizorul se luminează.

Un înger cu aripi albastre pășește încet printre dărâmăturile unei străzi abandonate. Drumul are o crăpătură uriașă care coboară în zigzag spre centru cu o parte mai ridicată decât cealaltă.

Un alt înger aterizează în spatele primului, apoi încă doi. Privesc în jur, apoi pășesc în afara ecranului.

— Poți întoarce camera?

— Pe asta nu, îmi pare rău.

— Am găsit încă unul! spune un programator din dreapta mea. Ăsta e la SFO. Întotdeauna m-am întrebat cum s-a ajuns la SFO de la Aeroportul Internațional San Francisco.

— Pune-l pe ecran, spune Obi.

Alt televizor se pune în funcțiune în fața tablei.

Un înger gonește într-un mers pe jumătate șchiopătat, pe jumătate alergat, de-a lungul unui câmp de asfalt. O aripă albă nu e la locul ei și o trage după el.

— Am găsit o pasăre șchioapă, spune cineva din spatele meu care pare entuziasmat.

— Oare de ce anume fuge? întreabă Obi, aproape pentru el însuși.

Camera are probleme cu imaginea. Este când prea luminoasă, când prea întunecată. Se stabilizează adaptându-și lumina la fundalul strălucitor și făcând astfel detaliile îngerului întunecate și greu de văzut.

Pe măsură ce se apropie, totuși, se întoarce să vadă ce îl urmărește, oferindu-ne o perspectivă bună a feței sale.

E Beliel, demonul care i-a furat aripile lui Raffe. E într-o stare proastă. Mă întreb ce s-o fi întâmplat.

Numai una dintre aripile furate pare funcțională. Continuă să se deschidă și să se închidă, ca și cum ar încerca, din reflex, să zboare, în timp ce cealaltă aripă se târăște în praf. Urăsc să văd aripile superbe ale lui Raffe fiind abuzate astfel, și încerc să nu mă gândesc la abuzul pe care l-au îndurat sub propria mea pază.

Ceva nu e în regulă cu genunchiul lui Beliel. Șchioapătă și și-l susține, chiar și când încearcă să alerge. Se mișcă mai repede decât ar putea orice om rănit, dar bănuiesc că asta e oricum mai puțin de jumătate din viteza lui obișnuită.

Chiar și de la distanța asta, pot vedea o pată roșie-aprins strecurându-i-se prin pantalonii albi chiar deasupra cizmelor. E amuzant că demonul a ajuns să poarte alb, probabil de când și-a luat noile aripi.

Pe măsură ce se apropie de cameră, își întoarce din nou capul ca să privească în urma lui. Iată rânjetul lui obișnuit: arogant, nervos, dar, de data aceasta, cu ceva mai multă frică.

— De ce e speriat? pune Obi întrebarea la care mă gândesc și eu.

Beliel șchiopătează afară din cadru, lăsând pe ecran doar o secțiune transversală a pistei goale.

— Putem vedea ce e în spatele lui? întreabă Obi.

— Asta depinde de cât de mult se întoarce camera.

Trec câteva secunde, și se simte cum întreaga încăpere își ține respirația.

Apoi urmăritorul lui Beliel apare pe ecran în toată splendoarea lui.

Aripi demonice se desfac deasupra capului său. Lumina scânteiază de pe cârligele curbate, alunecând în jos pe marginea aripilor în timp ce își urmărește prada.

— Sfinte Iisuse Hristoase, spune cineva în spatele meu.

Urmăritorul pare să nu se grăbească, aproape ca și cum ar savura momentul. Are capul plecat, aripile îi ascund fața, făcând detaliile chiar mai greu de observat decât în cazul lui Beliel. Și, spre deosebire de Beliel, el nu își întoarce capul pentru a ne oferi o imagine clară a feței sale.

Dar eu îl recunosc. Chiar și cu noile sale aripi de demon, îl recunosc.

E Raffe.

Totul în privința lui – felul de a merge, aripile curbate, fața întunecoasă – e imaginea coșmarescă perfectă a diavolului urmărindu-și prada.

Chiar dacă sunt sigură că e Raffe, inima mi se zbate de teamă la vederea lui.

Acesta nu e Raffe cu care eram obișnuită.

Oare Obi îl recunoaște ca fiind tipul care era cu mine când am ajuns prima dată în tabăra Rezistenței?

Îmi închipui că nu. Nu sunt sigură că eu l-aș fi recunoscut pe Raffe dacă nu aș fi știut despre noile lui aripi, chiar dacă fiecare din trăsăturile feței și corpului său mi s-au întipărit în memorie.

Obi se întoarce spre oamenii lui.

— Am prins lozul cel mare! Un înger schilod *și* un demon. Vreau o echipă de vânătoare în drum spre aeroport, în două minute!

Gemenii se mișcă înainte ca ordinul să fie dat.

— Ne pregătim, spun la unison în timp ce aleargă pe ușă.

— Hai! Hai! Hai!

Nu l-am văzut niciodată pe Obi atât de entuziasmat. Apoi se oprește în cadrul ușii pentru a spune:

— Penryn, însoțește-ne. Ești singura care s-a aflat în apropierea unui demon.

Toată lumea crede în continuare că un demon m-a dus la familia mea când eram în aparență moartă.

Închid gura înainte să apuc să spun că nu știu nimic. Alerg pentru a ajunge din urmă grupul care o ia la goană pe coridor.

6.

Aeroportul Internațional din San Francisco se afla în mod obișnuit la aproximativ douăzeci de minute în direcția nord de Palo Alto, dacă nu era trafic. Desigur, autostrada e acum plină de obstacole, iar condusul cu o sută de kilometri pe oră nu mai e o idee bună, nici măcar realizabilă. Dar nimeni nu pare să-i fi spus lui Dee-Dum asta. Găsește drumuri laterale libere pentru SUV-ul nostru, șerpuind printre mașini abandonate și urcând cu bufnituri pe trotuare, ca un șofer beat de curse.

— O să mi se facă rău, spun.

— Îți ordon să nu, spune Obi.

— Ah, nu spune asta, spune Dee-Dum. E o răzvrătită din naștere. O să vomite doar pentru că așa vrea ea.

— Ești aici pentru o cauză, Penryn, spune Obi. Iar să vomiți în mașina mea nu face parte din această cauză. Revino-ți, Soldat.

— Nu sunt soldatul tău.

— Nu încă, spune Obi, cu un rânjet larg. De ce nu ne faci un rezumat a ceea ce s-a întâmplat la cuib? Spune-ne tot ce ai văzut și auzit, chiar dacă tu crezi că nu va fi de niciun folos.

— Și dacă trebuie să ți se facă rău, spune Dee-Dum, țintește în direcția lui Obi, nu a mea.

Sfârșesc prin a le spune aproape tot ce am văzut. Omit lucrurile despre Raffe, dar le povestesc despre petrecerea nesfârșită a îngerilor de la cuib, cu șampanie și antreuri, costume, servitori și absolut toată decadența. Apoi le spun despre fetușii îngeri-scorpioni din laboratorul de la subsol, și despre oamenii cu care erau hrăniți scorpionii.

Ezit să le povestesc despre experimentele pe copii. Vor pune lucrurile cap la cap și își vor imagina că acești copii ar putea fi demonii de jos care i-au sfâșiat pe oameni pe străzi? Vor bănui că Paige ar putea fi una dintre ei? Nu știu ce să fac, dar le spun în cele din urmă, în termeni vagi, că s-a acționat asupra copiilor.

— Deci, sora ta, ea e în regulă? întreabă Obi.

— Da, sunt sigură că își va reveni la normal în curând.

Spun asta fără nicio ezitare. Bineînțeles că e în regulă. Cum altfel ar putea fi? Ce altă opțiune avem? Încerc să transmit încredere prin vocea mea, în ciuda necazului care mă frământă.

— Spune-ne mai multe despre îngerii ăștia scorpioni, spune celălalt însoțitor al nostru.

Are părul cârlionțat, ochelari, și o piele cafeniu-închis. Are aerul unui școlar care abordează unul dintre subiectele lui preferate.

Ușurată să trec de la Paige la alt subiect, le spun fiecare detaliu pe care mi-l amintesc. Mărimea lor, aripile de libelulă, lipsa lor totală de uniformitate care e atât de diferită de specimenele de laborator pe care le vezi în filme. Cum unii dintre ei păreau să fie în stadiul de embrion, dar alții păreau aproape formați întrutotul. Le povestesc despre oamenii prinși în acvariile lor, cum erau storși de toată puterea.

Când termin, urmează o pauză în care toată lumea absoarbe povestea mea.

Tocmai când cred că această sesiune de întrebări-și-răspunsuri va fi ușoară, mă întreabă despre demonul care m-a adus și m-a lăsat în camionul de salvare al Rezistenței în timpul atacului asupra cuibului. Habar nu am ce să spun, astfel că răspunsul meu la toate întrebările lor e:

— Nu știu. Eram inconștientă.

În ciuda a toate astea, sunt surprinsă de cât de multe întrebări îmi pun în legătură cu „demonul”.

A fost el diavolul? A spus el ceva despre ceea ce făcea acolo? Unde l-ai întâlnit? Știi încotro s-a dus? De ce te-a lăsat cu noi?

— Nu știu, spun pentru a nu știu câta oară. Eram inconștientă.

— Poți ajunge din nou la el?

Ultima întrebare îmi face inima să se strângă puțin.

— Nu.

Dee-Dum face o întoarcere rapidă în U, evitând o parte blocată a drumului.

— Altceva ai mai vrea să ne spui? întreabă Obi.

— Nu.

— Mulțumesc, spune Obi și se întoarce pentru a-l privi pe celălalt pasager. Sanjay, e rândul tău. Aud că ai o teorie despre îngeri pe care ai vrea să o împărtășești cu noi?

— Da, spune școlarul ținând o hartă a lumii. Cred că majoritatea crimelor din timpul Marelui Atac s-ar putea să fi fost întâmplătoare. Un fel de efect secundar al venirii îngerilor. Ipoteza mea e că atunci când o pereche de-a lor intră în lumea noastră are loc un fenomen local.

Sanjay împunge un ac în hartă.

— Se creează o gaură în lumea noastră, ceea ce le permite să intre. Asta perturbă probabil starea meteo în acel loc, dar nu foarte dramatic. Însă, când trece o întreagă legiune, iată ce se întâmplă.

Împunge hârtia cu o șurubelniță. Mânerul și mâna lui trec și ele prin hârtie, distrugând harta.

— Teoria mea e că lumea se sfâșie atunci când ei o invadează. Asta a declanșat cutremurele, tsunamiurile,

tulburările vremii – toate catastrofele care au cauzat majoritatea daunelor și a crimelor.

Un fulger se întinde pe cerul cenușiu ca și cum l-ar aproba.

— Nu îngerii înșiși au controlat natura atunci când au invadat, spune Sanjay. De asta nu au creat un tsunami uriaș care să ne înghită atunci când am atacat cuibul. Ei nu pot face asta. Sunt creaturi vii, care respiră, exact la fel ca noi. S-ar putea să aibă unele abilități pe care noi nu le avem, dar nu sunt divini.

— Tu ne spui că au omorât atâția oameni, fără ca măcar să încerce asta?

Sanjay își trece degetele prin părul său des.

— Ei bine, au omorât ei o grămadă de oameni, după ce noi le-am omorât conducătorul, dar s-ar putea să nu fie atât de atotputernici precum am crezut inițial. Desigur, nu am nicio dovadă. E doar o teorie care se potrivește cu puținul pe care îl cunoaștem. Dar dacă voi reușiți să aduceți înapoi niște corpuri pe care să le studiem, s-ar putea să fim în stare să ne lămurim cât de cât.

— Vrei să confiscăm niște părți de înger de pe coridoare? întreabă Dee-Dum.

Nu fac o glumă despre cum el și fratele său fac probabil tranzacții cu părțile îngerilor, pentru că s-ar putea să fie adevărat.

— Nu există nicio garanție că vreuna dintre acele părți e autentică, spune Sanjay. De fapt, aș fi surprins ca vreuna să fie. În plus, ar fi de mai mare ajutor să studiem un corp întreg.

Părțile hârtiei care ne reprezintă lumea stau ofilite în poala lui Sanjay.

— Urați-mi succes, spune Obi. Dacă suntem norocoși, s-ar putea să-ți aducem câțiva vii.

Simt o adiere de neliniște. Dar îmi spun că nu vor fi în stare să-l captureze pe Raffe. N-au cum. Va fi în regulă.

Radioul cu două canale din bord se trezește la viață și o voce spune:

— Se întâmplă ceva la vechiul cuib.

Obi apucă receptorul și întreabă:

— Ce fel de ceva?

— Îngeri în aer. Prea mulți pentru a-i vâna.

Obi ia un binoclu din torpedou și privește spre oraș. Din majoritatea locurilor nu ar avea o perspectivă clară, dar suntem lângă apă, deci are o șansă să vadă ceva.

— Ce se pregătesc să facă? întreabă Dee-Dum.

— Habar n-am, spune Obi, uitându-se prin binoclu. Sunt mulți, totuși. Se întâmplă ceva interesant.

— Suntem deja aproape în oraș, spune Dee-Dum.

— A spus că sunt prea mulți pentru a-i putea prinde, spune Sanjay, părând agitat.

— E adevărat, spune Obi. Dar e o ocazie să aflăm ce fac. Și tu voiai corpuri de îngeri pe care să le studiezi. Cuibul va fi cel mai potrivit loc în care să le găsim.

— Cred că trebuie să alegem între un loc sau altul, șefule, spune Dee-Dum. Dacă mergem la aeroport, vom avea nevoie de toate forțele de care dispunem pentru a prinde țintele, presupunând că sunt încă acolo.

Obi oftează, părând nesigur. Rostește în radio:

— Schimbare de plan. Toate vehiculele să se îndrepte spre vechiul cuib. Apropiați-vă cu atenție maximă. Repet, apropiați-vă cu atenție maximă. Au fost observați inamici. Deocamdată e o misiune de observație. Dar dacă aveți ocazia, aduceți înapoi un exemplar înaripat. Mort sau viu.

7.

Ploaia rece ca gheața îmi lovește fața în mod repetat, în timp ce gonim printre mașini abandonate, într-o mare de deșeuri. Ei bine, a goni e prea mult spus pentru un SUV care rulează cu cincizeci de kilometri pe oră, dar, în condițiile actuale, viteza asta e amețitoare – la propriu, din moment ce ies pe jumătate afară pe geam și trebuie să mă țin din răsputeri pentru draga mea viață.

— Un tanc la ora două, strig.

— Tanc? Pe bune? întreabă Dee-Dum.

Își întinde gâtul pentru a putea vedea pe deasupra dărâmăturilor împrăștiate peste tot drumul. Pare încântat, chiar dacă amândoi știm că îngerii ar auzi un tanc de la zeci de kilometri depărtare.

— Vorbesc serios. Pare stricat.

Părul îmbibat de ploaie mi se prelinge pe gât și trasează un deget de gheață în jos, pe spatele meu. E o ploaie ușoară, cum sunt majoritatea ploilor în San Francisco, dar îndeajuns cât să se infiltreze peste tot. Răcoarea umedă îmi blochează mâinile și abia mă mai pot ține de mânerul mașinii.

— Autobuz la ora doișpe, spun.

— Da, pe ăsta îl pot vedea.

Autobuzul e culcat pe o parte. Mă întreb foarte rapid dacă a fost răsturnat de unul dintre cutremurele care au zguduit lumea când au venit îngerii, sau dacă a fost ridicat și azvârlit de îngerii răzbunători atunci când Rezistența le-a lovit cuibul. Bănuiala mea e că a fost azvârlit, pentru că e un crater lung în drumul din apropierea autobuzului, cu un Hummer întors cu susul în jos.

— A, un crater uriaș…

Înainte să-mi pot termina propoziția, Dee-Dum virează brusc mașina. Mă țin strâns în timp ce sunt azvârlită spre dreapta. Pentru o clipă, mă gândesc că urmează să lovesc asfaltul cu fața.

Face o manevră nebunească în zigzag, apoi îndreaptă mașina.

— Dacă ne-ai avertiza puțin înainte, ar fi bine, spune Dee-Dum pe o voce cântată.

— Dacă ai conduce puțin mai calm, ar fi și mai bine, spun, imitându-i tonul. Metalul greu al ușii mașinii îmi apasă coapsele, strivindu-mi mușchii, atunci când ne ciocnim de bordură.

Ca și cum asta nu ar fi îndeajuns de rău, nu am observat nici măcar un indiciu care să ducă la niște aripi de liliac atașate

unui corp de Făt-Frumos, nicăieri pe parcurs. Nu că m-aş fi aşteptat să-l văd pe Raffe.

— Asta e. Cu binoclu sau fără, e rândul lui Sanjay.

Cobor din poziţia mea de la înălţime şi mă scufund pe scaunul din spate, în timp ce Sanjay se ridică pentru a se aşeza în fereastra deschisă de pe partea lui.

Ne apropiem de Districtul Financiar dintr-o altă direcţie decât cea din care ne apropiaserăm eu şi cu Raffe, cu două zile în urmă. Partea asta de oraş arată ca şi cum n-ar fi fost cea mai drăguţă parte de la început, dar câteva clădiri încă rezistă, având numai marginile uşor arse.

Mărgele colorate sunt împrăştiate pe trotuar în faţa unui magazin de pe a cărui firmă poţi citi „Mărgele şi Pene". Dar nu se vede nici măcar o pană. Cu siguranţă că recompensa pe care cineva a oferit-o pentru părţile îngerilor este încă la fel de mare. Mă întreb dacă tuturor puilor şi porumbeilor li s-au smuls penele? Penele lor ar putea valora mai mult decât carnea lor, dacă ar putea trece drept pene de înger.

Îmi simt stomacul plin de gheaţă pe măsură ce ne apropiem de zona care a fost cândva Districtul Financiar. Terenul e pustiu acum, nu e nimeni care să caute măcar nişte resturi bune de folosit la ceva sau bucăţi de mâncare.

— Unde-i toată lumea?

Districtul Financiar încă rezistă, sau cel puţin câteva blocuri de acolo încă rezistă. În centru, se deschide larg o gaură în linia clădirilor, acolo unde era cuibul. Cu două luni în urmă, era un hotel sofisticat, în stilul Art Deco. Apoi îngerii l-au luat în stăpânire şi l-au transformat în cuibul lor. Acum e doar o grămadă de moloz, după ce un camion al Rezistenţei, plin de explozibil, a intrat în el.

— Of, asta nu e bine, spune Dee-Dum, privind în sus, spre cer.

O trupă de îngeri se formează şi se rotesc în formă de pâlnie, de unde înainte se afla cuibul.

— Ce fac ei aici? şoptesc.

Dee-Dum trage SUV-ul pe dreapta şi opreşte motorul. Fără să scoată o vorbă, ia două binocluri din torpedou, iar pe unul mi-l întinde mie. Obi are deja unul, deci presupun că eu ar trebui să îl împart pe al meu cu Sanjay.

Obi îşi ia puşca şi iese afară. Îl urmez cu inima bubuindu-mi în piept.

Îmi fac griji că îngerii ne-au auzit motoarele, dar ei continuă să zboare, fără să privească spre noi. Înaintăm la pas, în zigzag, de la o maşină la alta, spre vechiul cuib. Se pare că nici Obi, nici Dee-Dum nu iau în calcul posibilitatea de a fugi.

Un înger cu aripi albe ca zăpada se ridică în stratul norilor. Îl urmăresc cu privirea, chiar dacă știu că Raffe nu mai are astfel de aripi.

Pe măsură ce ne apropiem de clădirea distrusă care a fost cândva cuibul, totul e acoperit de praf. Betonul pulverizat a căzut pretutindeni peste mașini, peste străzi, peste cadavre. Mașinile sunt împrăștiate peste tot, cu susul în jos, pe trotuare, unele peste altele sau chiar pe jumătate încastrate în clădirile din jur.

Picioarele noastre trosnesc peste betonul dărâmat, în timp ce sărim printre mașini și dărâmături. Îngerilor nu le-a prea plăcut că au fost atacați în mijlocul petrecerii, așa că au părăsit scena așa cum un copil ar părăsi un oraș din Lego, în urma unui acces de furie.

Sunt corpuri întinse pe stradă și toate sunt umane. Sentimentul meu dureros e că atacul nu a adus atât de multe daune îngerilor precum crezuserăm inițial. Unde sunt corpurile îngerilor?

Îi arunc o privire lui Dee-Dum și văd în privirea lui că și el se întreabă același lucru. Ne oprim îndeajuns de aproape pentru a vedea ce se întâmplă.

Vechiul cuib e doar o grămadă de lespezi sparte și stâlpi de susținere îndoiți. Barele de oțel care susțineau înainte hotelul turn sunt acum distruse și expuse ca niște oase pătate de sânge.

Mă așteptam ca în locul cuibului să fie un munte de moloz. În loc de asta, molozul e împrăștiat peste tot.

Locul mișună de îngeri.

Corpuri înaripate stau întinse la întâmplare printre dărâmături, în timp ce unele sunt aranjate într-un rând pe asfalt. Îngerii dezgroapă bolovani enormi și îi aruncă departe de ceea ce era odată cuibul. Câțiva trag după ei corpuri de îngeri și le aliniază pe drum.

Inima îmi bate atât de tare, încât jur că trebuie să înghit în sec ca să nu-mi iasă afară pe gură.

Un războinic cu aripile dungate pășește afară dintr-una dintre clădirile din apropiere cu o găleată în fiecare mână, împroșcând apă la fiecare pas. Izbește cel mai apropiat corp.

Presupusul înger mort geme și începe să se miște.

Războinicul aruncă apă peste corpurile din stradă. Oricum erau ude de la burnița de dinainte, dar acum sunt de-a dreptul îmbibate.

Imediat ce corpurile sunt stropite, încep să se miște.

8.

— Ce naiba, spune Sanjay, prea surprins pentru a-și aminti să rămână tăcut.

Doi dintre îngerii întinși pe asfalt învie imediat și își scutură energic picăturile din păr, ca niște câini. Ceilalți scot gemete și se mișcă cu încetineală, ca și cum alarma de dimineață s-ar fi pornit mai devreme decât se așteptau.

Unii dintre ei se vede că au fost împușcați. Rănile lor au puncte de intrare urâte și puncte de ieșire și mai urâte, care arată ca niște flori de carne tocată.

Războinicul cu aripi dungate apucă cealaltă găleată și aruncă apa peste restul „corpurilor”. Îi și lovește pe câțiva dintre răniții care zac încă întinși pe asfalt.

— Scularea, viermilor! Ce credeți că-i asta? Ora de somn? Sunteți o rușine.

Aparent, Sanjay nu e singurul care a uitat să rămână tăcut, pentru că unul dintre îngeri apucă o bucată de beton sfărâmat și o aruncă spre o mașină, așa cum cineva ar arunca cu o piatră după un șobolan. Și, exact ca șobolanii, doi dintre oamenii noștri fug mâncând pământul din calea betonului care nimerește mașina după care ei se ascundeau.

Alți doi îngeri înșfacă bucăți mari din armătura stricată și din stâlpii de susținere și aruncă spre noi. Abia reușesc să plonjez pe trotuar înainte ca ferestrele mașinii să fie spulberate.

Mă ridic și alerg atât de repede, încât, atunci când ajung să mă ascund în ușa unei clădiri, sunt într-o stare de hiperventilație. Mă uit pe furiș spre îngeri. Nu ne acordă mai multă atenție decât ar acorda unor șobolani dintr-o grămadă de gunoi.

Obi și Dee-Dum mă observă din ascunzătoarea lor aflată în spatele unui camion și aleargă spre intrarea unde mă aflu. Ne cuibărim unii în alții și aruncăm priviri cu ajutorul binoclurilor.

Un grup de îngeri sapă în centrul grămezii de moloz, azvârlind dărâmăturile în stânga și-n dreapta. Pe măsură ce descoperă corpuri, le abandonează pe cele ale oamenilor morți și scot afară îngeri șchiopi care s-ar putea trezi în orice moment.

Îngerii care sapă sunt mai mari decât cei care sunt scoși afară. Cei mari poartă săbii în jurul brâului, ceea ce bănuiesc că înseamnă că sunt războinici. Din câte văd, toate victimele sunt mai mici și nu poartă săbii.

Acum că mă gândesc la asta, mă întreb câți războinici am văzut cu adevărat la cuib, când Raffe și cu mine am ajuns

acolo. Erau paznicii. Câțiva pe holuri. Și masa aia plină de războinici, unde stătea ticălosul ăla de Josiah albinosul. În afară de ei, nimeni altcineva nu purta sabie. Au adus cumva în lumea noastră administratori și alte tipuri care nu se luptă? Bucătari? Medici? Și dacă da, unde erau războinicii când cuibul a fost atacat?

Oftez zgomotos.

— Ce? mormăie Obi.

Caut o cale să le vorbesc fără să fiu auzită. Dee-Dum se prinde și scoate o foaie de hârtie și un creion și mi le oferă.

Scriu: „Câți îngeri războinici ați văzut la cuib noaptea trecută?"

Dee-Dum scutură din cap și îmi arată degetul mare apropiat de degetul arătător la doar doi centimetri, informându-mă că foarte puțini.

Se uită în direcția îngerilor și pot să văd pe fața lui că începe să înțeleagă. Scrie: „Mai mulți acum aici decât în timpul loviturii noastre".

„Poate că erau într-o misiune?"

Dă din cap aprobator.

Printr-un noroc pur, se pare că Rezistența a atacat cuibul când aproape toți luptătorii lor lipseau. Nu e de mirare că atât de mulți îngeri au fost învinși fără o luptă propriu-zisă. Îmi amintesc haosul din foaier, când atât oamenii, cât și îngerii alergau în toate direcțiile, la începutul atacului. Au fost îngeri care au alergat direct în bătaia focului mitralierelor, încercând să-și ia zborul. Am crezut că era vorba de o mare îndrăzneală, dar poate că era pur și simplu o urmare a lipsei de experiență și a panicii.

Totuși, chiar și îngerii civili au fost o forță demnă de luat în seamă, înșfăcând camioane ale Rezistenței, azvârlind soldați și nimicind mulțimile înnebunite.

Acum, unii dintre îngerii întinși pe asfalt par să aibă răni serioase. Unii sunt într-o stare atât de proastă, încât nici măcar nu pot zbura de unii singuri. Războinicii îi smucesc de brațe, parcă enervați, și îi împing în zbor.

Niciunul nu e mort, din câte pot să văd.

Expresia lui Obi arată că începe să înțeleagă puterea lor de vindecare. Le-am spus în timpul sesiunii de întrebări și răspunsuri că îngerii s-ar putea reface chiar și după ce au trecut prin lucruri care ar omorî un om, dar se pare că Obi începe abia acum să creadă acest lucru.

Când războinicii sapă și ajung până la nivelul solului, cel care conduce dă un semnal și mai mult de jumătate din îngerii rămași îi iau pe cei răniți și se îndepărtează. Îngerii rămași par

nemulțumiți în timp ce sapă. Bănuiesc că luptătorilor nu le place să facă munca asta de jos.

Chiar dacă nu pot privi în groapa în care sapă, pot auzi scrâșnete. Recunosc zgomotul făcut de chestia care m-a atacat și m-a paralizat în subsolul cuibului. Mai sunt încă niște fetuși de scorpioni care trăiesc, acolo jos.

Războinicul care se află la conducere își scoate sabia și sare înăuntru.

Un scorpion scoate un scrâșnet. După sunetul pe care îl scoate, e străpuns.

9.

Nu trece mult timp și străzile rămân tăcute. Oricum nu supraviețuiseră mulți scorpioni de la bun început, dar acum sunt dispusă să pariez că nu mai e niciunul.

Corpuri masculine țâșnesc afară din groapă și dispar în stratul de nori. Unul dintre ei cară un înger neputincios, singurul care mi s-a părut că e mort.

Undeva în depărtare, se aude bubuitul unui tunet. Vântul șuieră pe coridorul de clădiri.

Așteptăm până când pare lipsit de pericol să ne ridicăm și să privim mai îndeaproape. Aș fi uimită să văd că a mai rămas chiar și o mostră din pielea îngerilor, pe care să o putem lua cu noi.

Ne apropiem de moloz, stând cât mai ascunși cu putință, chiar dacă terenul pare liber.

Ajungem la o aruncătură de băț distanță de ruinele fumegânde, când o bucată de beton se prăbușește cu un pocnet pe o parte a grămezii de moloz. Încremenesc, toată numai ochi și urechi.

O altă bucată cade și se rostogolește într-o mică avalanșă.

Ceva se ridică din grămada de moloz. Ne ascundem toți după mașini, de unde privim cu prudență.

Mai multe sfărâmături de mărimea unor pietre cad și trece un timp înainte ca mâinile să ajungă la vârful grămezii de moloz. Un cap iese la iveală. La început cred că e un fel de demon care și-a făcut tunel tocmai din iad. Apoi însă, creatura își trage restul corpului afară, tremurând și gâfâind în tot acest timp.

E o femeie bătrână.

Dar nu am mai văzut niciodată așa ceva. E zbârcită, plăpândă și osoasă. Iar ceea ce te izbește cel mai tare e pielea atât de uscată, încât pare să fie pastramă.

Dee-Dum și cu mine ne uităm unul la celălalt, amândoi întrebându-ne ce caută ea acolo. Se cațără până în vârf și începe să pășească tremurând pe grămada de dărâmături, mișcându-se ca și cum ar avea artrită.

Poartă un halat jerpelit de laborator, cu cinci numere mai mare decât ea. E atât de murdar de gunoi și de pete de culoarea ruginii, încât cu greu ai putea crede că a fost vreodată alb. Îl ține strâns pe măsură ce pășește cu grijă pe moloz, arătând ca și cum s-ar ține să nu se împrăștie toată.

Vântul îi suflă părul în față, așa că își scutură capul ca să îl dea la o parte. E ceva straniu în legătură cu părul ei bogat și cu

acel gest. Durează un minut până să-mi dau seama despre ce e vorba.

Când am văzut ultima dată o femeie bătrână scuturându-și capul pentru a-și da la o parte părul de pe față? Iar părul ei e în totalitate brunet închis, până la scalp, chiar dacă ultima modă post-apocaliptică pentru femei în vârstă e să ai cel puțin doi centimetri de cenușiu la rădăcini.

Se oprește brusc, ca un animal speriat, și ridică privirea spre noi când ne ivim de după mașini. Chiar și cu fața ei uscată, e ceva familiar la ea care nu-mi dă pace.

Apoi o amintire îmi vine în minte.

O imagine cu doi copii mici ținându-se de gard, privindu-și mama cum pășește spre cuib. Mama lor întorcându-se și suflând în aer un sărut de rămas-bun.

A sfârșit drept cină în acvariul unuia dintre îngerii scorpioni. Am spart acvariul cu sabia mea și am lăsat-o acolo ca să se apere singură, pentru că n-o puteam târî afară.

E vie.

Atât doar că arată de parcă ar fi îmbătrânit cu cincizeci de ani. Ochii ei cândva frumoși i s-au adâncit în fundul capului. Are obrajii atât de supți, încât aproape îi pot vedea scheletul de dedesubt. Mâinile ei sunt gheare acoperite de piele subțire.

O ia la fugă extrem de speriată de apariția noastră din ascunzători. Fuge aproape în patru labe, iar mie mi se rupe inima amintindu-mi de sănătatea și frumusețea ei de dinainte ca monștrii să ajungă la ea. Nu poate ajunge prea departe în starea în care se află, așa că se ascunde, tremurând, în spatele unei cutii poștale.

E o mână de om, dar e o supraviețuitoare și asta este de respectat. Merită să scape din locul unde a fost îngropată de vie, și va avea nevoie de energie pentru asta. Mă caut prin buzunare și simt batonul de Snickers. Scotocesc în continuare pentru a vedea dacă e ceva mai puțin valoros, dar nu găsesc nimic.

Fac câțiva pași spre biata ființă, în timp ce ea se retrage spre ascunzătoarea ei.

Sora mea are mai multă experiență cu astfel de lucruri decât am eu. Dar bănuiesc că am învățat câte ceva privind-o pe Paige cum se împrietenește cu toate pisicile alea abandonate și cu copiii sărmani. Așez batonul pe stradă, astfel încât doamna să-l poată vedea, apoi fac câțiva pași în spate, pentru a-i acorda puțin spațiu de siguranță.

Pentru un moment, femeia mă privește ca un animal bătut. Apoi înșfacă batonul de ciocolată mai repede decât aș fi putut crede. Smulge ambalajul cât ai clipi și își îndeasă batonul în

gură. Fața încordată i se relaxează pe măsură ce gustă din aroma dulce și gustoasă a Lumii Dinainte.

— Copiii mei, soțul meu, spune cu o voce răgușită. Unde s-a dus toată lumea?

— Nu știu, spun. Dar o grămadă de oameni au ajuns la tabăra Rezistenței. Ar putea fi acolo.

— Ce tabără a Rezistenței?

— Rezistența i-a atacat pe îngeri. Oamenii se adună pentru a li se alătura.

Se uită chiorâș la mine.

— Te țin minte. Tu ai murit.

— Niciuna dintre noi n-a murit, spun.

— Eu am murit, spune. Și am ajuns în iad.

Își înfășoară din nou brațele în jurul corpului.

Nu știu ce să-i răspund. Ce mai contează dacă a murit cu adevărat sau nu? A trecut cu siguranță prin iad și asta se vede.

Sanjay se apropie de noi ca și cum s-ar apropia de o pisică vagabondă.

— Cum te cheamă?

Ea îmi aruncă o privire ca să se asigure. Încuviințez din cap.

— Clara.

— Eu sunt Sanjay. Ce ți s-a întâmplat?

Ea își privește mâna uscată.

— Am fost absorbită de un monstru, până m-am uscat.

— Ce monstru? întreabă Sanjay.

— Îngerii scorpioni despre care ți-am povestit, spun.

— Medicul din iad a spus că aș putea scăpa dacă îl conduceam la fetițele mele, spune, cu vocea uscată. Dar nu aș fi renunțat la ele. El a spus că monstrul avea să-mi lichefieze măruntaiele și să le bea. A spus că cei maturi nu ar fi mers până la capăt și să ucidă, decât dacă n-aveau încotro, dar cei în curs de dezvoltare aveau s-o facă.

Clara începe să tremure.

— A spus că ar fi cea mai mare tortură pe care mi-aș putea-o imagina, închide ea ochii, de parcă ar încerca să-și rețină lacrimile și continuă cu voce înăbușită. Slavă Domnului că nu l-am crezut. Slavă Domnului că nu am aflat mai multe.

Începe să plângă cu sughițuri, dar fără lacrimi, ca și cum tot fluidul din ea ar fi fost efectiv sorbit afară din ea.

— Nu ai renunțat la copiii tăi și ești în viață, spun. Doar asta contează.

Își așază mâna tremurândă pe brațul meu, apoi se întoarce spre Sanjay.

— Monstrul mă omora. Iar ea a apărut de nicăieri și m-a salvat.

Sanjay mă privește acum cu respect. Îmi fac griji ca nu cumva ea să-i povestească despre Raffe, dar se pare că a leșinat în subsol de îndată ce m-a văzut înțepată de scorpion, așa că nu-și amintește prea multe.

Starea proastă a Clarei mă consumă tot mai mult, pe măsură ce săpăm printre dărâmături. Sanjay stă așezat pe trotuar aproape de ea, vorbindu-i cu blândețe și notându-și lucruri. A consola pe cineva ca ea e un lucru pe care sora mea l-ar fi făcut în Lumea Dinainte.

Descoperim doi scorpioni striviți, dar nu găsim nimic care să țină de îngeri. Nici măcar o picătură de sânge sau o fâșie de piele care ne-ar putea ajuta să aflăm ceva despre ei.

— O bombă micuță, spune Dum, scormonind prin moloz. Doar atât cer. Nu-s lacom.

— Aha, asta și cifrul pentru detonare, spune Dee cu dezgust, lovind cu piciorul o bucată de beton. Pe bune, chiar trebuiau să ascundă bombele de noi, ceilalți? Ce credeau, că ne-am fi jucat cu ele ca să aruncăm în aer o pășune plină de vaci sau ce?

— Of, omule, spune Dum. Asta ar fi fost așa mișto. Îți poți imagina? Bum! mimează el norul unei explozii. Muu!

Dee îi aruncă o privire răbdătoare.

— Ce copil ești! Nu poți irosi așa o bombă nucleară. Tre' să-ți dai seama cum să controlezi traiectoria așa încât, atunci când bomba iese, să împrăștie vacile radioactive spre dușmanii tăi.

— Exact așa, spune Dum. Pe unii îi strivești, pe ceilalți îi infectezi.

— Normal, trebuie să așezi vacile în perimetrul centrului de explozie, îndeajuns de aproape ca să zboare ca niște rachete, dar și destul de departe pentru a nu se face praf radioactiv, spune Dee. Sunt sigur că, dacă ne antrenăm puțin, am putea trimite vacile chiar la țintă.

— Am auzit că israelienii i-au bombardat pe îngeri. I-au zburat chiar din cer, spune Dum.

— Asta-i o minciună, spune Dee. Nimeni nu și-ar arunca țara în aer în speranța că niște îngeri ar putea fi în aer când o faci. Pur și simplu nu e un comportament nuclear-responsabil.

— Spre deosebire de proiectilele vaci nucleare, spune Dum.

— Exact.

— Mai mult decât atât, spune Dum. S-ar putea transforma în anti-supereroi radioactivi, probabil. Poate că ar absorbi pur și simplu radioactivitatea și ar arunca-o înapoi spre noi.

— Nu-s supereroi, idiotule, spune Dee. Sunt doar oameni care pot, știi tu, să zboare. Și ei se vor face bucățele, la fel ca oricine altcineva.

— Atunci cum de nu sunt corpuri de îngeri aici? întreabă Dum.

Stăm în mijlocul dărâmăturilor, uitându-ne la gaura care coboară spre ceea ce obișnuia să fie subsolul. Corpuri sfărâmate de oameni zac împrăștiate de la un capăt la altul al dărâmăturilor, dar niciunul nu are aripi.

Începe să bată vântul, bombardându-ne cu burniță.

— N-aveau cum să fie doar răniți, nu cu atâtea gloanțe și clădiri prăbușindu-se, spune unul dintre tipii care au venit în altă mașină. Nu-i așa?

Ne uităm unii la alții, nevrând să spunem ceea ce gândim.

— Au luat niște corpuri, spune Dee.

— Da, spune Dum, dar ar putea fi doar inconștienți, probabil.

— Trebuie să fie un înger mort pe aici pe undeva, spune Dee, ridicând o bucată mare de beton și privind sub ea.

— De acord. Trebuie să fie ceva.

Dar nu este.

10.

În cele din urmă, ne întoarcem doar cu ce a mai rămas din câțiva scorpioni morți pe care i-am găsit împrăștiați sub moloz și cu singura lor victimă care a supraviețuit, Clara.

Când parcăm în fața școlii, Sanjay merge alături de ea, punându-i fără grabă întrebări. Nu trebuie să o întreb nimic ca să îmi dau seama că tot ce vrea e să-și găsească soțul și copiii. Toți cei care o văd se dau la o parte din calea ei, de parcă ar crede că e contagioasă.

Când ajung înapoi în clasa noastră de istorie, mirosul greu de ouă stricate mă lovește imediat ce deschid ușa. Pervazurile sunt căptușite cu ambalaje cartonate de ouă vechi. Cumva, mama a reușit să găsească un întreg depozit.

Mama e ieșită. Nu știu ce face sau unde este, dar asta e ceva obișnuit în cazul nostru.

Paige stă așezată pe pătuțul ei, cu capul aplecat, astfel că părul îi acoperă cusăturile, și aproape că mă pot preface că nu le observ. Părul îi e la fel de strălucitor și de sănătos ca al oricărui copil de șapte ani. Poartă o rochie cu model floral, ciorapi și tenişi roz înalți care se bălăngănesc peste marginea pătuțului.

— Unde-i mama?

Paige dă din cap. Nu a spus mare lucru de când am găsit-o.

Pe un scaun de lângă pătuțul ei e un bol de supă de pui, cu o lingură înăuntru. Se pare că mama n-a prea reușit să-i dea de mâncare. Când a mâncat Page ultima oară? Iau bolul și mă așez pe scaun.

Ridicând o lingură plină cu supă, o mișc în direcția ei. Paige n-o să-și deschidă gura.

— Știi trenul intră în tunel. Ciuu-ciuu!

Îi ofer un mic zâmbet de clovn în timp ce împing lingura spre gura ei. Mergea când era foarte mică.

Se uită pe furiș la mine și încearcă să zâmbească. Se oprește când cusăturile încep să se încrețească.

— Haide, e delicios. Are carne în ea.

Decretasem că Paige nu mai putea fi vegetariană imediat ce am început să avem probleme în a găsi de mâncare. Oare din cauza asta nu gustă supa?

Poate că nu.

Paige scutură din cap. Acum nu mai vomită, dar nici nu mai încearcă să mănânce.

Pun lingura la loc în bol.

— Ce s-a întâmplat când ai fost cu îngerii? întreb, cât pot de delicat. Poți să vorbești despre asta?

Privește în podea. O lacrimă îi sclipește între gene.

Știu că *poate* vorbi, pentru că a strigat „Ryn-Ryn”, cum obișnuia să-mi spună atunci când era mică, și „mamă” sau „mămică”. Și „foame”. A spus asta de mai multe ori.

— Suntem doar noi. Nimeni altcineva nu ascultă. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Scutură încet din cap, privindu-și picioarele. O lacrimă îi cade pe rochie.

— În regulă, nu trebuie să vorbim acum despre asta. N-o să vorbim niciodată despre asta dacă tu nu vrei, spun așezând bolul pe podea. Dar știi ce poți mânca?

Scutură din nou din cap.

— Foame.

Șoapta e atât de discretă, încât abia o aud. Buzele ei abia se deschid ca să vorbească, dar chiar și așa îi zăresc în fugă dinții ascuțiți.

Am sentimente amestecate.

— Poți să-mi spui ce fel de foame ți-e?

O parte din mine vrea cu disperare să afle răspunsul. Dar restul din mine se teme de ceea ce ar putea spune.

Ezită înainte să scuture din nou din cap, în semn de „nu”.

Mâna mea se ridică fără să mă gândesc la asta. Sunt pe cale să-i mângâi părul, așa cum am făcut întotdeauna. Își ridică privirea spre mine, iar părul îi descoperă cusăturile.

Cusături necurățate, inegale îi traversează fața în lung și-n lat. Cusăturile care i se întind de la buze până la urechi îi dau expresia unui rânjet forțat care îi străbate fața. Roșii, negre și vineții, strigă după atenție. Își fac drum în jos pe gât și sub rochie. Aș vrea să nu o aibă pe cea care îi străbate gâtul, dând impresia că i-au cusut capul de corp.

Mâna mea ezită deasupra capului ei, aproape atingându-i părul, dar nu îl ating.

Apoi o las în jos.

Îmi întorc privirea de la Paige.

Pe pătuțul mamei se află un morman de haine. Caut printre ele niște blugi și un jerseu. Mama nu s-a deranjat să rupă etichetele, dar deja a cusut un soare galben la fundul pantalonului pentru a mă proteja de sperietori. Nu-mi pasă, atât timp cât sunt uscați și nu miros prea tare a ouă stricate.

Îmi schimb hainele ude.

— Mă duc să văd dacă pot găsi altceva de mâncare pentru tine. Mă întorc imediat, bine?

Paige dă din cap aprobator, uitându-se din nou la podea.

Plec, dorindu-mi să fi avut o jachetă uscată pentru a-mi acoperi sabia. Mă gândesc să o port pe cea udă, dar mă decid să nu o fac.

Școala se află într-o zonă bună, între o dumbravă deținută de Stanford University și un mall exclusivist. Mă îndrept spre magazine.

Tata a spus întotdeauna că erau o grămadă de bani în zona asta, iar mallul confirmă acest lucru. Acum ceva timp, în Lumea Dinainte, l-ai fi putut vedea pe Steve Jobs, fondatorul Apple, luându-și micul dejun aici, când încă era un rezident viu în Silicon Valley. Sau să-l prinzi pe Mark Zuckerberg, fondatorul Facebookului, luând o gustare cu prietenii.

Pentru mine toți arătau ca niște directori obișnuiți, dar tatii îi plăceau toate astea. Tehnocrați, le spunea el. Sunt destul de sigură că l-am văzut pe Zuckerberg săpând șanțul latrinei alături de Raffe, în tabără, cu câteva zile în urmă. Probabil că un miliard de dolari nu cumpără prea mult respect în Lumea de Apoi.

Merg șerpuit de la o mașină la alta, de parcă aș fi un supraviețuitor oarecare de pe stradă. Parcarea și aleile sunt în mare parte pustii, dar înăuntrul magazinelor mișună oameni. Unii aleg haine. Probabil că aici aș putea găsi o jachetă, dar mâncarea e pe primul loc.

Îmi lasă gura apă la vederea firmelor magazinelor cu burgeri, cu burrito și a chioșcurilor cu sucuri. A fost o vreme în care puteam intra în oricare dintre aceste locuri pentru a comanda mâncare. Greu de crezut.

Mă îndrept spre supermarket. E un rând acolo, unde oamenii nu pot fi văzuți de deasupra. N-am mai fost într-un magazin din primele zile ale atacului.

Unele magazine au fost golite de oameni panicați, în timp ce altele au fost închise pentru ca nimeni să nu poată intra. Bandele consacrate în Lumea Dinainte au luat magazinele în stăpânire încă din prima zi de după Marele Atac, atunci când a devenit clar că nimic nu mai era sigur.

Pana însângerată care atârnă pe ușă îmi spune că supermarketul ăsta e deținut de o bandă. Dar, după cum arată toți oamenii de aici, această bandă fie e îndeajuns de generoasă pentru a împărți cu noi, ceilalți, fie a pierdut vreo luptă cu Rezistența.

Urmele de palmă însângerată care murdăresc ușa de sticlă de la intrare mă fac să cred că banda nu a renunțat de bunăvoie la comorile ei.

Înăuntru, personalul Rezistenței împarte cantități mici de mâncare. O mână de biscuiți, o lingură de nuci, paste instant. Sunt aproape la fel de mulți soldați înăuntru pe câți erau în timpul atacului cuibului. Stau de pază lângă mesele cu mâncare, cu puștile la vedere.

— Asta-i tot ce primiți, oameni buni, spune unul dintre cei cu mâncarea. Nu vă lăsați și în curând vom fi în stare să începem să gătim. Asta e doar ca să vă țină până când încălzim bucătăriile.

Un soldat răcnește:

— Un singur pachet pentru fiecare familie! Fără excepții!

Bănuiesc că nimeni nu le-a spus despre livrarea mâncării din sediul central al lui Obi. Privesc în jur și analizez situația.

Sunt copii de vârsta mea, dar nu recunosc pe nimeni. Chiar dacă mulți dintre ei sunt la fel de înalți precum adulții, nu se îndepărtează de părinții lor. Unele fete stau ascunse în brațele mamelor sau taților lor, ca niște copilași. Par să fie la adăpost și în siguranță, protejați și iubiți, ca și cum ar aparține acestui loc.

Mă întreb cum e asta. E la fel de bine precum se vede din afară?

Îmi dau seama că îmi legăn coatele de parcă m-aș îmbrățișa singură. Îmi relaxez mâinile și mă îndrept. Limbajul corpului spune multe despre locul tău în lume, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc e să par vulnerabilă.

Observ altceva. Mulți oameni se uită la mine, adolescenta singură din rând. Mi s-a spus că arăt mai tânără de șaptesprezece ani, probabil pentru că sunt scundă.

Sunt tipi masivi care duc cu ei ciocane și bâte, dar sunt sigură că ar prefera să poarte o sabie cum e cea de la spatele meu. O armă ar fi mai bună, dar armele pot fi complicat de furat, iar în acest stadiu al jocului doar bărbații solizi par să le dețină.

Mă uit la bărbații care mă privesc și știu că nu există nicio zonă de siguranță în Lumea de Apoi.

Fără niciun motiv, fața frumos cioplită a lui Raffe îmi apare în minte. Mă enervează obiceiul ăsta al lui.

Când ajung în sfârșit în față la rând, mi-e destul de foame. Nici nu vreau să mă gândesc cum trebuie să se simtă Paige. Ajung la masa de distribuție și întind mâna, dar tipul îmi aruncă o privire și scutură din cap.

— Un pachet pentru fiecare familie, scuze. Mama ta a trecut deja pe aici.

— Oh.

Ah, bucuriile faimei și ale nenorocirii. Suntem probabil singura familie care e recunoscută de jumătate dintre oamenii din tabără.

Tipul mă privește de parcă a auzit totul – probabil că a auzit deja orice explicație încercată pentru a se scoate mai multă mâncare de la el.

— Avem ouă stricate în spate, dacă vrei mai multe ambalaje.

Super.

— A luat numai ouă stricate sau mai era și ceva mâncare adevărată pe acolo?

— M-am asigurat că a primit mâncare adevărată.

— Mulțumesc. Apreciez.

Mă întorc. Pot simți greutatea privirilor care mă urmăresc pășind singură spre parcarea care se întunecă. Nu mi-am dat seama cât de târziu se făcea.

În marginea câmpului meu vizual, văd un bărbat făcând un semn din cap către altul, care apoi face un semn către alt tip.

Sunt toți masivi și au arme. Unul are o bâtă pe umăr. Altuia i se văd mânerele de ciocan ieșindu-i din buzunarele jachetei. Al treilea are un cuțit mare de bucătărie fixat la curea.

Se furișează cu nonșalanță în spatele meu.

11.

Plănuisem să-mi caut o jachetă, dar nu intru pentru nimic în lume într-un spațiu închis, acum, când se înserează, cu huliganii ăștia pe urmele mele.

Mă îndrept spre parcarea descoperită, trecând de la o mașină la alta, după cum am fost instruiți să facem.

Tipii din spatele meu fac același lucru.

Instinctele mele din Lumea de Apoi țipă la mine să o iau la fugă. Sinele meu primar știe că sunt urmărită și vânată.

Dar mintea mea din Lumea de Apoi îmi spune că nu au făcut nimic amenințător. Pur și simplu pășesc pe urmele mele, și unde altundeva ar putea merge, dacă nu în școala de peste drum?

Am ajuns din nou într-un grup semiorganizat de oameni. Nu mă pot comporta ca o sălbatică, ca o schizofrenică paranoidă.

Exact.

O iau la fugă.

La fel și tipii din spatele meu.

Zgomotul tălpilor lor se aude tot mai repede și mai aproape cu fiecare pas pe care-l fac.

Picioarele lor sunt mai lungi și mai puternice decât ale mele. E doar o chestiune de timp până când mă vor ajunge. Centrul meu de greutate e mult mai jos decât al lor, așa că pot alerga în zigzag ca nimeni alta, dar asta o să-mi aducă doar câteva secunde în plus.

Alerg pe lângă mai mulți oameni care se ghemuiesc în spatele mașinilor îndreptându-se înapoi spre școală. Niciunul nu pare dispus să mă ajute.

Sfatul obișnuit în ceea ce-i privește pe hoți e să arunci ceea ce urmăresc ei și să alergi mâncând pământul, pentru că siguranța ta valorează mult mai mult decât geanta ta. E atât de simplu. Exceptând faptul că mă urmăresc fie pe mine, fie sabia lui Raffe. Nu pot renunța la niciuna dintre cele două.

Îmi crește nivelul adrenalinei și frica îmi șuieră în minte. Dar antrenamentul meu își arată foloasele și, în mod automat, îmi cântăresc opțiunile.

Aș putea țipa. Oamenii lui Obi ar fi aici într-o secundă. Dar la fel ar fi și îngerii, dacă se află cumva vreunul la o distanță de unde m-ar putea auzi. Nu degeaba trebuie să fim tăcuți și să ne ascundem vederii. Aș pune pe toată lumea în pericol strigând, iar soldații ne-ar putea împușca pe toți cu armele lor cu amortizoare, ca să îmi închidă gura.

Aș putea fugi în clădirea lui Obi. Dar e mult prea departe.

M-aș putea opri și să lupt. Dar șansele mele sunt destul de slabe împotriva a trei bărbați înarmați.

Nu-mi place niciuna dintre opțiuni.

Alerg cât de tare și cât de departe pot. Îmi ard plămânii și simt o înțepătură într-o parte, dar cu cât ajung mai aproape de clădirea lui Obi, cu atât cresc șansele ca oamenii lui Obi să ne vadă și să-i oprească pe atacatori.

Când simt o furnicătură pe spate, spunându-mi că se apropie prea mult, mă întorc și îmi scot sabia.

La naiba, aș vrea să fi învățat cum s-o folosesc.

Bărbații alunecă oprindu-se și mă înconjoară.

Unul își ridică bâta în poziție de lovire. Altul scoate două ciocane din buzunarele hainei. Al treilea scoate cuțitul de bucătărie de la curea.

Sunt atât de terminată.

Oamenii se opresc ca să privească – câteva fețe prin ferestre, o mamă și copilul ei în cadrul unei uși deschise, un cuplu mai în vârstă de sub un paravan.

— Aduceți-i pe oamenii lui Obi, șoptesc cât mai tare posibil, spre cuplu.

Ei se apucă strâns unul pe celălalt și se ascund în spatele unui stâlp.

Îmi țin sabia ca pe o sabie laser. E cam tot ce știu despre săbii. M-am antrenat cu cuțite, dar o sabie e o creatură cu totul diferită. Bănuiesc că i-aș putea ciomăgi cu ea, folosind-o ca pe o bâtă. Sau poate dacă o arunc spre ei, aș putea avea o șansă să fug.

Dar e un licăr în ochii lor, care îmi spune că nu e vorba doar despre a obține o armă drăguță de la o țintă ușoară.

Încep să mă deplasez într-o parte, pentru a-i alinia într-un rând, astfel încât să se lovească unul de celălalt dacă se îngrămădesc toți spre mine în același timp. Dar, înainte să reușesc să mă poziționez, unul dintre tipi aruncă un ciocan spre mine.

Mă feresc.

Se năpustesc asupra mea.

Apoi totul se petrece atât de repede, încât abia îmi pot da seama ce se întâmplă.

Nu am loc să învârt sabia, așa că îl lovesc pe unul dintre atacatori cu mânerul ei. Simt cum îi pârâie coastele când se prăbușește.

Încerc să răsucesc lama spre ceilalți bărbați, dar mă apucă cu mâinile și mă dezechilibrează. Îmi încordez toate puterile, așteptând o lovitură grea, sperând că va fi una de bâtă, și nu de ciocan.

Ghinionul meu: ambele arme se ridică în același timp, fiecare în mâna câte unui bărbat. Bâta și ciocanul sunt două contururi negre pe fundalul cerului la apus, în acea clipă de emoție de dinainte să coboare într-o lovitură nimicitoare.

O pată care mârâie se prăbușește asupra bărbaților, doborându-i pe amândoi la pământ.

Unul dintre ei își privește corpul cu gura căscată. Sângele i se prelinge pe tricou. Se uită în jur uluit.

Toate privirile noastre aterizează pe chestia ghemuită, care mârâie în umbră, de parcă e gata să se năpustească din nou.

Când chestia pășește afară din întuneric, văd rochia cu model floral, care îmi pare cunoscută și tenișii roz ai surorii mele.

Un hanorac cu fermoar îi atârnă pe umeri, iar părul îi brăzdează fața, lăsând să i se întrevadă cusăturile amenințătoare și dinții ascuțiți. Paige le dă târcoale bărbaților ca o hienă, aplecată aproape în patru labe.

— Ce dracu', spune unul dintre atacatorii aflați la pământ, târându-se înapoi, ca un rac.

Mă scoate din sărite să o văd așa. Cu toate acele crestături pe față și cu metalul strălucindu-i pe dinți, pare un coșmar trezit la viață, unul de care ar trebui să fug. Îmi dau seama că și ceilalți gândesc exact la fel.

— Șșș, spun cu ezitare, întinzându-mă spre Paige. E în regulă.

Scoate un mârâit adânc și gutural. E pe cale să se năpustească asupra unuia dintre tipi.

— Ușurel, puștoaico, spun. Sunt bine. Hai să plecăm de aici, bine?

Nici măcar nu mă privește. Buza i se zbate în timp ce își urmărește prada.

Ne privesc prea mulți oameni.

— Paige, pune-ți hanoracul, șoptesc. Nu-mi pasă ce cred atacatorii, dar mă îngrijorează zvonurile pe care spectatorii le-ar putea răspândi.

Spre mirarea mea, Paige își trage hanoracul. O parte din tensiunea adunată în mușchii mei dispare. Acum e conștientă și mă ascultă.

— E în regulă, șoptesc, înaintând pas cu pas spre ea, înfruntându-mi instinctul de a fugi din calea ei. Bărbații ăștia răi o să plece și ne vor lăsa singure.

Bărbații se ridică, neluându-și nicio clipă ochii de la Paige.

— Ține ciudățenia aia departe de mine, spune unul dintre ei. Chestia aia nu-i o ființă umană.

Mama s-a strecurat pe lângă atacatori fără ca vreunul dintre noi să ne dăm seama.

— E mai umană decât veți fi voi vreodată.

Îi îndeasă electroșocul în coaste. Se smucește de lângă ea cu un scâncet mut.

— E mai umană decât oricare dintre noi.

Mama are un fel de a șopti care dă impresia de răcnet.

— Chestia aia trebuie să fie distrusă, spune tipul care ținea bâta.

— Tu trebuie să fii distrus, spune mama, apropiindu-și electroșocul de el.

— Stai naibii departe de mine.

Fără bâtă și fără tovarășii lui care să-l susțină, arată ca un tip de statură normală, mai puțin curajos însă decât în mod normal. Mama împinge electroșocul spre el, prefăcându-se că-l împușcă, prin aer. El sare înapoi, abia reușind să scape.

— Sunteți toate al naibii de nebune. Se întoarce și o ia la fugă.

Mama aleargă pe urmele lui, în timp ce el gonește într-o clădire.

Tipul ăla n-o să aibă o seară bună.

Îmi bag sabia înapoi în teacă, cu mâinile tremurând din cauza adrenalinei de după luptă.

— Haide, Paige. Să mergem înăuntru.

Paige pășește înaintea mea. Cu hanoracul pe ea, arată ca o fetiță docilă. Dar cuplul de sub paravan nu e păcălit. Au văzut ce s-a întâmplat și se holbează la Paige cu ochii larg deschiși, înspăimântați. Mă întreb câți alții fac același lucru?

Sunt aproape să-i pun mâna pe umăr, dar nu prea pot s-o fac. Îmi las mâna să cadă fără să o ating.

Mergem spre clădirea noastră, sub povara privirilor care ne urmăresc.

12.

Noaptea am un vis straniu.

Sunt într-un sat format din cabane de lut, cu acoperişuri de paie. Un foc uriaş de tabără luminează în noapte şi toată lumea mănâncă, bea şi se hârjoneşte costumată. Muzica urlă, iar oamenii se învârt în jurul focului, aruncând lucruri în el.

Tot ce se întâmplă e specific unei festivităţi, dar oamenii sunt prea prudenţi. Se uită pe furiş unii la alţii, în întuneric, şi se aud doar câteva râsete ascuţite. Marele foc de tabără aruncă umbre lungi care se mişcă şi se întorc ca nişte fiinţe sinistre pe coasta dealului.

Poate că încep să mă sperii pentru că oamenii poartă costume de monştri care sunt puţin prea naturale pentru gustul meu. Nu au nici cauciuc, nici plastic, ca să mă trimită cu gândul doar la nişte costume. Aceşti oameni poartă piei, capete de animale şi cleşti care par prea reale pentru a putea rămâne liniştită.

Raffe se află în apropiere, în întuneric, şi stă pregătit cu aripile lui albe ca zăpadă pe jumătate deschise. Ţi se taie respiraţia să-i vezi umerii largi şi braţele pline de muşchi, aureolate de propriile-i aripi. Mă întristează să ştiu că, în afara visului, nu mai are aşa ceva.

Sătenii îl privesc, mai ales când trec pe lângă el, dar nu cu uimire sau teamă, cum m-aş fi aşteptat. Se poartă de parcă ar fi obişnuiţi să vadă îngeri şi nu-i acordă prea multă atenţie. Cel puţin bărbaţii n-o fac.

Femeile, pe de altă parte, se adună în jurul său. Într-un fel, nu sunt prea surprinsă.

Femeile poartă rochii negre care arată ca nişte cortine. Au feţele machiate cu cercuri negre în jurul ochilor şi buzele date cu roşu-sângeriu. Una are coarne de diavol. Mai multe au gheare prinse de mâini. Altele poartă piei întregi de ţap, cu copite şi coarne, şi machiaj asortat.

Par barbari într-un mod bizar, iar lumina tremurătoare a focului le sporeşte aspectul sălbatic. În ciuda aripilor, Raffe e singurul care pare „normal”.

În mod ciudat, mintea mea din vis surprinde o parte din gândurile lui Raffe. Văd fiinţele aşa cum le vede el, străine şi animalice. În comparaţie cu perfecţiunea îngerilor, aceste Fiice ale Omului sunt urâte şi miros ca nişte scroafe. Încearcă să-şi imagineze ce au putut vedea la ele Păzitorii lui. El nu vede nimic care să merite riscul unei mustrări cât de mici, cu atât mai puţin riscul iadului.

Chiar dacă ar putea trece peste înfățișarea și purtarea lor, nu au aripi. Cum ar putea îngerii lui să accepte așa ceva?

— Unde sunt soții noștri? întreabă una dintre femei, într-o limbă guturală pe care nu aș înțelege-o în mod normal, atâta doar că în vis o înțeleg.

— Au fost osândiți la Gheenă pentru că s-au căsătorit cu Fiicele Omului.

Vocea lui e controlată, dar se simte o nuanță de furie. Ei fuseseră cei mai buni războinici ai săi și prieteni buni.

Femeile încep să plângă.

— Pentru cât timp?

— Până la Ziua Judecății, când își vor primi în sfârșit pedeapsa. N-o să-i mai vedeți niciodată.

Femeile plâng unele în brațele celorlalte.

— Și copiii noștri?

Raffe rămâne tăcut. Cum să-i spui unei mame că te afli acolo ca să-i vânezi și să-i ucizi copilașii? El a venit pe Pământ ca să-i scutească pe Păzitorii lui de durerea de a-și vâna propriii copii. Chiar dacă ar fi nefilimi[6] – monștri care mănâncă carne de om –, ce fel de pedeapsă perversă e asta pentru un tată? N-ar putea-o permite, nu pentru soldații săi.

— Ești aici ca să ne pedepsești?

— Sunt aici ca să vă protejez.

Nu avea de gând să le protejeze pe soții. Dar Păzitorii l-au implorat. L-au implorat. Nu putea înțelege ideea ca cei mai teribili războinici ai săi să implore pentru ceva, cu atât mai puțin pentru Fiicele Omului.

— De ce anume?

— Soțiile Păzitorilor au fost date dracilor. Vor veni după voi în seara asta. Trebuie să vă ducem la un loc sigur. Să mergem.

Mă uit în jur la toate costumele și la focul de tabără și realizez că asta trebuie să fie o versiune mai veche a Halloween-ului, când monștrii și demonii se presupune că hoinăreau pe străzi. Vor veni cu toată forța în seara asta.

Femeile se strâng una într-alta, înspăimântate.

— V-am spus să nu vă băgați în treabă cu zei și îngeri, spune o femeie cu părul cărunt, care ține în mod protector o femeie mai tânără. E îmbrăcată într-o piele de miel, completată de capul care îi atârnă peste frunte. Are colți prinși la ea, ca un fel de bestie cu dinți-sabie.

Raffe începe să se îndepărteze de sat.

— Veniți cu mine sau rămâneți. Îi pot ajuta doar pe cei care doresc să fie ajutați.

Femeia mai în vârstă își împinge fiica spre Raffe. Celelalte o urmează, îngrămădindu-se laolaltă și grăbindu-se să țină pasul, ca o haită ciudată.

Muzica se aude mai tare lângă foc pe măsură ce ne îndepărtăm de el. Tempoul accelerează și cadența pulsează până când respirația femeilor ajunge la aceeași măsură.

Tocmai când cred că crescendoul va ajunge la apogeu, muzica se oprește.

Plânsul unui bebeluș răsună în noapte.

Apoi se oprește deodată în mijlocul unui urlet. Încetează prea abrupt pentru a fi natural, iar liniștea bruscă îmi ridică părul de pe mâini.

O femeie plânge în hohote, zdrobită de durere. Nu e nicio mirare în asta, doar durere și jale.

Mă face să vreau deopotrivă să alerg spre foc pentru a vedea dacă bebelușul e în regulă și să fug cât mai departe de sătenii ăștia barbari. Ei par să nu fie deloc surprinși sau afectați de orice se întâmplă lângă foc, de parcă ar fi o parte a ritualului lor normal.

Vreau să-i spun lui Raffe că nu suntem toți ca oamenii ăștia. Că eu nu sunt ca oamenii ăștia. Dar sunt doar o fantomă în propriul meu vis.

Raffe își scoate pe tăcute sabia, cu maximă prudență.

Se apropie.

Chiar când muzica începe din nou, de această dată acompaniată de cântat, Raffe se răsucește pentru a privi în spate.

Pe coasta dealului șerpuiesc umbre.

13.

Ghemuite și avansând cu pași mari. Aripi negre chircite. Formele unor bărbați jigăriți.

Nu știu ce sunt, dar mintea mea primitivă îi recunoaște, pentru că, până și în vis, bătăile inimii mele cresc și instinctele îmi șoptesc fugi, fugi, fugi.

Umbrele sar spre noi.

Două dintre ele aterizează pe o femeie, doborând-o la pământ. Își înfig ghearele în ea. Ea se roagă de Raffe cu ochii înspăimântați.

Unul dintre războinicii lui a iubit-o pe această Fiică a Omului. A renunțat la întreaga lui viață pentru ea. Și-a făcut griji pentru ea, chiar și atunci când a fost osândit la Gheenă. Motivul este mai presus de înțelegerea lui Raffe, dar asta nu-l oprește să simtă compasiune.

Raffe îl azvârle pe dracul care aterizează pe el și își rotește sabia spre demonii care o atacă pe femeie.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat.

Ciudat chiar și pentru acest vis.

Raffe se mișcă cu încetinitorul.

Și la fel fac toți – cu excepția mea.

N-am mai avut niciodată un vis în care lucrurile să se întâmple cu încetinitorul. Pot să văd aproape fiecare mușchi în timp ce Raffe își mișcă sabia și îi taie pe dracii care își înfig ghearele în femeia căzută.

În timp ce unul își țipă strigătul de moarte, îl văd cât se poate de clar. Are o față ca de liliac, schimonosită și zbârcită, cu dinți ascuțiți. E cam ca naiba de urât, după părerea mea.

Sunt pe cale să-mi ridic din instinct brațul ca să blochez sângele care vine spre mine cu încetinitorul, când îmi dau seama că sabia lui Raffe e și în mâinile mele, chiar dacă el o folosește deja.

Văd clar fiecare detaliu al felului în care Raffe îi spintecă pe demoni pe măsură ce ei atacă. În mișcarea încetinită, îi pot observa postura, schimbarea greutății, felul în care mânuiește sabia.

Când taie un rând din valul de monștri, acea parte a visului încetează. Apoi se repetă secvența.

E ca un film educativ de tip organic.

Trebuie să fi fost cu adevărat frustrată de lipsa aptitudinilor mele de mânuire a sabiei, de am ajuns să inventez toate astea. Mă ia durerea de cap în vis, numai gândindu-mă.

Îmi ridic sabia, imitând postura lui Raffe. De ce nu? El e un maestru al luptei cu sabia, și e posibil ca subconștientul meu să

fi cules detalii atunci când l-am văzut luptând în viața reală, lucru pe care mintea mea conștientă nu l-a făcut. Încerc să mă învârt, imitându-l pe Raffe. Dar trebuie că fac ceva greșit, pentru că el repetă întoarcerea.

Încerc din nou. Raffe își încheie mișcarea, își rotește sabia, și se învârte înapoi pentru a completa o mișcare în opt.

Fac și eu la fel.

Tai în stânga, mă învârt în sus și de jur-împrejur, tai în dreapta și din nou sus și de jur-împrejur. El face asta de două ori, iar apoi își schimbă tactica și înjunghie. Probabil că nu e o idee rea pentru a fi sigur că mișcările tale nu sunt predictibile.

Sabia se ajustează de la sine din când în când pentru a-mi îmbunătăți tehnica. Funcționează practic de la sine, permițându-mi să mă concentrez la jocul de picioare al lui Raffe. Am învățat, de-a lungul anilor, în diferite antrenamente de autoapărare, că jocul de picioare e la fel de important precum ceea ce fac brațele și mâinile.

El alunecă înainte și înapoi ca un dansator, fără să-și încrucișeze picioarele nici măcar o dată. Îi imit dansul.

Brațe musculoase apar dintr-odată din adâncuri, împroșcând cu încetinitorul țărână în toate direcțiile, pentru a le apuca pe femei. Ele se trag afară, rupând în bucăți pământul și scuipându-l din guri, în timp ce se ridică la suprafață.

Câteva dintre femei intră în panică și aleargă în noapte.

— Rămâneți cu mine! zbiară Raffe.

Dar e prea târziu. Dracii se năpustesc asupra lor și țipetele se întețesc.

Raffe o apucă pe cea mai apropiată femeie, în timp ce ea e trasă în pământ de niște mâini demonice. Ghearele ascuțite se agață de carnea ei în timp ce se zbate panicată, cu încetinitorul.

Raffe o trage afară din pământ și în mod simultan își rotește sabia în timp ce îi taie și îi lovește pe monștri.

Așa luptă un erou.

Îl copiez, mișcare după mișcare, dorindu-mi să pot ajuta.

Ne luptăm, Raffe și cu mine, toată noaptea.

Mă trezesc tremurând în întuneric, în acea liniște de dinainte de răsărit. Visul a fost atât de intens, încât e ca și cum aș fi fost fizic acolo. Durează câteva minute până când ritmul inimii încetinește înapoi la normal și adrenalina dispare.

Mă întorc astfel încât mânerul sabiei să nu-mi împungă coastele pe sub pătură. Stau întinsă ascultând vântul, întrebându-mă unde e Raffe în clipa asta.

14.

Nu a mai mâncat de trei zile.

Sora mea a băut niște apă, dar asta-i cam tot ce a putut să înghită. Eu și mama am reușit să o convingem să înghită vreo două linguri de tocăniță cu carne, dar le-a vomitat imediat. Am încercat totul, de la supă la legume. Nu reușește să suporte nimic.

Mama e îngrijorată grav. Atât de grav, încât abia dacă s-a îndepărtat puțin de Paige, de când am găsit-o în laboratorul de la subsolul cuibului. Pielea lui Paige e cadaveric de albă. E ca și cum tot sângele ei ar fi fost drenat prin găurile roșcate ale cusăturilor neregulate.

— Uită-te la ochii ei, spune mama, de parcă înțelege că cealaltă parte a lui Paige e cea care o stăpânește în momentul ăsta.

Dar nu pot. Continui să-i privesc cusăturile, în timp ce îi ofer niște pâine de mălai. Cusătura de pe obrazul ei e îndoită, ca și când chirurgul nu s-ar fi străduit să fie atent.

— Uită-te la ochii ei, spune din nou mama.

Mă forțez să-mi ridic privirea. Sora mea îmi face favoarea de a privi în altă parte.

Nu mișcă din ochi ca o bestie. Asta ar fi prea ușor. E privirea descurajată a unui școlar care s-a obișnuit să fie respins. Asta e privirea cu care s-a obișnuit când ceilalți copii arătau spre ea pironită în scaunul ei cu rotile.

Mi-aș putea trage una. Mă forțez să mă uit la ea, dar privirile noastre nu se intersectează.

— Vrei puțină pâine? Tocmai am scos-o din cuptor.

De-abia își scutură capul. Nu e ursuză, ci doar tristă, de parcă s-ar întreba dacă sunt supărată sau mă gândesc la lucruri rele despre ea. Undeva, în spatele cusăturilor și vânătăilor, întrezăresc sufletul singuratic și pierdut al surorii mele.

— Nu mai poate de foame, spune mama.

Are umerii căzuți într-o postură descurajată. Mama nu e tocmai persoana care să vadă jumătatea plină a paharului. Dar nu am mai văzut-o simțindu-se atât de lipsită de speranță de când cu accidentul lui Paige, cel după care nu și-a mai putut folosi picioarele.

— Crezi că poți mânca niște carne crudă?

Urăsc să întreb asta. M-am obișnuit atât de mult cu ea vegetariană, încât mi se pare că renunț la ideea că Paige este cu adevărat Paige.

Îmi aruncă pe furiș o privire. Plină de vinovăție și sfială. Dar și de poftă. Privește din nou în jos, rușinată. Patima ei e

evidentă. Îi lasă gura apă la gândul cărnii crude.

— Mă duc să văd dacă găsesc ceva pentru ea. Îmi iau sabia.

— Așa să faci, spune mama, cu vocea vlăguită și stinsă.

Ies afară, hotărâtă să găsesc ceva ce Paige să poată mânca.

La cantină e un rând, ca de obicei. Trebuie să inventez o poveste care să-i convingă pe cei care muncesc la bucătărie că ar trebui să-mi dea carne crudă. Nu-mi vine în minte niciun motiv. Chiar și un câine ar mânca carne gătită.

Așa că mă întorc cu părere de rău dinspre rândul cu mâncare și mă îndrept spre dumbrava de vizavi de El Camino Real. Mă încurajez să devin o femeie a peșterii și sper să pot prinde o veveriță sau un iepure. Desigur, nu am nicio idee ce o să fac dacă o să prind ceva.

În mintea mea încă civilizată, carnea înseamnă mâncare împachetată în congelator. Dar, dacă sunt norocoasă, voi descoperi direct și personal de ce Paige a decis să devină vegetariană de la vârsta de trei ani.

În drumul meu spre dumbravă, fac un ocol pentru a face mai întâi puține cumpărături. Glumind împreună cu Dee-Dum cu o zi înainte, am căzut pe gânduri. Tipii vor o armă. O mașină ucigătoare supremă, a cărei funcție principală e să intimideze atunci când o fluturi în jur. Dar dacă aceeași sabie ascuțită ar fi deghizată drept o drăgălășenie de jucărioară care se cere mângâiată, atunci bărbații mari și răi s-ar uita în altă parte după o armă bună de furat.

Am noroc. În mall găsesc un magazin de jucării. În clipa în care pășesc în magazinul colorat, plin de piese uriașe de lego și zmeie în culorile curcubeului, simt un impuls de nostalgie. Îmi vine pur și simplu să mă ascund în colțul de joacă, să mă înconjor de animale de pluș și să citesc cărți ilustrate.

Mama nu a fost niciodată normală, dar se simțea mai bine când eram mică. Îmi amintesc cum mă zbenguiam în colțuri de joacă precum ăsta, cântând împreună cu ea sau stând în poala ei în timp ce ea îmi citea. Îmi trec mâinile peste urșii panda din pluș moale și peste plasticul neted al trenurilor de jucărie, amintindu-mi cum era când urșii, trenurile și mamele îmi dădeau un sentiment de siguranță.

Durează un timp până să-mi dau seama ce să fac. În cele din urmă decid să tai fundul unui ursuleț și să-l îndes peste mâner. Va trebui să scot pur și simplu ursul dacă am nevoie să folosesc sabia.

— Hai, recunoaște, Ursule Pooky, îi spun sabiei. Îți place noul tău aspect. Toate celelalte săbii te vor invidia.

Pe când traversez strada spre dumbravă, ursulețul meu poartă o fustă plisată cu mai multe straturi, făcută dintr-un voal de nuntă pe care l-am găsit într-unul dintre buticuri. Am

nuanțat voalul în baie, cu apă pătată de la haine noi, astfel încât să nu mai fie de acel alb nupțial menit să atragă privirea. Fusta cade exact până mai jos de capătul tecii, ascunzând-o în întregime – sau o va face după ce se va usca. Partea din spate e despicată, astfel încât să pot scoate repede ursul și fusta, fără să trebuiască să mă gândesc la asta.

Arată ridicol și spune tot felul de lucruri rușinoase despre mine. Dar lucrul pe care nu-l spune e că am o sabie de ucis îngeri. Destul de bine.

Traversez șerpuit strada și escaladez gardul înalt până la piept care înconjoară dumbrava. Terenul pare neacoperit, dar sunt suficienți copaci care să arunce ici și colo umbre de la soarele după-amiezii târzii. Un loc perfect pentru iepuri.

Îmi scot ursul umplut, mulțumită că iese atât de repede. Stau pe iarba năpădită de buruieni cu sabia de înger îndreptată în jos ca o vergea magică. Un anumit înger, care va trebui să rămână nenumit, pentru că încerc să nu mă mai gândesc la el, mi-a spus că mica lui sabie nu e o sabie oarecare. Știu că viața mea este cam ciudată, dar uneori trebuie să accept pur și simplu acest lucru.

— Găsește un iepure.

O veveriță care se agață de marginea unui copac râde, într-o serie de ciripituri.

— Nu e amuzant.

De fapt, e cât se poate de serios. Carnea crudă de animal este ultima mea speranță pentru Paige. Nici nu vreau să mă gândesc ce se va întâmpla dacă n-o să poată mânca nici asta.

Ochesc veverița, cu brațele destinse și pregătite să se regleze după sabie. Veverița se ridică.

— Scuze, veverițo. Încă un lucru pentru care să dai vina pe îngeri.

Imaginea feței lui Raffe îmi vine în minte, cu un nimb de flăcări în jurul părului, arătând cute de mâhnire pe fața sa umbrită. Mă întreb unde se află. Mă întreb dacă suferă. Să te obișnuiești cu aripi noi trebuie să fie ca și cum te-ai obișnui cu niște picioare noi: dureros, singuratic și, pe timp de război, periculos.

Îmi înalț sabia deasupra capului. Nu pot să mă uit și nu pot să nu mă uit, așa că fac o combinație ciudată între întorsul capului și o privire pe furiș, ca să văd îndeajuns pentru a fi în stare să țintesc.

Îmi las sabia în jos.

Lumea se clatină brusc, făcându-mă să amețesc.

Mi se strânge stomacul.

Vederea mi se încețoșează și văd doar scântei.

O clipă, sabia coboară spre veveriță.

În clipa următoare, sabia e ținută drept în sus spre un cer azuriu.

Pumnul care o ține e al lui Raffe. Iar cerul nu e cerul meu.

Plutește în fruntea unei armate de îngeri care stau mai jos de el, în formație. Aripile lui superbe, albe și întregi, îi încadrează corpul, făcându-l să pară o statuie a unui zeu grec al războiului.

15.

Raffe își înalță sabia în aer. Legiunea de îngeri își ridică săbiile ca răspuns. Un strigăt de luptă se înalță, în timp ce bărbații înaripați își iau zborul rând după rând.

E o priveliște care îți taie răsuflarea să vezi atâția îngeri ridicându-se în formație. Legiunea zboară spre bătălie, condusă de Raffe.

Îmi vine în minte șoapta unui cuvânt.

Glorie.

Apoi, cât ai bate din palme, cerul albastru și bărbații înaripați dispar.

Suntem pe un câmp, seara.

O hoardă de demoni ca naiba de înfricoșători, cu față de liliac, se năpustesc asupra mea ca o avalanșă, cârâind un țipăt drăcesc. Raffe pășește înainte și începe să-și fluture sabia cu o precizie perfectă, întocmai precum în visele mele.

Îngerii războinici luptă alături de el și îi protejează spatele. Pe unii dintre ei i-am văzut înainte, la vechiul cuib. Glumesc și se provoacă unii pe alții în timp ce luptă și se apără de monștrii nopții.

Un alt cuvânt îmi răsună în minte.

Victorie.

Scena se schimbă din nou și suntem în cer, numai că de această dată în mijlocul unei furtuni cu descărcări electrice. Tunetul bubuie prin norii întunecați și fulgerele luminează scena în contraste puternice. Raffe și un grup mic de războinici plutesc în ploaie, urmărind cum un alt grup de îngeri este târât în lanțuri.

Prizonierii zboară cu cătușe cu piroane în jurul încheieturilor, gleznelor, gâtului și capului. Piroanele sunt pe interior, astfel încât li se înfig în carne. Sângele curge împreună cu ploaia în pârâuri zigzagate pe fețele, mâinile și picioarele lor.

Un demon îndesat, cu față de liliac și cu aripi de liliac, merge călare pe umerii fiecărui prizonier. Demonii țin lanțurile în jurul gâtului, folosindu-le ca pe un frâu. Smucesc într-o direcție, apoi în alta, acționând cu cruzime piroanele și făcându-i pe îngeri să zboare ca și cum ar fi amețiți. Mai mulți draci atârnă în jur, unii de cătușele de la glezne și de la încheieturi, care îi leagă pe prizonieri unii de alții.

Unii dintre acești îngeri luptaseră alături de Raffe în câmp. Se distraseră împreună cu el și îi păziseră spatele. Acum, ei îl privesc cu o suferință înfiorătoare în ochi, în timp ce sunt mânați ca niște vite torturate.

Ceilalți îngeri privesc cu o imensă tristețe, unii cu capetele plecate. Dar Raffe e singurul care zboară desprinzându-se de grup, atingându-și mâinile cu câțiva prizonieri, în timp ce coboară spre pământ.

Pe măsură ce scena dispare, un alt cuvânt prinde contur în mintea mea.

Onoare.

Și apoi, stau din nou sub copaci în dumbrava Stanford.

Mi se strânge stomacul pe măsură ce îmi închei mișcarea de coborâre și lovesc lama de pământ, acolo unde veverița stătea cu o secundă în urmă. Am mâinile atât de încleștate în jurul mânerului, încât îmi simt articulațiile pe cale să plesnească.

Veverița a fugit văzând cu ochii într-un copac, de unde mă privește. Mi se pare firavă și insignifiantă, după lucrurile pe care le-am văzut.

Dau drumul sabiei și mă așez în fund.

Nu știu cât timp stau acolo trăgându-mi sufletul, dar îmi închipui că destul de mult. Nu e nimic în afară de cerul albastru de octombrie, mirosul ierbii și liniștea neobișnuită care s-a întins peste tot de când oamenii și-au abandonat mașinile.

Ar putea oare sabia să comunice cu mine? Să-mi trimită mesajul că a fost făcută pentru bătălii grandioase și pentru glorie, nu pentru a vâna veverițe și pentru a fi costumată ca un animal drăgălaș de pluș?

Bineînțeles, asta-i vorbărie lipsită de sens.

Dar nu mai lipsită de sens decât ceea ce tocmai am văzut.

Vreau să-mi îngrop șirul gândurilor. Încerc să îmi reprim orice gând cât de puțin nebunesc. Dar de data asta mă las în voia lor.

Raffe a spus că sabia are un fel de conștiință. Dacă există o foarte bizară șansă ca asta să fie adevărat, atunci poate că are sentimente. Poate că are amintiri pe care le poate împărtăși cu mine.

În noaptea în care acei bărbați m-au atacat, a fost cumva frustrată pentru că habar n-aveam cum s-o folosesc în timpul luptei? E rușinos pentru o sabie să fie mânuită de cineva care o flutură ca pe o bâtă? Oare chiar încerca să mă învețe cum s-o folosesc, prin intermediul viselor mele?

Chestia asta mă înfioară. Ar trebui să trec la o armă de foc sau la ceva mai puțin invaziv și care să aibă mai puține păreri. Oricât ar părea de ciudat, mă ridic, îi întorc spatele și fac vreo doi pași îndepărtându-mă.

Dar desigur, nu o pot lăsa.

E sabia lui Raffe. Va dori să o primească înapoi într-o zi.

Pe drumul de întoarcere, am un moment de ezitare lângă rândul de la mâncare. Sunt alți oameni, dar rândul are cam aceeași lungime. Rezistența pune la punct un sistem care include limitarea hranei la doar două mese pe zi. Dar până ce se pune asta la punct, nou-veniții încă se adună și își petrec o mare parte a timpului așezați la rândul pentru mâncare.

Oftez și mă așez la coadă.

Când ajung înapoi în sala noastră, o găsesc goală. Nu sunt sigură dacă e o idee bună ca Paige să fie afară, printre oameni, dar presupun că se vor întoarce curând. Pun trei burgeri pe catedră. Nu am întrebat cu ce fel de carne erau, dar mă îndoiesc că de vacă.

Cerusem chiftelele cât mai nefăcute, menționând în mod precis cuvintele „în sânge”, gândindu-mă că asta e varianta prin care mă pot apropia cel mai mult de crud fără să ridic suspiciuni. Dar sunt dezamăgită să descopăr că abia mijlocul bucății de carne e puțin roz.

Tai porțiunea gătită și pun deoparte pentru Paige centrul roz. Măcar pot verifica dacă suportă carnea nefăcută. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

Am impresia că nu ieșise afară din laborator în noua ei formă, până să o găsim, altfel ar fi știut ce poate mânca. Dacă aș fi găsit-o cu o zi mai devreme, aș fi putut-o salva de toată chestia asta?

Las la o parte aceste gânduri în vechea pivniță a minții și îmi savurez pe îndelete burgerul. Salata și roșia sunt reconstituite din ceva care probabil că nu e ceea ce se pretinde a fi, dar îmi amintește de verdețuri, iar asta e destul de bine. Pâinea, totuși, e proaspăt scoasă din cuptor și delicioasă. Tabăra a dat lovitura și a găsit pe cineva care știe cum să facă pâine din nimic.

Scot sabia lui Raffe și îmi așez lama dezgolită în poală. Îmi trec degetele peste metal. Lumina lovește cutele schimbătoare de-a lungul oțelului, arătând valurile albastru-argintii care îl decorează.

Dacă mă relaxez, pot simți curentul estompat al amărăciunii ieșind din ea. Sabia e în doliu. Nu e nevoie să fii un geniu ca să-ți dai seama pe cine jelește.

— Arată-mi mai mult, spun, chiar dacă nu sunt sigură că pot suporta mai mult chiar în clipa asta.

Genunchii îmi sunt deja slăbiți și mă simt epuizată. Chiar și într-o lume în care îngerii există, te șochează totuși ca unul dintre bunurile tale să își împărtășească amintirile cu tine.

— Spune-mi despre Raffe.

Nimic.

— În regulă. Hai să exersăm lupta, spun cu o voce entuziastă, de parcă m-aș adresa unui copilaș. Mi-ar prinde bine mai multe lecții.

Inspir adânc și închid ochii.

Nimic.

— Așa. Ei bine, bănuiesc că n-am nimic mai bun de făcut acum decât să decorez ursulețul cu panglici și fundițe. Ce părere ai de roz-închis?

Camera se clatină, apoi se transformă.

16.

Timpul are un fel de a fi amuzant în vise și bănuiesc că la fel e și cu amintirile. Timp de ceea ce pare a fi un deceniu, exersez cu sabia, luptându-mă cu dușmani peste dușmani, alături de Raffe.

Dracii trebuie să fi fost furioși pe el pentru că le-a înșfăcat pe câteva dintre soțiile lor chiar din propriile lor gheare și pentru că le-a luat ceea ce ei credeau că le aparține. L-au tot urmărit de atunci, vânând pe oricine ar fi putut fi un tovarăș de-al lui. Bănuiesc că demonii nu sunt genul care să ierte și să uite.

Eră după eră, prin lume, e la fel peste tot. Satele medievale, câmpurile de luptă din Primul Război Mondial, mănăstirile budiste din Tibet, bodegile din Chicago. Raffe urmărește zvonurile despre nefilimi, ucide dracii și orice altceva care terorizează localnicii, apoi dispare în noapte, își ia zborul de lângă oricine ar putea fi pus în legătură cu el de-a lungul acestui proces pentru a evita ca alții să fie uciși.

Singur.

Doar Raffe și sabia lui.

Iar acum nu mai are nici măcar asta.

Tocmai când mă gândesc că lecțiile s-au încheiat, memoria sabiei sare la o situație care aproape că mă distruge.

De îndată ce sosesc, sunt izbită de intensitatea ei.

Raffe răcnește cu indignare și groază.

E într-un mare necaz. Durerea e chinuitoare. Șocul e și mai mare.

Corpul meu spectral se leagănă pe măsură ce își pierde conturul, făcându-mă să mă simt total dezorientată. Experiența lui Raffe e atât de intensă, încât gândurile și senzațiile mele sunt copleșite de ale lui.

Respirația lui hârșâită e tot ce pot auzi. E tot ceea ce poate el auzi.

Palme și genunchi îl țin la pământ, dar sângele face ca palmele să îi alunece pe piele. Raffe e îmbibat în propriul lui sânge.

Durerea se răspândește din spatele lui prin tot corpul. Sfărâmându-i oasele. Străpungându-i ochii. Săgetându-i plămânii.

Sângele se răspândește pe asfalt.

Niște mâini care mută ceva alb la marginea câmpului său vizual. Își dorește cu disperare să nu privească acolo, dar nu se poate abține.

Aripi.

Aripi albe ca zăpada.

Retezate și zăcând pe drumul murdar.

Respirația i se înăsprește și mai tare, și tot ceea ce poate vedea sunt acele pene albe zăcând neputincioase pe asfaltul negru.

O picătură de sânge din mâna cuiva se prelinge pe o pană. Demonul Beliel stă deasupra aripilor lui Raffe ca și cum acestea i-ar aparține.

Abia dacă Raffe își dă seama de prezența lui, că cineva țipă:

— Hei!

El se forțează să privească în sus.

Văzul îi e încețoșat de durere și transpirație. Clipește de mai multe ori pentru a încerca să focalizeze dincolo de durerea extremă din spatele lui.

E o Fiică slabă a Omului, părând mititică alături de unul dintre atacatorii lui. Ea e pe jumătate ascunsă în spatele aripilor portocaliu-ars ale războinicului, dar Raffe o vede și știe că ea e cea care a țipat.

Sunt eu. Chiar atât de insignifiantă arăt în comparație cu un înger?

Aruncă ceva spre el, cât e ea de lipsită de putere.

Sabia lui? Ar putea fi?

El nu are timp să se mire. Sabia lui ar face orice pentru el, chiar și să stabilească o legătură cu o ființă umană pentru a-l ajuta pe el.

Un val de furie îi dă o doză de forță. Se desface din strânsoarea agresorului său și își ridică mâna. Brațul îi tremură de la efort.

Lumea lui se reduce la sabia lui, la Beliel și la îngerii dinaintea lui.

Prinde sabia și din aceeași mișcare îi spintecă stomacul demonului Beliel. Raffe aproape că și-a pierdut echilibrul, dar reușește să folosească avântul pentru a-l tăia și pe îngerul de lângă el.

Scena nu încetinește, precum celelalte lupte. Nu trebuie s-o facă. Simt fiecare mușchi care tremură, fiecare pas clătinându-se, fiecare respirație căznită.

El e amețit și abia reușește să se țină pe picioare. După ce agresorii își iau zborul, vede cum războinicul cu aripi portocaliu-ars o plesnește pe fată. Ea se izbește de șosea, iar Raffe crede că ea trebuie să fi murit.

Prin pâcla groazei, se întreabă cine e ea și de ce s-ar sacrifica o Fiică a Omului ca să-l ajute pe el.

Se străduiește să rămână în picioare. Depune toate eforturile să-și țină sabia pregătită în timp ce Arsul îl fixează. Picioarele

lui Raffe tremură violent și el își pierde cunoștința, dar rămâne în picioare din pură încăpățânare și furie.

Arsul, evident prea laș ca să îl înfrunte de unul singur, renunță și își ia zborul. Raffe se prăbușește pe asfalt, imediat ce Arsul pleacă.

Stând întins pe șosea, lumea se întunecă, păstrând doar pete întâmplătoare de culoare. Respirația îi înfundă urechile, dar se concentrează să asculte sunete dimprejur.

Pașii unei încăierări, în spatele unor uși închise. Înăuntrul clădirilor, oamenii șoptesc și se ceartă despre cât de sigur e să iasă afară. Vorbesc despre cât de mult ar valora Raffe dacă l-ar rupe în bucăți.

Dar nu ei sunt cei care îl îngrijorează. Sunt mai multe zgomote de încăierări subtile, șerpuitoare. Pârâind ușor, precum gândacii de bucătărie în ziduri.

Ei vin după el. Dracii l-au găsit. Întotdeauna o fac în cele din urmă.

Dar de data asta, au noroc. De data asta, e absolut lipsit de apărare. Vor fi în stare să-l târască jos, în iad, și să-l tortureze încetul cu încetul de-a lungul a mii de ani, în timp ce el zace lipsit de speranțe și de aripi.

El încearcă cu disperare să rămână vigilent, dar lumea se topește în întuneric.

Cineva își strigă mama. Vocea e puternică și hotărâtă.

Trebuie să fie un vis febril, pentru că nimeni nu ar fi atât de stupid într-un loc plin de bande de oameni. Dar zgomotul pașilor din casa scărilor clădirii se potolește. Șobolanii umani șoptesc, siguri că fata care își strigă mama trebuie să-și aibă banda în apropiere. Cum altfel ar putea fata să fie atât de curajoasă?

Dracii își încetează și ei șerpuirea. Nu sunt îndeajuns de isteți pentru a-și da seama de prea multe, altfel ar fi ajuns la el cu ani în urmă, prin coordonarea unui atac real, în loc să apară la momente întâmplătoare. Sunt confuzi. Să atace sau să fugă?

El încearcă să se miște de pe drumul expus, dar vederea îi e acoperită de pete negre și leșină din nou.

Cineva îl întoarce cu fața în jos. Simte o durere intensă și niște gheare în spate.

O mână mică îl pălmuiește.

Își deschide ochii pentru o clipă.

Pe fundalul strălucirii cerului, părul negru flutură în vânt. Ochi arzători înconjurați de gene lungi. Buze atât de roșii, încât fata trebuie să și le fi mușcat.

Îi ia o clipă să-și dea seama că ea e Fiica Omului care și-a riscat viața ca să-l ajute. Îl întreabă ceva. Are o voce insistentă, dar melodioasă. E un sunet pe care ți-ar plăcea să mori.

El tot leșină și se trezește în timp ce ea îl mișcă. El se tot așteaptă ca ea să-l taie în bucăți sau ca dracii să sară pe ea. Dar ea îl bandajează și îl ridică într-un scaun cu rotile care e prea mic.

Când fata geme și gesticulează afectat că el e prea greu – probabil ca să arate cât e ea de puternică –, el nu poate decât să se amuze, chiar dacă prin voalul durerii. E o actriță îngrozitoare. Fiicele Omului sunt renumite ca fiind mai compacte și mai grele în comparație cu îngerii, așa că e ceva teribil de amuzant în jocul ei de teatru.

Poate că Păzitorii lui s-au căsătorit cu soțiile lor pentru că li s-au părut amuzante. Nu-i un motiv suficient de bun pentru a fi osândit în iad, dar e primul care i-a venit în minte.

Niște pantofi se aud pe trotuar în timp ce șobolanii umani aleargă spre Raffe. Încurajați de șobolani, dracii se târăsc și ei spre el.

El încearcă să o avertizeze pe fată.

Dar nu e nevoie. Ea aleargă deja în întuneric, împingându-l cât poate de repede. Dacă ea se va putea ține în fața lor îndeajuns de mult timp, dracii vor fi distrași de savoarea șobolanilor umani.

Ultimul lui gând înainte de a leșina e că Păzitorilor lui le-ar fi plăcut fata asta.

17.

Umbrele s-au lăsat deja de mult prin ferestre, când mă trezesc brusc. Încă tremur după experiența cu Raffe. Nu numai că am știut ce gândea; chiar am simțit ce simțea, am gândit ce gândea.

I-a fost sabia chiar atât de apropiată lui Raffe? Poate doar în momente extrem de intense. Întreaga experiență a fost straniu de înfricoșătoare, în toate felurile.

Îmi trec mâna tremurândă peste lama caldă, spunându-i corpului meu că totul e în regulă.

Încep să pun lucrurile cap la cap. Unele dintre acțiunile lui Raffe capătă mai mult sens acum.

N-ar fi putut să mă ajute pe față, în timpul luptelor mele publice din vechea tabără a Rezistenței, fără să alimenteze zvonuri despre noi. Dracii îi dădeau întotdeauna de urmă, era probabil o combinație de noroc, urmărire și ascultare a bârfelor oamenilor. Iar o poveste despre o luptă de genul ăla ar fi provocat cu siguranță discuții. Deci a pariat împotriva mea în fața tuturor ca să pară că nu eram prieteni, că nu îi păsa despre ce mi s-ar fi întâmplat.

Și i-a urmărit pe demonii de jos prin pădure chiar și după ce ei au fugit, pentru că păreau să fi venit din iad, nu-i așa? Dacă vreunul dintre ei ar fi trăit ca să povestească cum sărise el în ajutorul unei Fiice a Omului, ar fi fost doar o chestiune de timp până când ei ar fi ajuns la mine.

Dar era oare necesar să meargă atât de departe încât să-mi spună că nici măcar nu mă place, după sărutul nostru? Asta a fost total lipsit de rost, după părerea mea. Sărutul.

Ca o sământă care încolțește, simt un impuls tot mai mare să întreb sabia despre asta.

E prostesc și rușinos și poate chiar superficial după ce tocmai l-am văzut pe Raffe suferind. Dar datorită a ceea ce tocmai am văzut vreau să-l văd într-un altfel de moment. Unul în care e îngâmfat și stăpân pe situație. Un moment în care simte altceva decât amenințări și durere, chiar și numai timp de două secunde.

Și pentru că mor de curiozitate să aflu ce a simțit în timpul sărutului nostru.

Știu că nu contează. Știu că nu va schimba nimic. Știu că e nesăbuit, în fine.

Nu poate o fată să se poarte ca o fată, pentru măcar cinci minute?

— Arată-mi amintirile tale despre sărat.

Închid ochii. Căldura mi se ridică în obraji, ceea ce e prostesc, pentru că sabia a fost acolo când ne-am sărutat, și a văzut tot. Și care-i problema dacă sunt curioasă ce a simțit el?

— O, pe bune. Chiar trebuie să facem asta din nou?

Nimic.

— Ultima chestie a fost total îngrozitoare. Am nevoie de puțină alinare. E doar o mică favoare. Te rog?

Nimic.

— Mai multe panglici și fundițe pentru tine, încerc să par serioasă. Poate chiar un machiaj strălucitor pe ursuleț.

Tot nimic.

— Trădătoareo.

Știu că asta-i o afirmație amuzantă, din moment ce sabia îi e loială, de fapt, lui Raffe, dar nu-mi pasă.

O strecor înapoi în teacă, care era rezemată de scaun și îndes ursul deasupra. Îmi trec centura peste umăr și ies afară ca să văd dacă le pot găsi pe mama și pe Paige.

Coridorul e încă aglomerat, ca de obicei. Doi tipi identici, cu păr blond, își croiesc drum prin spațiul îngust, salutând o grămadă de oameni în timp ce trec. Se pare că toată lumea îi place. Îmi ia o secundă până să-mi dau seama că sunt Dee și Dum. Acum au părul blond-nisipiu.

Dee îi arată discret lui Dum ceva ce are în palmă, iar Dum privește aproape cruciș, încercând să se abțină să râdă. Bănuiesc că Dee tocmai a furat din buzunarul cuiva ceva ce proprietarul le spusese că nu le poate da.

Îmi fac semn cu mâna și îi aștept.

— Ce s-a întâmplat cu părul vostru? întreb.

— Suntem maeștri spioni, ții minte? spune Dee.

— Gen *maeștri* ai deghizării, spune Dum.

— Ei bine, spune Dee, ștergând vopseaua de la rădăcinile părului, „maestru” e poate un cuvânt prea puternic.

— Deci e vorba de „deghizare”, spun, pe jumătate rânjind.

— Tipule, arăți excelent, îi spune Dum lui Dee. Chipeș ca întotdeauna.

— Ce ați furat? întreb eu încet, în eventualitatea în care proprietarul nu are simțul umorului.

— Of, îți ieși din formă, frate. Te-a văzut, se uită Dum în jur ca să vadă dacă ascultă cineva.

— În niciun caz. Sunt alunecos ca untul, spune Dee deschizându-și palmele acum goale și mișcându-și degetele. E doar isteață, atâta tot. Își dă seama de lucruri.

— Da, și de asta ne simțim atât de rău numai la gândul că ai putea fi o candidată pentru lupte, Penryn. Că tot veni vorba, ce-ai zice să te îmbraci în călugăriță?

— Sau, și mai bine, cu ochelari de bibliotecară focoasă, dă Dee din cap spre mine de parcă mi-ar vinde un pont. Se pare că avem aici atât bibliotecare, *cât și* călugărițe.

— Se poate mai bine de atât? se măresc a mirare ochii lui Dum.

Se uită unul la celălalt și strigă în același timp:

— Lupte cu bibliotecare în noroi!

Bat palma în aer ca niște băiețel entuziasmați. Toți cei de pe coridor se uită spre noi.

— Vezi? Uite cât interes, spune Dee.

Dar apoi coridorul se golește pe măsură ce oamenii se revarsă pe ușă. Se întâmplă ceva.

— Ce se întâmplă? întreb pe cineva care privește atent afară.

— Habar n-am, spune speriat, dar entuziasmat. Urmăresc doar mulțimea, ca să văd ce se întâmplă. Și tu, nu?

O femeie gonește pe lângă noi.

— Cineva a fost găsit mort sau sfârtecat sau ceva, spune ea împingându-se în uși și lăsând astfel aerul rece să intre.

Mort sau sfârtecat.

O urmez.

Afară, o mulțime restrânsă de oameni zăbovește plină de tensiune pe trotuar, în fața clădirii principale. Deși soarele e jos la orizont, cerul înnorat golește pur și simplu totul de culoare, colorând pe toată lumea în nuanțe cenușii.

Oamenii privesc dincolo de El Camino. Pe cealaltă parte e dumbrava îngrădită unde am urmărit veverița. În timpul zilei e frumoasă și liniștită, copacii fiind îndeajuns de depărtați unul de celălalt pentru a conferi terenului o nuanță umbroasă, nu de întuneric însă. Dar, pe măsură ce lumina scade, dumbrava începe să arate sinistru și rău-prevestitor.

Câțiva oameni aleargă direct de la clădire spre dumbravă, în timp ce alții ezită să meargă într-acolo. Alții șovăie sperând să fie în siguranță lângă clădire, uitându-se între timp pe furiș ca să vadă ce se întâmplă în umbrele de sub copaci.

Mă opresc pentru a analiza situația, apoi mă alătur celor care aleargă spre dumbravă. Nu mă pot abține să mă întreb ce îi atrage încolo, în lumina care descrește. Fragmente de conversație pe care le aud pe parcurs mă fac să înțeleg.

Nu sunt singura care își face griji pentru cineva pe care îl iubește. O grămadă de oameni au fost separați în timpul haosului creat de invazia îngerilor sau de atacul cuibului. Acum sunt teribil de îngrijorați că oricine o mai fi rămas din familia lor ar putea fi rănit sau omorât. Alții sunt pur și simplu mai mult curioși decât inteligenți, încurajați de faptul că sunt parte dintr-o organizație plină de oameni cu un anumit scop, ceva ce nu au crezut că s-ar mai putea întâmpla vreodată.

În orice caz, suntem destul de mulți, astfel încât se creează un blocaj la gard. E un gard din sârmă care mie îmi ajunge până la piept și pe care trebuie să te cațeri. Din moment ce gardul împrejmuiește dumbrava pe o distanță destul de mare în toate direcțiile, nu există altă variantă decât să-l escaladăm.

Sub copaci, se adună o mică mulțime. Le pot simți neliniștea și le aud tensiunea din voci. Un sentiment al urgenței mă străbate. Ceva e profund greșit aici și sunt convinsă că are de-a face cu familia mea.

Alerg spre mulțime, înghiontindu-mă pentru a-mi crea o cale.

Văd ceva ce nu îmi voi mai putea șterge din minte pentru tot restul vieții.

18.

Surioara mea se zbate în întuneric.

E legată din toate părțile cu funii trase de bărbați. O funie e legată în jurul gâtului ei, alte două la încheieturile mâinilor, și încă două în jurul gleznelor.

Bărbații se chinuie cu funiile, de parcă ar ține în frâu un cal sălbatic.

Părul lui Paige e încâlcit și are sânge în el. Pe lângă asta, are și fața mânjită cu sânge și rochia cu model floral pătată. Contrastul dintre sângele închis la culoare și cusăturile de pe pielea ei palidă o fac să arate de parcă e trezită din morți.

Se zbate în strânsoare ca o posedată. Se clatină atunci când bărbații o smucesc, încercând să o imobilizeze. Chiar și în lumina asta, pot să văd funiile roase și însângerate în jurul gâtului și încheieturilor ei, în timp ce e mișcată cu smucituri în toate părțile, ca o păpușă voodoo macabră.

Primul meu impuls e să scrâșnesc ca o vrăjitoare prevestind moartea și să scot sabia.

Dar ceva e întins în fața lui Paige.

Șocul de a o vedea legată cu aceeași cruzime cu care ai lega un animal, nu m-a lăsat să văd restul scenei. Dar acum văd o formă neclară, nemișcată ca un bolovan, dar având un contur pe care mi-aș dori să nu îl recunosc.

E un corp.

E tipul care avea bâta atunci când el și prietenii lui m-au atacat.

Îmi întorc privirea. Nu vreau să procesez ceea ce ochii mei tocmai au văzut. Nu vreau să observ bucățile care lipsesc din el.

Nu vreau să mă gândesc ce înseamnă asta.

Nu pot.

Paige își scoate brusc limba și își linge sângele de pe buze.

Închide ochii și înghite. Fața i se relaxează doar pentru o clipă.

Pace.

Deschide ochii și privește corpul de la picioarele ei. Nu se poate abține.

O parte din mine încă se așteaptă ca ea să-și întoarcă privirea, dezgustată, la vederea cadavrului. Se vede dezgustul. Dar se vede și o fulgerare de poftă.

Îmi aruncă o privire. Rușine.

Încetează să se zbată și se uită chiar la mine.

Îmi observă ezitarea. Vede că nu mai alerg ca să o salvez. Vede în privirea mea că o judec.

— Ryn-Ryn, se vaită.

Are vocea încărcată de pierdere. Lacrimile îi brăzdează obrajii mânjiți de sânge, lăsând urme clare. Fața ei trece de la aspectul unui monstru feroce la cel al unei fetițe speriate.

Paige începe din nou să se chinuie. Încheieturile mele, gleznele și gâtul mă dor prin simpatie, acolo unde funiile îi rod pielea însângerată.

Bărbații se clatină la capetele funiilor, astfel încât e greu de spus dacă ei o țin pe ea captivă, sau dacă ea îi ține *pe ei.* Am văzut cât de puternic poate fi noul ei corp. E destul de puternică încât să constituie o provocare serioasă pentru ei și să le ofere o luptă adevărată. Pe terenul ăsta accidentat, ea s-ar putea să fie în stare să îi dezechilibreze și să îi facă să cadă.

În loc de asta, ea se zbate zadarnic.

Exact cât trebuie pentru ca funiile să taie în ea. Exact cât trebuie ca să se rănească drept pedeapsă. Exact cât trebuie pentru ca nimeni altcineva să nu fie rănit.

Surioara mea plânge în hohote chinuite.

Încep din nou să alerg. Indiferent de ce s-a întâmplat, ea nu merită asta. Nicio ființă vie nu merită așa ceva.

Un soldat din dreapta mea își ridică pușca, îndreptând-o către mine. E atât de aproape, încât pot privi fix în golul întunecat al amortizorului.

Mă opresc, aproape alunecând.

Alături de el se află un alt bărbat, care îndreptă o pușcă spre Paige.

Îmi ridic mâinile larg.

Bărbații mă apucă de brațe și, după asprimea de care dau dovadă, pot spune că se așteaptă la o luptă grea. Noi, fetele Young, începem să ne facem un renume.

Bărbații se relaxează când observă că nu am de gând să mă lupt. Lupta corp la corp e o chestie, dar armele mă depășesc. Tot ce pot face e să rămân în viață până când am o șansă să reacționez.

Dar mama are propria ei logică.

Iese în fugă din întuneric, silențioasă ca o fantomă.

Se repede asupra soldatului care ține pușca îndreptată spre Paige.

Celălalt soldat ridică patul puștii și o pocnește pe mama în față.

— Nu!

Îl lovesc pe tipul care mă ține de mână. Dar, înainte să cadă la pământ și înainte să mă pot debarasa de celălalt tip, trei dintre ei se aruncă asupra mea. Mă pun la pământ precum membrii experimentați ai unei bande, înainte să apuc să mă stabilizez.

Mama își ridică mâna pentru a devia o altă lovitură a patului puștii.

Sforțările surorii mele se întețesc. De această dată, sunt pline de panică și furie. Scrâșnește pur și simplu în aer, de parcă ar cere ajutorul cerului.

— Faceți-o să tacă! Faceți-o să tacă! strigă cineva în șoaptă.

— Nu trageți! strigă în șoaptă Sanjay. Avem nevoie de ea vie pentru studiu.

Are decența să-mi arunce o privire rapidă și vinovată. Nu știu dacă să fiu furioasă sau recunoscătoare.

Trebuie să-mi ajut familia. Mintea mea țiuie, avertizându-mă în privința armelor, dar ce pot să fac? Să stau aici în timp ce ei îmi tortureazăi și îmi ucid surioara și mama?

Trei bărbați mă țin la pământ. Unul îmi întinde mâinile deasupra capului, altul mă apucă de glezne, iar al treilea stă așezat pe abdomenul meu. Se pare că nimeni nu mă mai subestimează acum. Așa să fie.

Apuc încheietura mâinii tipului care îmi ține brațele, folosindu-l ca pârghie, asigurându-mă că nu poate scăpa.

Mă răsucesc și împing în picioare, făcându-l pe cel care îmi ține glezna să-și piardă strânsoarea. E dificil pentru oricine, indiferent cât de mare, să egaleze forța unei lovituri cu priza mâinii sale.

Apoi îmi retrag piciorul liber și îl izbesc din plin în figură.

Cu picioarele libere, fac un efort și le încolăcesc în jurul gâtului tipului care stă așezat pe abdomenul meu.

Îmi trântesc picioarele spre pământ, zdruncinându-l pe spate. Îmi scot brusc piciorul de sub el și îl lovesc în zona deschisă a vintrelor.

Lovesc atât de puternic, încât alunecă pe iarbă, departe de mine, cu un țipăt gâfâind. Ăsta n-o să-mi mai facă probleme pentru o vreme.

Tipul care mă ține de încheieturi a început să se împotrivească strânsorii mele, încercând să scape. Dacă aș fi convinsă că va fugi pur și simplu, lăsându-mă în pace, aș fi încântată să-i dau drumul.

Dar e foarte probabil să-i vină idei cum să mă atace, în timp ce sunt la pământ. Bărbații fac uneori asta atunci când e vorba să piardă o luptă împotriva unei femei mititele. Pun totul pe seama norocului sau ceva.

Strânsoarea mea e cât se poate de fermă. Folosindu-l ca pârghie, mă răsucesc și mă învârt pe șold, în ceea ce a fost descris de cineva de la sala mea de antrenament că arată ca și cum aș alerga pe un zid, numai că fac asta în timp ce sunt întinsă pe jos.

Îmi balansez piciorul, pivotând pe o parte a șoldului, în timp ce îl lovesc în cap pe tipul de deasupra mea.

Pariez că nu se aștepta la mișcărica asta.

Sar în picioare, scanând scena din jurul meu, pregătită pentru încă un atac.

Mama e căzută la pământ, îmbrâncindu-l pe unul dintre soldații cu pușcă. Ține strâns țeava puștii în timp ce e îndreptată chiar spre ea. Ori nu-și dă seama că tot ce trebuie el să facă e să apese trăgaciul ca să-i zboare creierii, ori nu-i pasă.

Sora mea scrâșnește spre cer ca un monstru, ceea ce toți cred că e. Venele de pe gât și frunte îi sunt ieșite în afară de parcă ar urma să explodeze.

Doi dintre bărbații care țin de funiile cu care e legată sunt acum la pământ. Al treilea se prăbușește în timp ce privesc.

Plonjez spre mama, sperând ca pușca să nu se descarce înainte să pot face ceva.

Din fericire, soldații ăștia sunt soldați din rândul orășenilor, fabricați de curând și lipsiți de experiență. Să sperăm că ăsta nu a împușcat încă pe nimeni și că nu are de gând ca o mamă disperată să fie prima lui persoană ucisă.

19.

Fără să ne gândim, privim toți în sus. La început, nici măcar nu știu de ce o fac.

Apoi îmi dau seama că e un bâzâit care vine din cer. Atât de grav, încât abia se aude.

Dar devine tot mai sonor.

Prin golurile din copaci, pot vedea o pată întunecată pe cerul în asfințit. Crește tot mai aproape cu o viteză îngrijorătoare.

Bâzâitul rămâne grav, exact cât trebuie pentru a-l simți în oase, mai degrabă decât a-l auzi. E un sunet rău prevestitor, precum ceva recognoscibil la un nivel primar, o frică inconștientă, adânc îngropată, care ia forma unui sunet.

Înainte să-l pot identifica, oamenii se întorc și aleargă.

Nimeni nu țipă sau urlă sau strigă pe cineva. Oamenii aleargă pur și simplu în liniște și disperare.

Panica e contagioasă. Bărbații care o țin pe mama îi dau drumul și se alătură fugii. Aproape imediat după, tipii care o țin pe sora mea dau drumul funiilor și aleargă de asemenea.

Paige respiră greu, uitându-se fix la cer. Pare fascinată.

— Aleargă! strig. Asta îi rupe vraja.

Sora mea se întoarce și aleargă în cealaltă direcție, departe de tabăra Rezistenței. Se adâncește în dumbravă, cu funiile atârnând în urma ei, în noroi, ca niște șerpi care se târăsc în întuneric după ea.

Mama se uită în treacăt la mine. Îi picură sânge din ochiul rănit. Chiar și în lumina asta, pot să văd cum o vânătaie începe să se formeze.

După un moment cât se poate de scurt de ezitare, mama o urmărește pe sora mea în pădure.

Rămân nemișcată, pe măsură ce bâzâitul se aude tot mai tare. Să merg după ele sau să alerg înapoi, spre adăpost?

Decizia e deja luată pentru mine, când norul întunecat se apropie îndeajuns de mult, încât să pot descifra forme individuale.

Bărbați înaripați cu cozi de scorpion.

Zeci de-ai lor, întunecând cerul. Zboară jos și coboară tot mai mult.

Trebuie să fi fost un alt grup sau mai multe grupuri în afara cuibului.

Alerg.

O iau la fugă din calea lor, ceea ce înseamnă că alerg spre școală, la fel ca toată lumea. Sunt ultima din grămadă, deci sunt o țintă ușoară.

Un scorpion se năpustește și aterizează în fața mea.

Spre deosebire de cei pe care i-am văzut la cuib, acesta e în întregime copt, cu părul tot aspru și dinți care s-au maturizat în colți de leu. Brațele și picioarele îi arată tulburător de umane, cu excepția coapselor și a părților superioare ale brațelor, care sunt extrem de cărnoase. Corpul lui, la prima vedere, e uman, dar burta și pieptul seamănă puțin cu un hibrid între un abdomen cu pătrățele și pântecele secționat al lăcustelor.

Dinții sunt atât de mari, încât bestia pare că nu-și poate închide gura și saliva i se prelinge de pe buze. Mârâie la mine și își ridică coada grasă de scorpion deasupra capului.

Frica pune stăpânire pe mine așa cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată înainte.

Mă simt de parcă aș retrăi atacul scorpionului din subsolul cuibului. Gâtul îmi devine supersensibil, aproape zvâcnind în așteptarea unui ac care să se înfigă în el.

Un alt scorpion aterizează aproape de mine. Ăsta are dinții ascuțiți în formă de ace, care se dezgolesc atunci când sâsâie.

Sunt prinsă.

Smulg ursul de pluș și îmi scot sabia. O simt mai puțin neîndemânatică în mâna mea decât o simțeam înainte, dar încrederea mea nu poate merge mai departe de atât.

Izbucnesc focuri de armă, însă noaptea e plină mai cu seamă de sunetul de vâjâit asurzitor al aripilor și de țipetele ascuțite ale oamenilor.

Abia am timp să mă așez în poziția pregătită pe care am învățat-o în vis, înainte ca unul dintre monștri să înainteze spre mine.

Îmi învârt lama la un unghi de patruzeci și cinci de grade, intenționând să tai în locul dintre gât și umăr. În loc de asta, tai prin acul lui, în timp ce se năpustește asupra mea.

Monstrul țipă, un sunet tulburător de uman ieșind din gura lui plină de colți.

Nu am timp să termin cu el, pentru că al doilea își repede acul spre mine.

Îmi închid ochii și mă învârt nebunește în spaima mea. E tot ce pot face pentru a nu lăsa amintirile de când am fost înțepată să mă imobilizeze complet.

Din fericire, sabia mea nu are astfel de probleme. Bucuria de a se desfășura e de netăgăduit. Se ajustează singură la unghiul potrivit. E ușoară ca o pană la ridicare și grea ca plumbul la coborâre.

Când deschid ochii, al doilea scorpion sângerează la pământ, cu coada zvâcnind. Primul a plecat, probabil zburând departe ca să-și îngrijească rana sau ca să moară în liniște.

Sunt singura ființă vie care stă în picioare, în partea mea de dumbravă. Mă furișez sub umbra celui mai apropiat copac,

încercând să-mi calmez respirația.

Scorpionii încă aterizează, dar nu în apropierea mea. Sunt atrași de masa de oameni blocați lângă gard.

Înșfacă oameni și îi înțeapă în mod repetat din diferite unghiuri, aproape ca și cum ar exersa sau poate pur și simplu savurând acest lucru. Chiar și când se prind de victimele lor, cu gurile gata să îi stoarcă de orice putere, ceilalți scorpioni vin și înțeapă aceleași victime.

Oamenii țipă și se îmbrâncesc unii pe alții la gard, încercând să se cațere. Se împrăștie în mai multe direcții pentru a găsi un loc pe unde să poată sări gardul, dar sunt cu toții prinși de scorpioni.

Cei puțini care reușesc să ajungă de cealaltă parte par să fie în regulă. Scorpionii sunt ocupați să îi înțepe pe cei din dumbravă, ca niște prădători leneși, și nu acordă atenție celor care reușesc să scape.

Când victimele alunecă la pământ, scorpionii încep să îi stoarcă. Atunci când toată lumea e fie prăbușită în dreptul gardului, fie aleargă în clădirea școlii de peste drum, scorpionii și-au pierdut interesul. Își iau zborul în aer și se rotesc ca un nor de insecte, înainte de a dispărea în cerul care se întunecă.

Ceva foșnește în spatele meu, și mă rotesc cu sabia pregătită.

E mama, care se târăște spre mine.

Suntem singurii oamenii care mai mișcă de această parte a gardului. Toți ceilalți par să fie morți. Continui oricum să stau ascunsă în întuneric, pentru eventualitatea în care scorpionii s-ar întoarce, dar totul rămâne tăcut și nemișcat.

Mama se împiedică de mine.

— S-a dus. Am pierdut-o.

Lacrimile strălucesc pe fața ei însângerată. Se clatină în drumul ei spre gard, ignorând oamenii căzuți.

— Sunt bine, mamă. Mulțumesc de întrebare, zic, înșfăcând ursul și ștergând sângele de pe sabia cu fusta plisată. Ești bine? Cum ai supraviețuit?

— Normal că ești bine, continuă să meargă maică-mea. Tu ești mireasa diavolului și astea toate sunt creaturile lui.

Strecor lama în teacă și pun ursul la loc deasupra.

— Nu sunt mireasa diavolului.

— El te-a scos afară din foc și te lasă să ne faci o vizită din lumea morților. Cine ar mai avea privilegiile astea, dacă nu mireasa lui?

Mă vede o dată în brațele unui tip și deja ne căsătorește. Mă întreb ce ar crede Raffe despre posibilitatea ca mama să-i fie soacră.

— Ai văzut unde s-a dus Paige?

— S-a dus, răspunde cu vocea schimbată. Am pierdut-o în pădure.

Săptămâna trecută, reacția mea ar fi fost foarte simplă. În seara asta, totuși, nu știu dacă sunt speriată sau ușurată. Poate amândouă.

— Te-ai ascuns de scorpion? întreb. Cum ai supraviețuit?

Niciun răspuns.

Dacă mi-ar spune cineva că mamele au puteri magice, nu mi-ar fi deloc greu să cred asta. Nici măcar nu mă surprinde prea mult că ea a reușit să supraviețuiască.

O urmez spre gard. Pe parcurs, calc peste victime întinse în poziții inconfortabile și nenaturale. Chiar dacă nu mai sunt atacați, oamenii continuă să se ofilească și să se usuce precum pastrama. Dumbrava arată ca un câmp de luptă cu oameni împrăștiați peste tot.

Vreau să liniștesc victimele, spunându-le că își vor reveni, că totul va fi bine. Dar, din cauza răutății atacului, nu sunt sigură că se va întâmpla.

Corpurile a doi scorpioni zac întinse printre victime pe câmp. Unul împușcat în stomac, unul împușcat în cap.

Mama aruncă o privire printre victime de parcă ar căuta pe cineva. Îl alege pe cel cu cea mai îngrozită și schimonosită expresie fixată pe chip și îl trage după ea spre o parte a gardului care a fost distrusă.

— Ce faci? întreb.

— O jertfă, spune, trăgându-l din greu după ea pe bietul tip. Trebuie să o găsim pe Paige, deci avem nevoie de o jertfă.

— Mă îngrozești, mamă, risipesc eu aiurea aerul.

De parcă s-ar pricepe mai bine fără să-mi ceară ajutorul, îl saltă pe bărbat peste stâlpul gardului. El alunecă înapoi jos grămadă.

Vreau să o opresc, dar când are un proiect nebunesc în cap, nimic pe pământ n-o poate opri.

Începe să se lase noaptea. Norul de scorpioni se îndepărtează tot mai mult, și niciunul dintre ei nu e rătăcit pe cer.

Gândul de a hoinări prin dumbravă pe întuneric, în căutarea demonului mai mic care e sora mea, nu mi se pare prea distractiv. Dar nu poate fi lăsată să rătăcească de una singură, din mai multe motive. Și ar fi mai bine dacă aș găsi-o eu, în loc să o găsească oamenii speriați ai Rezistenței.

Așa că o las pe mama să facă orice face ea acolo și mă întorc la întunericul dumbrăvii.

20.

E deja aproape noapte cu totul, pe când mă întorc la măcelul de lângă gard. Sunt oameni care umblă zăpăciți în jurul victimelor. Unii sunt cocoșați peste câte unul căzut pe care l-au iubit, alții umblă de colo până colo plângând, cu o expresie îngrozită. Câțiva sapă gropi fără adâncime.

Mama și-a terminat proiectul, deși nu o pot vedea nicăieri. Omul pe care l-a târât e acum așezat pe o grămadă de corpuri, având brațele întinse peste gard, ca o sperietoare de ciori, speriată și bună de speriat. L-a legat pentru a-l fixa pe loc cu bucăți din funia pe care probabil a găsit-o asupra unuia dintre tipii care au priponit-o pe Paige.

Buzele lui schimonosite în formă de strigăt sunt scoase în evidență de rujul roșu-rubiniu. Cămașa lui cu gulerul răsfrânt e toată tăiată, expunându-i pieptul aproape lipsit de păr. Pe el, un mesaj scris cu ruj de buze spune:

ATINGE-MĂ ȘI ÎMI VEI LUA LOCUL

Doza de ciudățenie a proiectului mamei mele e destul de ridicată. Toți ceilalți se abat din calea lor pentru a păși cât mai departe în jurul lui.

În timp ce merg peste corpuri, un bărbat se apleacă pentru a verifica pulsul unei femei întinsă lângă mine.

— Ascultă, îi spun. Oamenii ăștia s-ar putea să nu fie morți.

— Asta e, zice și trece la următorul.

— Ar putea părea doar că sunt morți, și de fapt să fie doar paralizați. Asta fac acele. Te paralizează și te fac să pari mort din toate punctele de vedere.

— Da, păi, și atunci când nu-ți bate inima e același lucru.

Scutură din cap, dă drumul încheieturii unui tip pe care îl verifica și trece la următoarea victimă.

Îl urmez în timp ce soldații își îndreaptă puștile spre cer în căutarea oricărui semn al unui alt atac.

— Dar s-ar putea să nu fii în stare să le simți bătăile inimii. Cred că încetinește totul. Cred…

— Ești medic? întreabă, fără să își înceteze activitatea.

— Nu, dar…

— Ei bine, eu sunt. Și pot spune că, dacă inima nu bate, atunci nu există nicio șansă ca o persoană să fie în viață, cu excepția unei situații foarte neobișnuite, cum e atunci când un copil cade într-un iaz înghețat. Nu văd niciun copil care să fi căzut într-un iaz înghețat, tu vezi vreunul?

— Știu că sună nebunesc, dar…

Doi bărbați ridică plictisiți de jos o femeie și vor să îi dea drumul într-o groapă de mică adâncime.

— Nu! strig cât pot de tare.

Aia aș fi putut fi eu. Toată lumea a crezut pentru o vreme că eram moartă și, dacă circumstanțele ar fi fost altele, m-ar fi aruncat poate într-o groapă și m-ar fi îngropat de vie, în timp ce eu aș fi privit, paralizată, dar conștientă întru totul.

O iau la fugă și mă așez între bărbați și groapă.

— Nu faceți asta.

— Lasă-ne-n pace.

Bărbatul mai în vârstă nici măcar nu se uită la mine, în timp ce cară încruntat victima.

— Ar putea fi vie.

— Soția mea e moartă, i se schimbă lui vocea.

— Ascultați-mă. Există o șansă să fie vie.

— Ne poți da pace? mă privește el aspru din colțul ochilor conturați cu roșu, din care îi curg lacrimi. Soția mea e moartă… Și moartă va rămâne.

— Probabil că te poate auzi acum.

Fața bărbatului se înroșește, devenind dureros să-l privești.

— Nu se va mai întoarce niciodată. Și dacă o face, atunci nu va mai fi Mary a noastră. Va fi un monstru, arată el cu degetul spre o femeie care stă lângă un copac. Ca ea.

Femeia pare fragilă, pierdută și singură. Chiar și cu eșarfa maro legată în jurul capului și cu mănușile de pe mâini, recunosc fața ridată a Clarei, femeia care s-a ridicat de sub ruinele cuibului. Poartă o manta în culori posomorâte, ceea ce exprimă dorința ei de a nu fi observată. Bănuiesc că oamenii nu au fost tocmai primitori.

Se îmbrățișează singură, de parcă și-ar ține strâns soțul și copiii pe care râvnește să-i găsească. Tot ce și-a dorit a fost să-și găsească familia.

Familia Lui Mary îi târăște corpul paralizat în gaura lipsită de adâncime.

— Nu puteți face asta, spun. E total conștientă. Știe că e îngropată de vie.

Tipul mai tânăr întreabă:

— Tată, crezi că…

— Maică-ta e moartă, fiule. A fost o persoană cumsecade, așa că va avea parte de o înmormântare cuviincioasă.

Își ridică lopata. Îi prind de braț.

— Dă-te la o parte! Se descotorosește de mine, tremurând de furie. Doar pentru că tu nu ai decența să faci ce ar trebui pentru familia ta nu înseamnă că ai vreun drept să-i oprești pe cei care vor să facă ce e potrivit pentru a-i lor.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Ar fi trebuit să te ocupi de sora ta cu dragoste și cu îngăduință, înainte ca străinii să trebuiască să o facă în locul tău.

Bărbatul mai vârstnic apucă lopata plină de pământ și îl aruncă peste soția lui, în groapă.

Aterizează pe fața ei, acoperind-o.

21.

În dumbrava care se întunecă, Obi face un semn cu mâna unuia dintre tipii lui.

— Te rog să o pui pe domnișoara Young împreună cu mama ei și ia toate măsurile să fie în siguranță în noaptea asta.

— Mă arestezi? întreb. Pentru ce?

— Pentru protecția ta, spune Obi.

— Protecție față de ce? întreb. Constituția Statelor Unite?

Obi oftează.

— Nu putem permite ca tu sau familia ta să rămâneți în libertate și să creați panică. Trebuie să păstrez controlul.

Omul lui Obi își îndreaptă pistolul cu amortizor spre pieptul meu.

— Pășește spre stradă și nu-mi face necazuri.

— Ea încearcă să salveze viețile oamenilor, spune o voce tremurătoare.

E Clara, care își strânge mantaua supradimensionată în jurul ei, de parcă ar dori să poată dispărea. Nimeni nu îi acordă atenție.

Îi arunc lui Obi o privire care spune *Vorbești serios*? Dar e ocupat să fluture din mână spre un alt tip.

Arată cu degetul spre proiectul cu victima al mamei.

— De ce mai e grămada aia oribilă de corpuri încă aici? Ți-am spus să le iei de-aici.

Omul lui Obi ordonă altor doi tipi să ia corpurile. Se pare că nu vrea să facă asta chiar el.

Cei doi tipi scutură din cap și bat în retragere. Unul dintre ei își face cruce. Se întorc și aleargă spre școală, cât mai departe posibil de corpuri.

În timp ce paznicul meu mă escortează prin măcel, îl aud pe Sanjay spunând oamenilor să strângă corpurile nerevendicate într-o dubă, pentru autopsie.

Mă îndepărtez clătinându-mă de lângă ei. Pur și simplu nu pot privi asta. Poate că oamenii ăștia sunt morți de-adevăratelea. Chiar sper să fie așa.

Sunt azvârlită pe scaunul din spate al unei mașini de poliție, parcată în stradă. Mama e deja acolo.

Vehiculul poliției are o plasă de metal între partea din față și locurile din spate. Sunt gratii la geamurile din spate. Sub geamul din spate sunt pături și două sticle cu apă. Dau cu piciorul peste o găleată cu capac, plină pe jumătate cu pachete de absorbante intime.

Îmi ia un minut până să înțeleg că nu ne duc nicăieri. Asta e celula în care ne rețin.

Grozav.

Cel puțin paznicul nu mi-a luat sabia. Nici măcar nu m-a pipăit căutând arme, deci presupun că nu era polițist în Lumea Dinainte. Totuși, probabil că mi-ar fi luat sabia, dacă nu ar fi arătat ca un ursuleț post-apocaliptic.

Sorb puțin dintr-o sticlă cu apă, bând cât să-mi potolesc setea, dar nu cât să am nevoie la baie în viitorul apropiat.

Oamenii aleargă ca nebunii, încercând să-și termine treburile până la lăsarea întunericului, chiar dacă treaba lor e să târască corpuri în duba de autopsie sau să îi îngroape pe cei dragi. Tot aruncă priviri spre cer, odată la câteva minute, dar, pe măsură ce întunericul alunecă peste ei, oamenii încep să privească cu nervozitate în urma lor, ca și cum ar fi îngrijorați că se va furișa ceva asupra lor.

Înțeleg. E ceva terifiant să fii lăsat singur în întuneric, mai ales cu cineva despre care crezi că a murit.

Încerc să nu mă gândesc cum trebuie să fie pentru victime. Paralizați, dar conștienți, rămași fără niciun ajutor în întuneric, cu monștri și cu familie.

Când ultimul corp nerevendicat e azvârlit în dubă, muncitorii o închid și demarează.

Cei care nu au intrat în dubă aleargă cu pași repezi peste drum, spre școală. Apoi familiile, fie că au terminat sau nu să arunce pământ peste cei dragi, își lasă lopețile și aleargă după muncitori, nedorind, în mod clar, să fie lăsați în urmă.

Mama începe să scoată sunete animalice din cauza neliniștii, pe măsură ce îi privește pe toți plecând. Când ești paranoic, ultimul lucru pe care îl vrei e să fii blocat într-o mașină din care nu poți fugi și în care n-ai unde să te ascunzi.

— E în regulă, spun. Se vor întoarce. Ne vor lăsa să ieșim când se liniștesc. Și apoi vom merge să o căutăm pe Paige.

Încearcă să zgâlțâie mânerul ușii, apoi sare spre partea mea ca să-l încerce și pe celălalt. Izbește în geam. Scutură gardul care separă locurile din față de cele din spate. Respirația ei devine un gâfâit.

Se învârte pe o spirală a nebuniei îngrijorător de serioasă.

Ultimul lucru de care avem nevoie e o isterie de amploare, într-un spațiu mai mic decât o canapea.

Când ultimii rătăciți aleargă pe lângă fereastra mea, strig la ei:

— Pune-ți-mă într-o altă mașină!

Nici măcar nu privesc spre mine, în timp ce se îngrămădesc alergând peste drum, în întuneric.

Așa că rămân blocată într-un spațiu foarte îngust împreună cu mama.

22.

Tot felul de griji mi se învârt în cap.

Inspir adânc. Încerc să las toate grijile deoparte și să mă concentrez la echilibrul meu.

— Mamă?

Îmi păstrez vocea liniștită și calmă. Ceea ce vreau de fapt să fac e să mă târăsc sub scaun, pentru a mă feri din calea ei în momentul în care se declanșează. Dar asta nu e o opțiune.

Îi întind o sticlă cu apă.

— Vrei niște apă?

Mă privește de parcă sunt nebună.

— Nu mai bea aia! îmi smulge ea sticla din mână, ascunzând-o undeva sub geamul din spate. Trebuie să o păstrăm.

Ochii i se rotesc rapid dintr-un colț în altul al închisorii noastre. Este imaginea însăși a anxietății, cu teama disperată vizibilă în fiecare rid al feței. Se pare că tot mai multe astfel de riduri îi apar pe zi ce trece între sprâncene și în jurul gurii. Stresul o omoară.

Își scotocește buzunarele. Cu fiecare ou zdrobit pe care îl găsește în buzunare, devine tot mai frenetică. Spre ușurarea mea, cineva i-a luat electroșocul. Nu-mi place să mă gândesc de câtă forță a fost nevoie pentru asta.

— Mamă?

— Taci-taci-taci! I-ai lăsat pe oamenii ăia să o ia!

Apucă plasa metalică cu o mână și spătarul scaunului cu alta. Strânge până când tot sângele îi dispare din mâini, care i se transformă în gheare albe.

— I-ai lăsat pe monștrii ăia să-i facă tot felul de lucruri oribile! Te-ai vândut diavolului ăluia și nici măcar nu ți-ai putut salva sora?

Cutele dintre sprâncene i se amestecă unele într-altele atât de tare, încât par coșmarești.

— Nici măcar n-ai putut-o privi drept în ochi când avea mai mare nevoie de tine. Erai acolo și o vânai, nu-i așa? Ca să o poți omorî chiar tu! Nu-i așa?

Lacrimile i se preling peste fața ca o mască a torturii.

— La ce ești și tu bună? îmi țipă ea în față cu așa o intensitate, încât fața ei devine stacojie, de parcă ar fi pe cale să explodeze. N-ai suflet! De câte ori ți-am spus să ai grijă de Paige? Nu ești de niciun folos!

Își izbește mâna de plasă în mod repetat, până când cred că s-ar putea să sângereze.

Încerc să n-o bag în seamă.

Dar, indiferent de câte ori o aud dezlănțuindu-se împotriva mea, cuvintele ei tot mă străpung.

Mă încolăcesc în colțul meu, încercând să ajung cât de departe pot de ea. Ar răstălmăci tot ce aș spune, astfel încât să fie în acord cu logica ei absurdă, și apoi ar arunca totul înapoi spre mine.

Mă pregătesc pentru unul dintre potopurile ei de furie. E ceva prin ce nu vreau să trec într-o închisoare atât de mică, încât nici nu ne putem întinde. E ceva prin ce nu vreau să trec niciodată, niciunde.

Dacă se ajunge la asta, sunt destul de mare acum, încât să o pot învinge în luptă, dar nu s-ar opri până când nu ar trebui să o rănesc. Ar fi mai bine să o pot liniști înainte.

Dar nu mă pot gândi la nimic care ar putea-o calma. Paige a fost întotdeauna cea care a făcut asta. Deci fac singurul lucru care-mi vine în minte.

Încep să fredonez.

E cântecul pe care ea ni-l fredonează nouă atunci când își revine după o transă deosebit de rea. E ceea ce mi se pare a fi cântecul ei de iertare. Asfințituri, castele, valuri, vânătăi.

M-ar putea ignora sau și-ar putea pierde controlul. Ar putea-o calma sau ar putea-o face mai furioasă ca niciodată, faptul că mă aude fredonând cântecul ei. Dacă e ceva sigur în privința mamei mele, asta e imprevizibilitatea ei.

Mâna ei se mișcă rapid și mă plesnește peste față.

Mă lovește atât de puternic, încât cred că voi purta întotdeauna urma unei palme pe obraz.

Mă plesnește din nou.

A treia oară, îi apuc încheietura mâinii înainte să mă atingă.

Când m-am antrenat, am fost lovită cu palma, cu pumnul, cu piciorul, am fost trântită, izbită și gâtuită de tot felul de adversari. Dar nimic nu doare la fel de tare precum o palmă primită de la mama ta.

Îmi reamintesc că au trecut mai multe săptămâni de când nu și-a mai luat tratamentul, dar asta nu face cu nimic mai ușoară durerea.

Mă pregătesc să o îmblânzesc cumva fără să o rănesc, sperând că nu va crește totul până când va scăpa de sub control. Dar se pare că nu e nevoie.

Expresia ei se schimbă de la furie la suferință. Strânsoarea degetelor de pe plasa de metal slăbește. Își apleacă umerii și se încolăcește într-o minge fetală, sprijinindu-se de ușă.

Tremură în timp ce plânsul pune stăpânire pe ea. Plânge cu sughițuri zgomotoase, de fetiță.

De parcă soțul ei a abandonat-o monștrilor.

De parcă fiicele ei au fost smulse de la sânul ei de niște demoni.

De parcă lumea s-a sfârșit.

Și nimeni nu înțelege.

Dacă ar fi Paige aici, ar ține-o pe mama și i-ar mângâia părul. Paige ar alina-o până când ar lua-o somnul. A făcut asta de nenumărate ori, chiar și după ce mama a rănit-o.

Dar eu nu sunt Paige.

Mă încolăcesc în colțul meu, apucând strâns blana moale a ursulețului meu.

23.

Visez că sunt din nou cu Raffe.

Împrejurimile îmi par cunoscute. Suntem în casa de oaspeți de la țară în care eu și Raffe am dormit în noaptea în care am părăsit biroul. E noaptea în care i-am aflat numele, noaptea în care am trecut de la prizonier la partener și noaptea în care m-a ținut în brațe în timp ce am tremurat din cauza unui coșmar.

Răpăitul ploii pe ferestre se aude în toată baraca.

Mă uit în jos la sinele meu de atunci, care doarme pe canapea sub o pătură subțire.

Raffe e întins pe cealaltă canapea, păzindu-mă. Corpul lui plin de mușchi se întinde fără vlagă peste perne. Privirea lui albastru-închis se rotește, plină de gânduri pe care nu le pot auzi. E ca și cum sabia ar fi devenit conștientă că mi-a spus prea multe despre Raffe, iar acum își ține gândurile ascunse. Poate că am forțat prea tare când am întrebat despre sărutul ăla.

E o blândețe în privirea lui Raffe pe care nu am mai văzut-o înainte. Nu e ca și cum aș vedea o dorință pură sau o dragoste delicată sau ceva de felul ăsta. Și dacă ar fi așa, ar fi doar în fanteziile mele deranjate.

Nu că aș avea fantezii cu el.

E mai degrabă felul în care un tip dur căruia nu-i plac pisicile s-ar putea uita la o pisicuță și să observe pentru prima dată că poate fi cumva drăguță. E un fel de acceptare reținută și intimă că poate pisicile nu sunt *toate* rele.

Momentul perceput pe neașteptate trece într-o secundă. Ochii lui Raffe se mută spre hol. Aude ceva.

Se încordează.

Aștept, forțându-mă să văd.

Două perechi de ochi roșii devin tot mai mari pe măsură ce se apropie, într-o liniște de moarte. Se ivesc în sufragerie din întunericul holului, fixându-mă.

Oau. De ce nu știam despre asta?

Într-o clipă, Raffe e în picioare și aleargă, apucându-și sabia în drumul lui spre hol.

Umbrele dracilor sar înainte și înapoi spre dormitor, negru-absolut pe fundal cenușiu-închis. Plonjează prin ușa deschisă, acolo unde aerul rece curge ca un râu.

Raffe și creaturile se mișcă cu încetinitorul în cursa lor spre fereastra spartă de lângă pat. Un strat de ploaie se întinde înăuntru prin spațiul ciobit, în timp ce perdelele dansează în vânt cu o mișcare încetinită.

Știu că ar trebui să urmez mișcările lui Raffe în timp ce atacă, dar sunt prea obosită privind ceea ce se întâmplă. Creaturile fug, nu atacă.

Oare îl spionau? Oare se întorc după întăriri?

Dracii ar fi reușit să iasă pe fereastră dacă primul dintre ei nu l-ar fi îmbrâncit pe al doilea din calea lui spre perdele, făcându-l pe al doilea să-l apuce, în panica lui, pe primul.

În timp ce ei se călăresc unul pe celălalt pentru a-și face loc, Raffe îl spintecă pe cel care sare pe fereastră, aproape tăindu-l în două. Apoi îl taie pe al doilea, spintecându-i gâtul.

Raffe privește afară pe fereastră, asigurându-se că cei doi sunt singurii draci.

Se împleticește spre pat și se cutremură de durere, tăindu-i-se răsuflarea. Bandajele de pe spatele lui se umplu de pete negre de sânge, în locul în care obișnuia să aibă aripi.

Tocmai se trezise din somnul lui vindecător cu câteva ore în urmă, iar asta a fost deja a treia lui luptă de atunci. Odată cu mine, odată cu banda de pe stradă care a intrat cu forța în clădirea noastră de birouri, iar acum cu chestiile astea înfricoșătoare. Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să-i fie. E o chestie să fii despărțit de oamenii tăi și să fii înconjurat de dușmani, dar pe deasupra să mai fi și grav rănit – trebuie să-ți dea sentimentul absolut al singurătății pe lume.

Își șterge lama de așternut, lustruind-o cu afecțiune cu cearșaful. Creaturile își încheie în cele din urmă chinurile când el pleacă.

În mod uimitor, sunt încă adormită în sufragerie. Desigur, n-am mai dormit cum trebuie de mult timp și am fost practic inconștientă din cauza oboselii. Îmi tremură corpul pe canapea. Frigul s-a strecurat în timp ce ușa de la dormitor era deschisă.

Raffe se oprește și se sprijină de canapea, recăpătându-și răsuflarea.

Scâncesc în somn, tremurând dedesubtul lui.

La ce se gândește?

Că dacă vreunul dintre draci privește, nu va conta că suntem întinși pe canapele diferite sau pe aceeași canapea? Sau că sunt deja condamnată pentru că i-am fost alături pentru prea mult timp?

Scâncesc din nou, împingându-mi genunchii la piept sub pătura subțire.

Se apleacă deasupra mea și șoptește:

— Liniștește-te. Șșșșt.

Poate că are doar nevoie să simtă căldura unei alte ființe umane, după ce a trecut printr-o amputare atât de traumatică. Poate că e prea obosit ca să-i pese dacă sunt o Fiică a Omului, la fel de ciudată și de sălbatică precum nevestele Păzitorilor.

Oricare ar fi motivul, împinge cu reținere pernele de pe spătarul canapelei mele. Se oprește, părând să fie pe cale de a se răzgândi.

Apoi se strecoară în spatele meu.

La început, mă strânge aspru și mă simt inconfortabil. Dar pe măsură ce se relaxează, tensiunea de pe fața lui dispare.

Îmi mângâie părul și șoptește:

— Șșșșt.

Indiferent de alinarea pe care mi-o oferă, îi ofer cel puțin la fel de mult prin faptul că sunt un corp cald pe care el poate să-l țină în brațe într-un moment în care are mare nevoie de asta.

Mă strâng mai aproape de el în somnul meu și scâncetul meu slăbește într-un oftat mulțumit. Aproape că mă rănește să-l văd pe Raffe închizându-și ochii și ținându-mă așa cum un copil ar ține un animal de pluș pentru a-l alina.

Îmi întind mâna fantomă ca să-i mângâi fața. Dar, desigur, nu-l pot simți. Pot simți doar ceea ce sabia își amintește.

Îmi trec oricum mâna peste liniile de pe gâtul lui și peste mușchii de pe umărul său.

Imaginându-mi căldura lui plăcută.

Amintindu-mi sentimentul de a fi ținută în brațele lui.

24.

Când mă trezesc, e întuneric. Plutesc înapoi în realitate, încă afundată în visul meu.

Mângâi blana moale a ursulețului. Visul meu a avut mai multă alinare în el decât îi e permis unui antrenament de luptă. E ca și cum sabia ar fi ales intenționat o amintire mângâietoare, iar eu îi sunt recunoscătoare.

Exact. Suntem prizoniere în mașina poliției.

Apoi îmi amintesc tot restul și îmi doresc să mă pot întoarce în vis.

Afară, mormane de mașini punctează drumul și umbrele crengilor luminate de lună se leagănă înainte și înapoi în vânt. Ca multe alte locuri, strada devine fantastică și înfricoșătoare în timpul nopții.

Ceva se mișcă dincolo de geam.

Înainte să pot identifica umbra, ea ciocănește ușor în geam.

Icnesc.

În tăcere, mama mă apucă strâns de mână, trăgându-mă cu insistență în jos, în spațiul pentru picioare, alături de ea.

— Sunt eu, Clara, șoptește umbră.

Răsucește o cheie, iar ușa șoferului se deschide. Din fericire, cineva a oprit luminile din tavanul mașinii, astfel încât suntem neobservabile.

Corpul ei prea slab se strecoară pe scaunul șoferului.

— Tu ești femeia moartă, spune mama. Toată uscată și arătând de parcă te-ai trezit din mormânt.

— Nu e moartă, mamă, mă ridic eu din locul pentru picioare și mă așez pe banchetă.

— Uneori aș vrea să fiu, spune Clara și pornește motorul, care sună surprinzător de tare.

— Ce faci? întreb.

— Vă scap de aici. Vă duc departe de oamenii ăștia oribili.

Mașina se mișcă într-un S larg pentru a evita celelalte mașini.

— Stinge farurile, spun. Vor atrage prea multă atenție.

— Sunt luminile de zi. Nu pot fi stinse.

În timp ce virează printre obstacole, farurile noastre luminează grămada de corpuri a mamei. Aparent, nimeni n-a vrut să se atingă de ele, în ciuda ordinelor lui Obi.

Corpul cu aspect înfricoșător care stă în vârful grămezii încearcă foarte lent să-și ridice mâna pentru a se proteja de lumină.

— Morții învie, spune mama cu entuziasm, de parcă ar fi știut mereu că asta avea să se întâmple.

— Nu era mort, mamă.
— Tu ai fost prima care a înviat, spune mama. Prima dintre morți.
— Nici eu nu eram moartă, spun.
— Sper că își va găsi familia și îl vor primi înapoi, spune Clara. Din tonul ei e clar că are dubii.
Încerc să nu mă gândesc la restul victimelor.
În mod ironic, s-ar putea ca mama să fi salvat singurele victime ale scorpionilor care vor supraviețui acestei nopți.
Odată ce punem o distanță sigură între noi și sediul Rezistenței, Clara oprește mașina ca să pot urca în față. Din moment ce nici mama nu mai vrea să stea în spațiul închis de pe bancheta din spate, ne înghesuim toate pe bancheta din față, cu mine la mijloc.
— Mulțumesc, Clara, spun. Cum ai luat cheia?
— Noroc chior, spune ea. Gemenii ăia cu nume ciudate au scăpat-o la doar câțiva pași de mine.
— Ei… au scăpat-o?
Tipii ăia sunt cei mai iscusiți farsori prestidigitatori pe care i-am văzut vreodată. Mi-e greu să-mi imaginez cum ar putea vreunul dintre ei să scape ceva.
— Aha, jonglau între ei cu mai multe lucruri în timp ce mergeau. Cheia a căzut pur și simplu și ei n-au observat.
— Dar tu ai observat.
— Desigur.
— De unde ai știut că era cheia de la mașina noastră de poliție?
Ridică brelocul cheii ca să îmi arate. E un suport transparent de plastic, în care probabil se pun fotografii. Cel pe care mi-l arată încadrează o bucată de hârtie, cu o notă mâzgălită cu litere de tipar de copii: „Mașina de poliție a lui Penryn – Super Secret”.
Dacă îi mai văd vreodată pe gemeni, se pare că le datorez o luptă de fete zombi în noroi.
— Sper că nu vor avea necazuri, spune Clara. Par să fie niște băieți de treabă.
— Aș fi surprinsă să aflu că știa cineva că ei aveau o cheie. Nu-ți face griji, nu vor avea necazuri. Dar bănuiesc că unul dintre cei mai îndârjiți dușmani ai lor va avea.
Mama șoptește insistent într-un telefon lângă mine, având o conversație cu cineva care nu e acolo.
— Deci unde ar trebui să mergem? întreabă Clara.
Asta îmi întunecă dispoziția. O întrebare atât de simplă. Nici măcar nu știu de unde să încep să mă gândesc la asta. Atât mama, cât și Clara, sunt mai în vârstă decât mine, dar, cumva, se așteaptă ca tot eu să rezolv totul.

Paige e dispărută. Iar cadavrul ăla pe care stătea…

Închid ochii, încercând să înlătur imaginea, ceea ce face ca totul să fie mai rău. Sângele de pe fața ei nu era al ei, sunt sigură de asta. Fie ea va vâna oameni, fie oamenii o vor vâna pe ea. Poate amândouă.

Nu suport gândul niciuneia. Dacă o vor prinde, o vor trata așa cum au făcut-o oamenii Rezistenței – o vor lega ca pe un animal sau o vor omorî. Dacă ea îi prinde pe ei…

Nu te gândi la asta.

Dar trebuie să mă gândesc, nu-i așa? N-o pot lăsa acolo, afară, de una singură, disperată și speriată.

Rezistența o va căuta probabil în zori. Dacă o putem găsi noi înaintea lor, s-ar putea să aflăm și o cale de a-i rezolva problemele. Dar cum o găsim?

Inspir adânc și expir pe îndelete.

— Să mergem la câteva orașe distanță de Rezistență, apoi să ne ascundem, până când ne dăm seama ce-i de făcut.

— Bună idee, spune Clara, care privește cerul în aceeași măsură în care privește drumul.

— Nu, spune mama, arătând cu o mână înainte, și cu cealaltă ținând telefonul mobil. Mergi înainte. Paige a luat-o pe aici.

Pare să fie sigură de ce spune.

E ceva ciudat în legătură cu telefonul ei. E mai mare și mai demodat decât cele normale. Îmi pare vag familiar.

— Ăla e un telefon? mă întind eu după el.

— Nu! îl smulge mama și își lasă corpul în jurul lui, în mod protector. Nu e pentru tine, Penryn. Nici acum, nici altă dată.

Mama are o altfel de relație cu obiectele neînsuflețite, spre deosebire de majoritatea dintre noi. Uneori, un întrerupător e doar un întrerupător. Până când nu mai e.

De nicăieri, după ani de zile în care a folosit un întrerupător ca să aprindă lumina, a ajuns încredințată că trebuie să-l deschidă și să-l închidă pentru a salva orașul Chicago. După asta, a devenit din nou un simplu întrerupător. Până în ziua în care a trebuit să-l deschidă și să-l închidă ca să salveze New York-ul.

— Ce e? întreb.

— E diavolul.

— Diavolul e o cutie mică și neagră?

Nu contează, desigur. Niciodată nu contează. Dar din cine știe ce motiv, vreau să-mi povestească despre asta. Poate că îmi va zdruncina memoria și mă va face să-mi amintesc unde am văzut chestia aia înainte.

— Diavolul vorbește cu mine prin cutia mică și neagră.

— Oh, dau din cap, încercând să mă gândesc la ce altceva să-i spun. Ce-ar fi să o aruncăm atunci?

Numai dacă ar fi atât de simplu…

— Păi și atunci cum o mai găsim pe sora ta?

Conversația e pe cale să o ia pe arătură. Îmi irosesc timpul.

Mama se mișcă și apuc să arunc o privire la ecranul telefonului. E o hartă a Bay Area cu săgeți galbene care indică spre două puncte.

Știu acel ecran. Mi-l amintesc de la ceva ce tata a adus cândva acasă.

— E prototipul tatii.

Mama îl îndeasă la spate, de parcă și-ar face griji că o să i-l iau.

— Nu-mi vine să cred că tu ai furat asta și ai permis să fie concediat. Nu mă mir că ne-a părăsit.

— Oricum nu-i plăcea slujba aia.

— Iubea slujba aia. A fost total distrus pentru că a pierdut-o. Nu ți-l amintești cum căuta peste tot chestia asta?

— Eu am avut mai multă nevoie de asta decât compania lui. Diavolul a vrut ca eu să o am. Nu era a lor, ca să o păstreze.

— Mamă…

Ce sens are?

Dacă nu ar fi fost concediat din cauză că a pierdut prototipul, ar fi fost oricum concediat pentru ceva ce mama ar fi făcut. E greu să fii inginer atunci când soția ta te sună la fiecare două minute. Și când nu răspundea la telefon, ea suna recepționista, sau pe șeful lui, sau vreun coleg la întâmplare, ca să afle dacă el e în regulă. Și dacă nu răspundea nimeni, atunci el primea o vizită surpriză din partea poliției, care voia să vorbească cu el despre cum soția lui și-a pierdut cumpătul în public, țipând și răcnind că *ei* îi răpiseră soțul.

— Ce e aia? întreabă Clara.

— Prototipul unui aparat de urmărire a animalelor dragi, îi spun. Folosește un aparat micuț de urmărire. E rezistent la apă și la șocuri. Tata ni l-a arătat odată. Se pare că mamei i-a plăcut foarte mult.

— El a fost inginer?

— A fost, zic. Nu-i spun că, la vremea în care în cele din urmă ne-a părăsit, făcea ture de noapte la 7-Eleven, cel mai apropiat magazin de cartier, unde mama putea sta în colț, în timp ce el lucra la casa de marcat.

— Și soțul meu Brad a fost inginer, spune ea nostalgică, vorbind aproape către sine însăși.

Pe aparatul mamei, săgeata licărește și urmează o cale. Ținta ei e în mișcare.

— Ce urmărim? întreb.

— Pe Paige, spune mama.

— De unde știi că e Paige? întreb, destul de sigură că ăsta e un alt joc al închipuirii.

Una e să ai aparatul de urmărire al tatii și alta e să o urmărești cu adevărat pe Paige, având în vedere că e nevoie ca ea să aibă transmițătorul la ea.

— Diavolul îmi vorbește. Dacă îi promit anumite lucruri, mormăie ea încurcată, cu capul plecat.

Îmi șterg fruntea, încercând să fiu răbdătoare. E un fel de artă să obții informații de la mama mea. Trebuie să fii cu un picior în realitate și cu celălalt în lumea ei, pentru a-ți face o imagine mai bună despre ceea ce spune.

— E în regulă. Dar de unde știe diavolul unde se află Paige?

Se uită în sus la mine de parcă i-aș fi pus cea mai stupidă întrebare din lume.

— Transmițătorul, normal.

25.

Uneori, chiar și eu fac greșeala de a o subestima pe mama. E ușor să presupui că nu e isteață sau abilă doar pentru că ea crede în lucruri lipsite de logică și pentru că ia decizii jalnice. Dar caracterul ei nu are nimic de-a face cu inteligența ei. Uit uneori asta.

— Transmițătorul e la Paige?

Îmi țin respirația, neîndrăznind să suflu.

— Da.

— Unde? Cum?

Dacă mama pusese transmițătorul într-o pungă sau în altceva, gândindu-se că Paige avea să-l aibă la ea, atunci s-ar putea să urmărim un camion de gunoi al Rezistenței în locul lui Paige.

— Acolo. Mama arată spre pantoful meu.

Privesc în jos și la început nu văd nimic. Apoi îmi dau seama că nu spre pantoful meu arată cu degetul. Arată spre explozia galbenă cusută la fundul blugilor mei. Sunt atât de obișnuită cu exploziile astea, încât nici nu le mai observ.

Mă aplec ca să mă uit mai bine la stea, pentru prima dată. Un colț tare dedesubtul ațelor galbene mă înțeapă în degetul mare. E micuț și ușor de trecut cu vederea, sau cel puțin eu nu l-am observat niciodată.

— Asta ești tu, spune ea, arătând cu degetul pe săgeata de jos care arată spre Redwood City. Iar asta e Paige.

Își mută degetul spre săgeata de sus care arată San Francisco.

Ar fi putut ajunge atât de departe într-un timp atât de scurt?

Respir adânc. Cine știe de ce e-n stare acum?

Mi-l amintesc pe tata cum ne arăta un cip cât un fulg de zăpadă de micuț, ținându-l pe vârful degetului. Avea pumni întregi de astfel de cipuri în cutia cu receptorul. Cipul era acoperit de un înveliș de plastic care îl proteja de impurități și de apă, astfel încât câinii se puteau rostogoli în noroi și puteau fi udați fără ca asta să afecteze transmițătorul.

Asta explică faptul că mama apărea atât de regulat în perioada în care eu și Raffe călătoream. Așa a ajuns ea la cuib.

— Mamă, ești un geniu.

Mama pare surprinsă. Apoi îmi aruncă un zâmbet plin de încântare. N-am mai văzut-o atât de fericită de nu știu când. Fața ei emană bucurie ca a unei fetițe care tocmai a descoperit că a făcut ceva bine pentru prima dată în viața ei.

Dau din cap.

— Bună treabă, mamă.

E un moment destul de șocant când îți dai seama că propriul tău părinte are nevoie de încurajări din partea ta.

•

Renunțăm la mașina zgomotoasă de poliție în favoarea unui vehicul electric și silențios care are cheile în contact.

Scotocesc prin torpedoul mașinii de poliție și prin portbagaj în căutarea a ceva folositor de transferat în noua mașină. Dau de un binoclu și de o pungă ușor de cărat, plină cu alimente pentru cazurile de urgență. Dacă e un lucru la care oamenii lui Obi chiar se pricep, atunci asta e supraviețuirea pe fugă. Îmi închipui că toate vehiculele Rezistenței au așa ceva.

Clara mă trage într-o parte în drumul nostru spre noua mașină.

— Să nu-ți faci prea multe speranțe, șoptește.

— Nu-ți face griji. Știu că șansele mele să o găsesc pe Paige sunt mici.

— Nu la asta mă refer. Mă refer la mama ta.

— Crede-mă, n-am nicio speranță în ceea ce o privește pe ea.

— Ba da, ai. Pot vedea asta. Este o vorbă, „Doar pentru că ești paranoic nu înseamnă că ei nu sunt pe urmele tale". Ei bine, inversul e și el adevărat. Doar pentru că cineva e pe urmele tale, nu înseamnă că nu ești paranoic.

— Nu înțeleg.

— Dacă lumea a înnebunit, nu înseamnă că mama ta nu e, în continuare, nebună.

Mă trag înapoi de lângă ea. Nu mă gândeam la asta.

Nu chiar.

Dar trebuia ea să-mi răpească șansa asta?

— Înainte, lucram ca infirmieră. Știu cât de grea poate fi o astfel de boală pentru o familie. Poate fi de ajutor să vorbești despre asta. Pur și simplu nu vreau să fii rănită, crezând că mama ta ar putea fi…

Lovesc cu picioarele în farurile de poziție și în cele de drum ale noii mașini pentru a nu atrage atenția. Lovesc atât de puternic, încât becurile sunt, practic, pulverizate.

Nu avem nevoie de faruri. E destulă lumina lunii pentru a vedea grămezile de mașini de pe drum, chiar dacă nu vedem totul în amănunt.

Mă furișez pe locul din dreapta șoferului.

— Scuze, spune Clara, în timp ce se strecoară pe locul șoferului.

Dau din cap.

Iar ăsta e sfârșitul acestui subiect urât.

Pornește motorul și ne îndreptăm din nou spre nord, încet, spre San Francisco.

— De ce ești aici, Clara? Mama și cu mine nu suntem tocmai cele mai bune tovarășe de călătorie.

Conduce în tăcere pentru o vreme.

— S-ar putea să-mi fi pierdut încrederea în umanitate. Poate că au dreptate să ne extermine.

— Ce are asta de-a face cu faptul că tu călătorești împreună cu noi?

— Tu ești o eroină. Sper ca tu să-mi redai încrederea și să-mi arăți că merităm să fim salvați.

— Nu-s deloc o eroină.

— Mi-ai salvat viața când eram la cuib. Prin definiție, ești eroina mea.

— Te-am lăsat să mori într-un subsol.

— M-ai scăpat din strânsoarea ororii pe care o trăiam, când nu mai aveam nicio speranță. Mi-ai dat șansa să mă târăsc înapoi la viață, atunci când nimeni altcineva n-ar mai fi putut.

Îmi aruncă o privire pe fugă, ochii strălucindu-i în întuneric.

— Ești o eroină, Penryn, fie că îți place sau nu.

26.

Mama bolborosește întruna în receptor. Vocea ei devine ritmică și atunci mă sperie de-a binelea: e același ritm ca atunci când se roagă. Doar că, de data asta, se adresează diavolului.

Înaintăm cu greu printre mașinile abandonate în întuneric, dar ne descurcăm. Urmăm aceeași rută pe care Raffe și cu mine am urmat-o când am intrat în oraș. Numai că acum nu e nimeni pe drum. Niciun refugiat, niciun copil de doisprezece ani care să conducă o mașină, niciun oraș de corturi. Numai kilometru după kilometru de străzi goale, ziare învălmășite pe trotuare și telefoane mobile abandonate scârțâind sub cauciucurile noastre.

Unde sunt toți? Se ascund în spatele ferestrelor întunecate ale clădirilor? Chiar și după atacul de la cuib, nu-mi vine să cred că toată lumea a părăsit orașul.

Mă surprind mângâind blana moale a ursului de pluș. E ceva deosebit de sinistru să umbli pe străzile goale ale orașului și ceva deosebit de reconfortant să ai o sabie șmecheră atârnând în jurul umerilor, chiar dacă e deghizată într-o jucărie de pluș.

Peste două ore, ne aflăm în drum spre chei.

Ajungem în vârful unei coline când e noaptea mai adâncă. San Francisco ar trebui să fie un oraș forfotind de lumini scânteietoare, de mișcare și de zgomot. Înainte, așteptam cu nerăbdare să vin aici, dar în același timp mi-era și teamă, din cauza supra-încărcăturii senzoriale. Aproape de fiecare dată m-am rătăcit hoinărind pe străzile bătute de vânt, în puținele dăți în care am vizitat orașul, împreună cu prietenii sau cu tata.

Acum, e o pustietate.

Luna în descreștere lasă să se scurgă lumină peste cutiile de gunoi răsturnate și peste șobolanii agitați, dar orașul e atât de acoperit cu funingine de la flăcările mânioase din timpul Marelui Atac, că absoarbe mai multă lumină decât pare posibil. Orașul cândva frumos a devenit un peisaj de coșmar.

Mama măsoară terenul cu o privire istovită. E ca și cum ar fi știut mereu că avea să fie astfel. De parcă ar fi văzut astfel de lucruri toată viața ei.

Dar până și ea trage aer adânc în piept la vederea insulei Alcatraz.

Alcatraz e faimoasă ca fiind închisoarea care adăpostea cei mai temuți criminali. E situată în golf, strălucind slab sub lumina lunii care se reflectă pe apă.

Are cu siguranță un generator propriu căruia cineva i-a dat drumul. Luminile Alcatrazului nu sunt chiar niște sclipiri

atrăgătoare, ci mai degrabă o strălucire mohorâtă și apăsătoare care învăluie insula, atât cât trebuie pentru a o face vizibilă în golful întunecat.

Și doar atât de luminoasă încât noi să putem observa roiul de creaturi cu forme neobișnuite care se rotesc în aer deasupra ei.

Mama aruncă o privire pâlpâitului de pe receptorul ei. Arată spre Alcatraz.

— Acolo, spune. Paige e acolo.

Grozav. Cum a ajuns până acolo într-un timp atât de scurt? Chiar poate să alerge atât de repede sau cineva a dus-o acolo cu mașina sau în zbor?

Inspir adânc și expir încet.

Cel puțin îngerii n-au avut simțul umorului să ia în stăpânire insula Angel[7] din vecinătate, în locul ăsteia. Probabil că Raffe așa ar fi făcut, dacă ar fi fost el la conducere.

Clara parchează mașina la întâmplare pe stradă, încercând să treacă neobservată. Apuc binoclul în timp ce ieșim afară. Suntem pe Cheiul 39, aproape de Pontonul Pescarului. În Lumea Dinainte, aici era o zonă turistică importantă, înțesată de magazine cu tricouri sau dulciuri și piețe de pește.

— Fetele mele iubeau locul ăsta, spune Clara. În fiecare duminică veneam aici să luăm prânzul. Fetele erau foarte încântate să mănânce supă de scoici în pâine și să privească leii de mare. Pentru ele, locul ăsta era precum

O sticluță cu fericire.

Privește în depărtare cu o expresie dulce-amăruie în ochi.

Leii de mare încă sunt aici, cel puțin. Îi pot auzi lătrând undeva în apropierea apei. Dar sunt singurul lucru neschimbat.

Docurile sunt înclinate și sparte ca și cum ar fi fost construite din scobitori. Multe dintre clădiri s-au prăbușit peste grămezile de lemn plutitor. Se pare că focurile nu au ajuns până în zona asta, dar apa furioasă sigur a ajuns.

Valul aprig al tsunamiurilor din întreaga lume a fost domolit înainte de a ajunge în golf, dar asta nu a stopat răul. A făcut doar ca această parte a orașului să nu fie inundată și distrusă în întregime.

Un vas se află culcat pe o parte în stradă. Altul iese afară din acoperișul unei clădiri dărâmate.

Schije de mărimea unor arbori coniferi sunt peste tot. Păcat că îngerii nu pot fi uciși ca vampirii. I-am putea momi aici și să profităm de ocazie.

O navă de croazieră surprinzător de intactă e acostată la țărm. Îmi vine să alerg la ea, să străbat cu ea apa, spre insulă, și să țip după Paige. În loc de asta, mă cuibăresc în spatele unei

grămezi de lăzi distruse, de unde pot vedea, dar nu pot fi văzută.

Privesc Alcatrazul prin binoclu.

Ființele care se rotesc pe cerul nopții deasupra insulei sunt prea întunecate pentru a le putea observa în detaliu, dar le pot recunoaște siluetele pe fundalul cerului luminat de lună.

Forme de oameni.

Aripi.

Cozi grase de scorpion.

27.

Ceea ce la început părea a fi o învălmășeală haotică se dovedește a fi un traseu de zbor ordonat.

Un fel de.

Cei mai mulți dintre scorpioni urmăresc un înger în timp ce acesta se înalță, apoi se înclină, apoi plonjează. Scorpionii îl urmăresc ca niște pui de pasăre. Cei mai mulți dintre ei.

Unii întârzie atât de departe în spate, încât aproape că stau în calea îngerului în timp ce el își parcurge zborul de rutină. Și chiar e o rutină. El repetă același traseu de zbor pentru a rămâne aproape de insulă. Variază câte puțin, dar e un traseu aproape complet previzibil.

Dacă nu aș ști adevărul, aș zice că el îi învață să zboare.

Puii de pasăre sunt învățați să zboare, iar puii de delfin sunt învățați să respire aer. Poate că puii de monștri trebuie să fie învățați cum să fie ca monștri. De obicei, bebelușii sunt învățați de către mamele lor, dar ființele astea nu au mame.

Îngerul nu se prea pricepe să-i învețe, totuși. Mai mulți scorpioni se chinuie. Chiar și eu pot vedea cum câțiva dintre ei dau prea repede din aripi. Nu sunt păsări colibri și e probabil să obosească sau să facă un atac de inimă, presupunând că au inimă.

Unul dintre ei cade direct în apă. Se zbate acolo, scrâșnind.

Alt scorpion se leagănă în jos, prea aproape de cel căzut. N-aș putea spune care scorpion îl apucă pe care – ori cel din aer încearcă să-și ajute tovarășul, ori cel din apă îl apucă pe cel din aer – dar, în orice caz, al doilea cade și el în apă.

Se bat și încearcă să se cațere unul pe celălalt. Fiecare luptă pentru câteva secunde de aer în plus, încercând să fie el cel care stă pe celălalt. Dar câștigătorul abia dacă obține îndeajuns aer pentru un scrâșnet final, înainte să se prăbușească amândoi.

Prima dată când am văzut chestiile astea în subsolul cuibului erau suspendate în tuburi pline cu lichid. Dar bănuiesc că trebuie să fi avut un fel de cordon ombilical sau ceva s-a schimbat când au fost „născuți”, pentru că acum se îneacă în mod cert.

Zgomotul de pași mă face să mă rotesc și să mă ghemuiesc mai jos. Mama și Clara stau pe vine alături de mine, în spatele unei lăzi distruse.

Sunt atât de multe umbre de-a lungul vechii zone de cumpărături a cheiului, încât o armată ar putea mărșălui spre noi fără ca eu să o pot vedea. Ne strângem și mai adânc în întuneric.

Și mai mulți pași. Acum alergând.

Oameni țâșnesc înainte și înapoi în întuneric și se aruncă în deschiderea în care lumina lunii îi face să fie văzuți. O mică mulțime de oameni alergând disperați, speriați de ceva.

Doi dintre ei aruncă o privire îngrozită în spatele lor, în timp ce aleargă.

În afară de picioarele lor, care izbesc platforma de lemn îndoită, nu fac alt zgomot. Niciun țipăt, niciun strigăt unul către altul.

Chiar și atunci când o femeie cade, scrântindu-și evident glezna, ea nu face niciun alt zgomot în afară de pocnetul estompat al impactului. Fața i se schimonosește de durere și teroare, dar niciun sunet nu-i iese pe gură. Se ridică și șchiopătează cât poate ea de repede într-o alergare săltată, încercând cu frenezie să țină pasul cu restul mulțimii înnebunite.

Panica lor răsună în pieptul meu. Am impulsul să o iau la fugă, chiar dacă habar n-am din ce cauză fug ei.

Tocmai când piciorul meu se zbate din cauza indeciziei, ființele care urmăresc mulțimea apar de după colț.

Sunt trei. Doi scorpioni plutesc aproape de pământ, bâzâind din aripile lor de insecte. În centru șchiopătează un înger care arată de parcă a luat steroizi.

Îngerul uriaș are aripi ca zăpada.

Aripile lui Raffe.

Beliel.

28.

Chiar și într-o situație atât de periculoasă, inima mi se strânge la vederea aripilor frumoase ale lui Raffe, purtate de demonul Beliel.

Ultima dată când l-am văzut pe Beliel șchiopăta, având o aripă rănită. Cineva trebuie să-i fi prins aripa la locul ei, după ce Raffe a rupt cusăturile. Trebuie să fie bine să ai medici malefici la îndemână. Șchiopătatul lui Beliel e vizibil, dar nici măcar pe-aproape la fel de rău pe cât era atunci când Raffe l-a urmărit la aeroport.

Are, de asemenea, și niște bandaje curate care îi învelesc abdomenul, acolo unde Raffe l-a tăiat cu sabia prima dată când l-am întâlnit. E bine să vezi mai multe dovezi ale faptului că rănile provocate de săbiile îngerilor nu se vindecă cu una cu două, ca orice rană, exact cum a spus Raffe.

Scorpionii zboară fără grabă, legănându-se înainte și înapoi, coborând îndeajuns de mult pentru a putea privi prin ferestre. Unul dintre ei sparge o fereastră – probabil ultima fereastră întreagă de pe chei.

Zgomotul spargerii e urmat imediat de un țipăt plin de spaimă. O familie cu copii se repede afară pe ușa magazinului și se alătură grupului care fuge de monștri.

Ceva legat de felul în care se mișcă scorpionii declanșează un semnal de alarmă în mintea mea. Ei nu vânează ca să prindă.

Ci scot prada din ascunzătoare.

Înainte ca mintea mea să poată forma cuvântul „capcană”, luminile se aprind și o plasă de pescuit cade din cer.

Atunci încep țipetele.

Una, două, cinci plase de pescuit, mari cât niște corturi, cad din cerul întunecat.

Umbre și mai întunecate plonjează de deasupra. Aterizează în patru labe, zbughind-o la fugă ca niște scorpioni adevărați, înainte de a se ridica pe picioarele cu formă umană.

Doi dintre ei chiar se izbesc mai întâi cu fața de marginea distrusă a docului, de parcă nu și-ar fi revenit încă după aterizare. Unul dintre ei își urlă furia la oamenii prinși în capcană, arătând o gură plină de dinți de leu. Îmbrâncește cu răutate marginea plasei, făcând-o să se încâlcească printre gleznele oamenilor.

Sunt zeci de oameni prinși sub plase, râcâind și zvârcolindu-se, încercând să găsească capătul capcanei, astfel încât să poată scăpa. Câteva împunsături ale acelor scorpionilor îi fac pe

oameni să se adune laolaltă în centrul capcanelor lor. Plâng și țipă, întreaga lor liniște de mai devreme a dispărut.

Focuri de armă izbucnesc dintr-unul din grupurile prinse. Un scorpion din apropiere cade la pământ, scrâșnind.

Ca și cum ar fi început să zornăie un clopoțel care anunța cina, o grămadă de scorpioni plonjează spre grupul prins sub plasa de unde a venit împușcătura. Acele se mișcă în stânga și-n dreapta, înțepând în mod repetat, până când sângele picură de pe vârfurile lor. Capetele lor de monștri se apleacă asupra victimelor ca să îi absoarbă.

Țipetele și zbaterea se potolesc după un minut, lăsând în urmă doar o grămadă de corpuri uscate care se contractă sub învelișul plasei de pescuit.

Nu știu dacă mai are cineva vreo armă, dar, după asta, nimeni nu îndrăznește să tragă.

Un băiat de vreo opt ani a fost despărțit de tatăl său. Se întind unul spre celălalt, de sub două plase diferite. Copilul plânge după tatăl său, dar tatăl e cel palid și absolut terifiat din cauza despărțirii.

Scorpionii îi înconjoară, pe jumătate trăgând plasele, pe jumătate ținându-i pe loc prin amenințări cu acele.

Ne ghemuim și mai tare în întuneric, abia îndrăznind să respirăm.

Monștrii îi duc pe prizonieri în marș spre un container maritim din metal – genul pe care îl transportă tirurile, trenurile și vasele. Nu e departe de noi, dar, cu toate dărâmăturile împrăștiate în jur, nici măcar nu-l observasem.

Deschid ușa containerului. În spatele ei se află poarta unui grilaj glisant din metal.

În spatele porții, oamenii se îngrămădesc, încercând să se îndepărteze cât mai mult de intrare.

Jumătate de container e deja plin de bărbați, femei și chiar și câțiva copii. Sunt înspăimântați și se cuibăresc unii în ceilalți ca niște victime neajutorate ce sunt.

Scorpionii dau drumul porții de metal, ridicând plasele. Noii prizonieri gonesc departe de monștri, intrând în container.

29.

Scorpionii fac ceva surprinzător. Se ridică spre cerul nopții, lăsându-l singur pe Beliel să închidă poarta prizonierilor și să o încuie.

El nu se grăbește deloc, de parcă ar face-o ca să-și amăgească prizonierii. Când termină, agață cheile de unul dintre felinarele de lângă container.

Grilajul porții din container e destul de încăpător pentru a trece o mână sau un picior prin deschizături, dar nici măcar un copil nu ar încăpea cu totul.

Vechii prizonieri sunt tăcuți, dar cei noi fac destul zgomot cu plânsetul și întrebările lor pline de spaimă.

— Ce se întâmplă?

— Ce au de gând să ne facă?

Beliel șchiopătează prin apropiere, oprind luminile utilitare de pe doc. Genunchiul pare să-l deranjeze mai mult decât înainte. Lasă aprinse doar luminile de lângă containerul maritim. Acolo, cercul de lumină e aprins, și mă bucur că suntem încă ascunse în întuneric.

Ca și cum frica și isteria prizonierilor nu i-ar fi fost de ajuns, Beliel scutură poarta containerului, apoi lovește cu palma pe suprafața de metal. Zăngănitul puternic răsună peste chei.

Toată lumea se retrage, iar țipetele se aud mai tare. Teroarea și disperarea vin în valuri atât de puternice, încât mă inundă.

Beliel își împinge fața în grilajul porții. Se retrag cu toții și mai mult. El sâsâie și mârâie spre ei. Apoi apucă marginea containerului și-l scutură.

Acum țipă și prizonierii vechi.

Ce face?

L-am văzut cuprins de furie când a fost total scăpat de sub control. Acum e diferit. Nu e furie în ceea ce face. E doar o muncă.

E nervos, totuși, și aruncă priviri scurte spre cer.

E urmărit? Poate o fi și ăsta un antrenament pentru scorpioni? Poate că sunt încă în preajmă, privind de undeva? Cu ce scop?

Îmi ridic privirea spre întuneric și spre acoperișurile care au mai rămas, simțindu-mă deodată expusă.

Văd doar fasciculele de lumină din apropierea containerului cu prizonieri. Luminile atrag atenția de la peisajul sumbru al clădirilor diforme și al nopții lipsite de viață.

Încă nu înțeleg nimic.

Apoi, o siluetă și mai întunecată se arată pe cer.

Aripi amenințătoare de demon.

Umeri lați.
Forma unui zeu grec planând pe cer.
Raffe.
Fiecare parte a corpului meu revine la viață și pulsează.
Mintea mea strigă capcană, capcană, capcană!
De asta e Beliel singur, făcând tot zgomotul ăsta. Zgomotul atrage atenția și, în același timp, ascunde orice zgomot pe care scorpionii l-ar putea face. Scorpionii sunt pe undeva pe acolo. Ascunzându-se. Așteptând.
Fără să mă mai gândesc, țâșnesc instinctiv și deschid gura pentru a-l avertiza strigând pe Raffe.
Dar niște mâini puternice îmi apucă brațul, dezechilibrându-mă. Mâinile îmi astupă gura și tot ce pot vedea sunt ochii uriași, înspăimântați ai mamei. Mă privește de parcă aș fi înnebunit.
Creierul meu mă ajunge din urmă în sfârșit.
Ea are dreptate.
Bineînțeles că are dreptate. Cât de rău ai ajuns, când mama ta, care e nebună cu fișă medicală, e mai rațională decât tine?
Raffe.
Dau din cap ca să dovedesc că sunt din nou sănătoasă la minte și mă învârt pentru a putea vedea ce se întâmplă. Mama îmi dă drumul.
Raffe aterizează fără zgomot. Aripile lui nu se îndoaie cu totul. Coasele de la marginea aripilor lui ies din teacă, iar el le scoate afară. Sunt retractabile. Nu-mi dădusem seama de asta înainte.
Îmi verific cu rapiditate opțiunile. Ce pot să fac? Dacă urlu, atunci o să avem toate probleme. În plus, Raffe crede că am murit. Dacă urlu spre el, s-ar putea să-l pun doar într-un pericol și mai mare, din cauza șocului.
Prizonierii țipă când îl văd pe Raffe cu aripile lui de demon. E dureros să vezi că oamenii îl preferă pe tipul rău care arată ca un înger în locul tipului bun care arată ca un demon.
Beliel mimează surprinderea, ca un clovn.
— Dar vai, e Raphael! Of, cum mă voi apăra de Pedeapsa cea mare care e umbra celui ce a fost cândva? Pe bune, Raphael, continuă el renunțând la teatru, nu e nimic mai trist decât epava distrusă a unui „fost” obsedat de încercarea de a-și retrăi gloria trecută. Ai puțină demnitate, te rog. Te faci de rușine.
— Ar trebui să-ți rup mâinile și picioarele mai întâi și apoi să-ți smulg aripile? Sau invers?
Vocea lui Raffe e plină de forță brută, având un ton pe care nu l-am mai auzit niciodată înainte. Sună de parcă și-ar dori să poată face amândouă lucrurile în același timp.

— De ce vrei atât de mult să te răzbuni, Raphael? Ce a fost atât de grozav în oștirea îngerilor? Atât. De. Multe. Reguli. Uitasem cât de multe. Poate că ai uitat și tu.

Beliel îi distrage atenția. Îl ține pe Raffe pe loc până când scorpionii vor coborî asupra lui. Abia rezist să nu îl avertizez strigând. Fac tot ce pot pentru a rămâne tăcută.

— Toată teoria asta despre cum o rasă superioară a războinicilor poate supraviețui doar dacă cele mai mărunte încălcări ale regulilor sunt pedepsite la extrem…

Beliel își mișcă mâna într-un gest care spune, „Las-o baltă”.

— Ar fi putut avea sens pe vremuri, când erau doar câteva reguli, dar acum lucrurile au scăpat de sub control, nu crezi? Noi, cei Căzuți, pe de altă parte, am demonstrat că o rasă superioară de războinici poate supraviețui foarte bine cu un sistem opus. Nicio regulă. Faci ce vrei. Cui vrei.

Raffe înaintează spre el, luminile stridente scoțându-i în evidență umbrele de pe față. Arată ca un Înger al Morții. Sau poate Îngerul Răzbunării. Cineva de care nu mă pot imagina apropiindu-mă.

— Te-ai fi salvat de atât de multe griji, dacă ai fi ascultat de rațiune și ni te-ai fi alăturat, spune Beliel. Fiica aia micuță a Omului care ți-a murit în brațe ar fi putut fi a ta. Nimeni n-ar fi zis nu. Nimeni n-ar fi îndrăznit să încerce să ți-o ia.

Cu un mârâit arțăgos, Raffe atacă.

30.

Face un salt spre Beliel și îl plesnește cu aripile, intenționând în mod cert să taie prin el.

Beliel se trage la o parte, evitând parțial lovitura. Azvârle un felinar în direcția lui Raffe.

Felinarul se izbește de chei. Îi luminează brusc pe luptători cu o lumină haotică de stroboscop.

Sângele se prelinge de pe brațele și de pe fața sarcastică a lui Beliel.

— Recunoaște. Îți plac noile aripi. De ce să te chinui cu unele pufoase și ușoare ca pana, când poți avea libertate și putere?

— Te-aș putea întreba același lucru, Beliel, pășește Raffe amenințător spre Beliel.

— Mi-am trăit perioada de libertate și de șarlatanie. E timpul pentru o schimbare. Puțină decență. Puțină admirație bine-meritată, nu crezi?

Se învârt în cerc, urmărindu-se unul pe celălalt, ca niște rechini care se pregătesc de atac. Șchiopătatul lui Beliel a dispărut, acum că l-a momit pe Raffe.

— Decența și admirația sunt departe de tine, spune Raffe. Nu ești decât o slugă jalnică a îngerilor.

— Nu sunt o slugă! se înroșește el la față plin de furie. N-am fost niciodată o slugă. Nici pentru diavoli, nici pentru îngeri, nici pentru nimeni!

Lumina haotică a felinarului subliniază umbrele accentuate de pe fața lui brăzdată de sânge.

Raffe face din nou un salt spre Beliel. Dar mișcarea lui e întreruptă de o plasă care cade peste el din cerul nopții.

Raffe se rostogolește pe chei, prins în plasă.

Ridică-te, ridică-te!

Toată lupta îmi dă fiori pe dinăuntru. Pot privi cum Raffe e omorât? Fiecare fibră din mine scandează „Nu, nu, nu".

Ce pot să fac? Ce pot să fac?

Raffe nu se zbate în plasă, așa cum mă așteptam să o facă. În loc de asta, își îndepărtează rapid aripile. Cârligele cu aspect de coasă de pe aripile lui străpung plasa.

Apoi aripile lui se ridică, tăind plasa.

Cade în jurul lui ca un voal aruncat, în timp ce el face un salt în aer, gata de luptă.

Scorpionii coboară din cer, doi dintre ei aterizând pe Raffe. El se ferește, dar izbiturile lor rapide îl fac să-și piardă echilibrul.

Aripile, brațele și picioarele lui Raffe lovesc în jur. Trei scorpioni se prăbușesc, zvârcolindu-se de durere. Dar încă mai sunt o jumătate de duzină, plus Beliel. Și ca și cum nu ar fi fost de-ajuns, alți trei aterizează în marginea luptei.

Smulg ursul și scot sabia, gata să mă arunc în luptă.

Mama mă înșfacă de tricou și mă îmbrâncește atât de puternic, că aterizez în fund ca un copil mic.

Din fericire, Raffe pare să fie în stare să reziste singur. Mă îndoiesc că s-a împăcat cu noile lui aripi, dar cel puțin a învățat să le controleze mai bine decât ultima dată când l-am văzut.

Pe lângă asta, e și un luptător neînfricat. Nu-mi prea dădusem seama cât de energic poate fi, dar acum, că mă gândesc la asta, s-ar putea să fie pentru prima dată când îl văd luptând fără să fi fost rănit grav de curând. Amintirile sabiei îl prezentau luptând doar cu sabia, ceea ce era remarcabil de văzut, dar lupta de acum aduce mai mult cu un dans feroce.

Sunt sigură că Raffe nu și-a revenit încă în totalitate, dar e o minunăție să-l privești. E rapid. Mai rapid decât scorpionii care tot încearcă să-l înțepe. Un singur scorpion nu mai reprezintă o competiție pentru el, așa cum o furnică nu e pe potriva unui om.

E cu mult depășit numeric, totuși. Chiar și așa, nu pare să fie îngrijorat, în timp ce taie încet totul în calea lui, apropiindu-se de Beliel.

Beliel înțelege cum stau lucrurile și își ia zborul spre cerul nopții. După cât se pare, afurisita lui de asigurare medicală acoperă rănile la aripi, pentru că aripile lui par să funcționeze perfect.

Raffe își ia zborul după el.

Îl privesc cum se îndepărtează tot mai mult de mine. N-a știut nicio clipă că eram aproape de el.

Dispare în întuneric, ca un vis care se șterge.

Privesc fix la locul din cer pe unde a dispărut, probabil mai mult decât ar trebui.

31.

Scorpionii ezită înainte ca primii să se ridice de la pământ. Presupun că zboară după Raffe, dar nu sunt în întregime sigură. E o anumită reținere în felul în care își iau zborul. Aproape jumătate dintre ei rămân la sol, uitându-se unii la alții, nesiguri.

Astea trebuie să fie cele mai nereușite creaturi dintotdeauna. Curajul nu a fost, cu siguranță, printre calitățile care le-au fost implantate. Nu e de mirare că Beliel a trebuit să lupte atât de mult cu Raffe, înainte ca scorpionii să sosească.

În cele din urmă, toți cei care sunt în stare își iau zborul. O jumătate de duzină sunt lăsați însângerați și morți pe docul spart, în timp ce câțiva se zvârcolesc și sâsâie îndurerați lângă ei. Arată de parcă n-ar mai fi în stare să facă prea mult rău acum, dar îi observ cu atenție, pentru orice eventualitate.

Mama dă drumul unui oftat adânc lângă mine. Clara, totuși, pare încă înmărmurită de frică. Probabil că trece prin niște stări de stres posttraumatic chiar în clipele astea, după ce a văzut atât de mulți scorpioni.

E timpul ca noi să scăpăm de aici. Să ajungem într-un loc sigur în care să ne petrecem noaptea și unde să putem născoci un plan nebunesc ca să o salvăm pe Paige. Dar nici măcar entuziasmul meu pentru planuri nebunești nu poate fi stârnit în clipele astea.

Sunt doar o fată. Nu sunt pe potriva acestor monștri. S-ar putea ca ei să fi părut slabi în comparație cu Raffe, și s-ar putea ca eu să mă fi simțit egala lui din câteva puncte de vedere, de-a lungul călătoriei cu el, dar, după ce tocmai am văzut asta, mă trezesc la realitate.

Ar fi sinucidere curată să mă furișez spre insula Alcatraz. Locul mișună de monștrii ăștia și nu e nicio cale de întoarcere înapoi.

În ciuda comportamentului meu schimbător, atât mama cât și Clara încă depind de mine pentru a decide momentul ieșirii noastre de aici. Suntem în întuneric și ar trebui să avem o șansă cât se poate de bună să scăpăm neobservate.

Ciulesc urechea după dușmani și monștri. Tot ce aud sunt plânsetele înfricoșate ale oamenilor închiși în container. Sunetele sunt acum înăbușite, probabil pentru a nu atrage atenția, dar prizonierii nu par să se poată opri.

Containerul e luminat de razele intermitente ale felinarului prăbușit la pământ. În spatele porții glisante, prizonierii se strâng laolaltă, dându-mi o impresie de disperare și murdărie de fiecare dată când sunt luminați.

Mă pregătesc să o iau la fugă din spatele grămezii de lăzi după care ne ascundem. Dar nu pot pleca. Privirea îmi tot alunecă la oamenii închiși în container.

Teoretic, ar fi foarte ușor să alerg și să le dau drumul. Mi-ar lua doar două minute să scap o grămadă de oameni de cine știe ce orori îi așteaptă.

Dacă aș avea cheia.

Beliel a agățat-o de unul dintre felinare, numai că acum nu mai sunt sigură de care dintre cele două felinare. Dacă a fost cel pe care l-a aruncat spre Raffe, mi-ar lua o oră să o găsesc.

Închid ochii, încercând să înlătur zgomotele și imaginile prizonierilor. Trebuie să mă concentrez la Paige și la mama. Nu mă pot lăsa distrasă de oricine are nevoie de ajutor, pentru că toți avem acum nevoie de ajutor. Cu disperare.

Mă uit pe fugă la mama și observ groaza de pe fața ei. Își mișcă în tăcere buzele și se leagănă înainte și înapoi. Ăștia sunt monștri adevărați, veniți direct din coșmarurile ei. Clara arată chiar mai rău de atât, dacă asta e posibil.

Trebuie să mă ridic și să scăpăm de aici. Trebuie să am grijă de oamenii mei.

Un plânset sfâșietor și îngrozit străbate cheiul și mă înșfacă.

Încerc să-l ignor.

Dar nu pot.

Asta ar fi putut fi Paige înainte ca monștrii ăia de îngeri să pună mâna pe ea. E aproape sigur sora, fiica sau mama altcuiva. Și nu ar fi fost o minune dacă cineva acolo ar fi putut-o ajuta pe Paige, așa cum eu îi pot ajuta pe acești oameni?

Uf. De ce nu pot opri gândul ăsta stupid?

Da, gata.

Mă ridic de unde eram ghemuită. Grija și frica se intensifică pe fața mamei când mă vede cercetând drumul spre prizonieri. Nu trebuie să-mi fac griji că ea va veni după mine. Uneori, să fii paranoic chiar îți salvează viața.

Cu siguranță că nu există nicio șansă să mă urmeze Clara. Are motive de nezdruncinat să fie împietrită din cauza scorpionilor. Dar, pe lângă teamă, e ceva în ochii ei la care nu mă așteptam.

Mândrie.

Se așteaptă ca eu să-i salvez. Încă mă crede o proastă de eroină. O parte din ea ar fi dezamăgită dacă aș pleca pur și simplu.

Asta aproape că mă face să renunț la toată ideea.

Dar, desigur, nu o fac.

Țâșnesc afară din siguranța relativă a celor mai întunecate umbre.

32.

Scorpionii răniți mă observă imediat. Inima mea practic se oprește în momentul în care se întorc și sâsâie spre mine.

Aproape că pot simți durerea înfiorătoare a acului, spaima de a-mi pierde controlul asupra corpului în timp ce încă sunt conștientă. Gândul că ar trebui să mai trec prin asta încă o dată mă face să alerg atât de repede încât cred că s-ar putea să leșin.

În starea mea de panică, nu acord destulă atenție picioarelor și alunec pe sânge.

Mă redresez și evit să cad făcând un dans ciudat în care mă echilibrez cu ajutorul mâinii și al sabiei.

Concentrează-te.

Nu-i lăsa pe scorpioni să te rănească a doua oară doar pentru că există posibilitatea să-ți pierzi cumpătul.

Îndes totul – frică, speranță, gânduri – în subsolul minții mele și trântesc ușa înainte să explodeze înapoi la suprafață. Devine tot mai complicat să deschid ușa acelui subsol.

Singurul lucru de pe lume care contează acum e drumul meu spre containerul prizonierilor. Îmi frec talpa pantofului de pământ, ca să șterg sângele.

În ciuda sâsâitului și a scrâșnetelor, scorpionii răniți rămân la pământ. Nu-i pierd din ochi, pentru a fi sigură că nu se târăsc spre mine.

Înainte de a păși în cercul de lumină, privesc în jur pentru a mă asigura că nu e niciun scorpion, înger sau șobolan înaripat în calea mea. Nu mă ajută faptul că ochii mi se obișnuiesc deja cu lumina, făcând astfel umbrele și mai întunecate.

Plonjez în lumină de parcă aș sări în apă.

Mă simt imediat expusă.

Oricine e pe chei mă poate vedea acum. Alerg cât pot de repede spre felinarul care încă se află lângă închisoarea de metal. Toți prizonierii încetează zgomotul, de parcă și-ar ține respirația colectivă.

Cheia nu e pe felinarul de lângă sau oriunde altundeva prin apropiere.

Privesc înapoi spre felinarul pe care Beliel l-a aruncat pe chei. Cheia ar fi putut zbura oriunde.

Fie mă leg la cap să o caut în marea asta de scânduri despicate, fie renunț și mă asigur că mama și Clara scapă de aici în siguranță.

Sau aș putea verifica dacă sabia mea poate tăia metalul.

A tăiat cu ușurință oase în timpul antrenamentului meu din vis și se presupune că e foarte specială. Înainte să mă pot gândi la asta, ridic sabia și tai cu ea.

Lama trece cu ușurință prin încuietoare și prin cadrul de metal al porții.

Oau.

Nu-i rău.

Îmi ridic sabia pentru a doua încuietoare. Dar, înainte să o pot tăia, ceva freamătă în spatele meu.

Mă răsucesc cu sabia încă ridicată, pe jumătate convinsă că un scorpion rănit s-a târât spre mine, pregătită să lovesc.

Dar nu e un scorpion rănit.

E unul sănătos.

Își ține aripile transparente ca și cum tocmai a aterizat. Se apropie de mine, pășind desculț cu picioarele lui mult prea umane. Într-un fel, m-aș putea simți mai bine dacă ei ar avea picioare cu gheare sau altceva ce i-ar face să pară mai puțin umani.

Alți doi scorpioni aterizează în spatele primului.

Mai e o singură încuietoare. Mă răsucesc și îmi îndrept lama spre ea.

Se desprinde zburând. Poarta cu lanțuri se mișcă acum deschisă. Tot ce trebuie ei să facă e să o rostogolească în sus și să alerge.

În loc de asta, prizonierii se îngrămădesc în spate, înghețați de spaimă.

— Haideți! Izbesc marginea containerului pentru a-i face să se miște. Alergați!

Nu aștept să văd dacă o fac. Tocmai le-am pus pe mama și pe Clara în pericol de moarte înfiorătoare. Ar trebui să-mi dau pumni în cap pentru că nu le-am convins să plece fără mine.

Poarta zăngănește în spatele meu.

Prizonierii eliberați încep să alerge, împrăștiindu-se în toate părțile, pașii lor izbindu-se de cheiul de lemn.

Alerg în direcția opusă mamei și Clarei, sperând să îi atrag pe scorpioni departe de ele.

Apoi o aud pe mama.

Scoțând un scrâșnet de spaimă cutremurător.

33.

Se împrăștie cu toții, îndreptându-se din instinct în direcții diferite.

Sunt doar câțiva monștri, în timp ce noi suntem mulți. Există o șansă bună ca o parte dintre noi să scape.

Alerg spre o mulțime de umbre unde un semn roz de înghețată iese afară dintr-un morman de scânduri rupte. Dacă ajung acolo, sper să pot dispărea în umbrele ascuțite.

Dar înainte de a ajunge acolo, ceva îmi plesnește capul și atârnă peste mine ca o draperie.

Sunt prinsă într-o plasă.

Primul meu gând e să o tai cu sabia, dar sunt acum înconjurată de oamenii care se grăbesc în spatele meu, și nu am destul loc. Cu cât ne zbatem mai mult, cu atât ne încurcăm mai mult în ea.

Din cer coboară umbre. Umbre cu aripi de insectă și cu ace răsucite.

Aterizează la întâmplare. Unul pe acoperișul containerului maritim, provocând un bubuit sec. Mai mulți aterizează în fața vechiului rând de magazine, spre care o jumătate de duzină de oameni se îndreptau înainte ca o plasă să se lase și asupra lor.

Cinci, zece, douăzeci. Atât de mulți că începe să se audă un sunet de parcă ne-am afla într-un stup.

Suntem prinși în capcană.

Toată lumea începe din nou să plângă cu sughițuri. De data asta, disperarea e atât de adâncă, încât simt că mă înec în ea.

Chiar și dacă aș putea tăia plasa, nu mi-aș putea croi calea printre toți scorpionii ăștia. Îmi strecor sabia înapoi în teacă, pentru a nu mai atrage atenția.

Plasa duhnește a pește. La început, nu cred că putem merge cu ea pe noi, dar unul dintre scorpioni apucă marginea plasei de pe noi și trage de o bucată de sfoară. Ne strângem laolaltă pe măsură ce marginea se strânge în jurul picioarelor noastre.

Scorpionul ne smucește în plasa în care suntem prinși, de parcă ar trage un câine cu lesa. Caută să ne lovească cu acul, plutind amenințător la limita zonei de lovire. Un alt scorpion pășește în spatele nostru, arătându-ne clar, prin mișcarea ritmică a acului său, că ar trebui să facem ce vrea el.

Mă uit disperată după mama și Clara, sperând, împotriva tuturor șanselor, că nu le voi vedea.

Dar iată-le, la doar două grupuri distanță de mine, prinse în plasă. Mama strânge ursulețul meu la piept de parcă ar fi copilașul ei demult pierdut, în timp ce Clara strânge brațul

mamei de parcă ar urma să moară dacă i-ar da drumul. Amândouă par împietrite.

Mi-e greață.

Greață de frică. Greață de furie. Greață de prostia pe care am făcut-o.

Am venit aici după sora mea și, în loc de asta, m-am lăsat în mod nechibzuit prinsă. Mai rău, din cauza mea sunt prinse și mama, și Clara. Și, judecând după numărul mare de prizonieri de pe doc, nici măcar nu am reușit să eliberez pe cineva.

Mai multe grupuri de oameni prinși în plase se apropie, deoarece suntem mânați spre apă. La început, presupun că scorpionii ne duc spre un alt container maritim, dar, în locul unei celule în care să ne închidă, ne împing spre un vas.

— Brian!

O femeie tânără aflată sub aceeași plasă cu mine își întinde mâna după un tip prins sub altă plasă, în timp ce grupurile noastre se apropie.

— Lisa! strigă tipul către ea, cu disperare.

Se împing prin plasă și își întind mâinile cât pot de mult, încercând să se atingă unul pe altul.

Pentru o clipă, reușesc să-și atingă ușor vârfurile degetelor.

Apoi grupul nostru îl depășește pe al lor, întrerupându-le atingerea. Femeia începe să plângă cu sughițuri, în timp ce mâna ei încă se întinde după el.

Un alt grup e îngrămădit în fața lui Brian, iar el dispare în mulțime, încă întinzându-se după ea.

•

Vasul are o înălțime de două etaje și pare să fi avut și zile mai bune. Vopseaua e atât de crăpată, încât sunt convinsă că vasul trebuie să fi zăcut pe o parte pe acoperișul unei clădiri distruse înainte ca băieții cei răi să-l fi pus în funcțiune. Cumva, încă reușește să plutească. Și încă se văd scrise cu albastru cuvintele „Captain Jake’s Alcatraz Tours[8]”, deși, cu toate zgârieturile, pare mai degrabă să scrie „Alcatraz ours[9]”.

Motorul pornește și suntem acoperiți de un gaz întunecat de eșapament. Mirosul de combustibil poluează aerul aproape instantaneu. O slugă umană trebuie să se afle la conducerea vasului. Sper cumva să nu fie Căpitanul Jake.

Toți sunt împinși și înghesuiți spre vas. Scorpionii încep să ne dea drumul din plase. Nu avem pe unde să fugim, desigur, nu dacă vrem să mai trăim câteva minute.

Pe măsură ce primii prizonieri încep să se îmbarce, reușesc să ajung destul de aproape de mama și de Clara, astfel încât să ne amestecăm laolaltă. Mama îmi înmânează ursul de pluș, de parcă l-a păstrat în siguranță pentru mine.

Pun ursul peste sabie, deghizând-o din nou. Am speranțe fanteziste cum voi reuși să o iau cu mine și poate să-mi folosesc noile mele abilități astfel încât să scăpăm din încurcătura asta.

Speranțele mele sunt spulberate când văd că prizonierilor le sunt luate armele pe măsură ce se îmbarcă. Un morman de lucruri se află în continuă creștere, pe doc, lângă rampa de îmbarcare. Topoare, bâte cu cuie, chei mecanice, macete, cuțite, și chiar și câteva pistoale. Încă aș mai putea spera dacă mormanul ar conține doar arme, dar mai sunt acolo și poșete, ghiozdane, păpuși și, da, chiar și animale de pluș.

Cei care iau aceste lucruri de la prizonieri sunt oameni cu expresii feroce. Nu vorbesc și nu privesc pe nimeni în ochi. Înșfacă doar orice au prizonierii semivizibil și aruncă obiectele peste grămadă.

Îmi mângâi ursul, întrebându-mă dacă asta e cea mai bună șansă de evadare. Chiar dacă eu nu aș putea scăpa, poate că aș putea cauza un fel de diversiune pentru ca mama și Clara să scape. Ne aflăm într-o fereastră scurtă de timp în care încă am sabia și nu mai suntem prinse în plase, așa că e acum ori niciodată.

Un foc de armă se declanșează atât de aproape, încât ne ferim cu toții.

Un bărbat care se pare că nu a vrut să renunțe la arma lui o ține îndreptată fix spre una dintre femeile slugi care acum sângerează pe rampă. Scorpionii îl înconjoară imediat cu acele lor. Colții lor sunt atât de aproape de fața lui, încât sunt sigură că le poate mirosi respirațiile.

El tremură atât de tare că își scapă arma și o pată de umezeală se împrăștie pe partea din față a pantalonilor lui.

Totuși, scorpionii nu-l atacă pe cel care a tras. E ca și cum ar aștepta ceva.

— Uite, ia-i cuțitul, spune un alt om slugă.

Are fața brăzdată de durere, ochii pe jumătate morți și tulburați. Înșfacă un cuțit de bucătărie din mâna unui prizonier și îl întinde celui care a tras.

— Acum, aruncă-l pe grămada aia.

Brațul trăgătorului aruncă cu un spasm cuțitul peste grămadă. Pare atât de înspăimântat încât probabil că nu s-a gândit nici măcar o clipă să-l înjunghie pe unul dintre scorpioni cu el.

Scorpionii sâsâie și se retrag, începând din nou să patruleze pe lângă mulțime.

Toți am fost atât de captivați de moment încât niciunul dintre noi nu s-a gândit să evadeze în timpul acela. Deci cam

atât a fost cu cauzarea unei diversiuni prin care mama și Clara să scape.

Cel care a tras ia locul slugii pe care a împușcat-o, începând să confiște arme și pungi ale celorlalți prizonieri. Nu face contact vizual cu nimeni și nu scoate niciun cuvânt. Aruncă din când în când o privire către femeia pe care a împușcat-o și care moare la picioarele lui.

După asta, toată lumea urcă pe vas, fără să mai aibă loc niciun alt incident.

Când una dintre slugi se întinde după sabia mea deghizată în urs, sunt obligată să ridic eu însămi cureaua peste umăr și să o așez peste morman. E nevoie de toată stăpânirea mea de sine pentru a o face, din moment ce o parte din mine vrea să o smulgă brusc și să taie în bucăți câțiva scorpioni. Dar trebuie să fie vreo douăzeci, poate treizeci de-ai lor aici.

Strecor teaca la fundul grămezii, încercând să o ascund cât mai mult posibil. Cineva o va descoperi în cele din urmă. Ce se întâmplă după asta poate ghici oricine.

Mama și Clara mă împing înainte și merg mai departe împreună cu ele. Bănuiesc că arătam de parcă nu voiam să renunț la sabie. Arunc o privire înapoi la ursulețul neajutorat parțial îngropat sub un morman de arme și genți și nu pot să nu mă gândesc că poate nu-l voi mai vedea pe Raffe sau pe sabia lui niciodată.

În spatele meu, femeia care s-a întins după iubitul ei plânge încet.

34.

Apa se lovește de marginea vasului, în timp ce puntea se leagănă înainte și înapoi. Ne târâm pe vas și în scurt timp plutim pe apele întunecate.

Alcatraz e cunoscut ca fiind închisoarea din care se evadează cel mai greu din toate timpurile. Doar vederea ei în lumina neclară mă face să vreau să o iau la fugă. Mă gândesc să mă arunc în apă împreună cu mama și Clara, încercându-ne norocul, dar alții mi-o iau înainte.

Un cuplu o ia la fugă. E vorba despre Brian și Lisa, cuplul care fusese separat de plase. Inima mea se umple de speranța că vor reuși. Nu suntem încă atât de departe încât să nu poată înota spre celălalt țărm, fie că îngheață sau nu.

Dar scorpionii sunt rapizi.

Atât de rapizi încât trei dintre ei își folosesc acele pentru a-i prinde din drumul lor spre ieșire.

Nu-i vânează, totuși. Lasă pur și simplu perechea să aleagă. Durează înainte ca paralizia să se instaleze, dar știu că durerea chinuitoare și rigiditatea încep imediat. În momentul în care cuplul ajunge la marginea vasului, își târăsc picioarele.

Ar fi sinucidere curată să se arunce. Vor fi paralizat cu mult înainte de a atinge țărmul.

Dar cealaltă opțiune e să rămână împietriți printre scorpioni, cu totul la cheremul lor.

Grea alegere. Chiar îmi pare rău pentru ei. Nu știu ce aș alege eu.

Ei aleg să rămână pe vas. Brian se sprijină de balustradă de parcă s-ar gândi să sară, dar nu pare să fie în stare să o facă. Lisa își așază capul pe punte lângă el.

Înțeleg. Toți cei care sunt acum în viață sunt niște supraviețuitori. Au făcut ce trebuie pentru a ajunge atât de departe și n-au altă variantă decât să meargă înainte. Brian alunecă, desprinzându-se de balustradă, și se întinde lângă Lisa, zvâcnind și pierzându-și controlul asupra mușchilor. Scorpionii ignoră în mare parte cuplul, părând plictisiți pe măsură ce sar de pe vas pentru a zbura, în timp ce alții aterizează pe punte și se plimbă de jur-împrejur.

Un scorpion se îndoaie și smulge ochelarii de pe fața lui Brian. Încearcă să și-i pună cu susul în jos. Când ochelarii cad, scorpionul îi ridică și încearcă din nou. De parcă n-ar fi arătat deja destul de ciudat, cu corpul unui om, cu aripi de dragon și cu o coadă de scorpion. Acum, privește în toate părțile cu o lentilă crăpată la ochelarii legați cu sârmă.

Mă simt într-un fel goală fără sabie. Îmi tot întind mâna după blana moale a ursului de pluș și îmi amintesc că nu mai e acolo. Stau între mama și Clara, trei femei neînarmate, înconjurate de monștri.

Cu doar două luni în urmă, turiștii se plimbau pe vasul ăsta, cu aparate foto și cu telefoane, făceau poze, strigau la copiii lor, se sărutau în fața panoramei orașului. Probabil că se foiau în hanoracele lor abia cumpărate, luați în totalitate pe nepregătite de vânturile reci de vară din San Francisco.

Acum, abia dacă mai sunt câțiva copii și nimeni nu aleargă. E doar un cuplu de oameni mai în vârstă amestecat laolaltă cu ceilalți, și doar un sfert din mulțime sunt femei. Toți arată de parcă n-au mai beneficiat de mult de un duș sau de o masă bună, și toată atenția noastră se concentrează pe scorpioni.

Ne lasă singuri pentru moment. Majoritatea dintre ei nu sunt atât de musculoși și lați în umeri pe cât îmi imaginam că ar fi monștrii. Unii dintre ei sunt chiar sfrijiți. Nu sunt făcuți pentru a acționa cu forța asupra prăzii. Menirea lor e să-și folosească acele ca armă principală atunci când e cazul.

Toți au cozi care arată de parcă au fost crescute cu steroizi. Grase și musculoase, nenatural de proeminente, și grotești. Dacă privesc îndeaproape, pot vedea clar o picătură de venin în vârful fiecărui ac, de parcă astfel ar păstra instalația în stare bună de funcționare.

Unul dintre scorpioni poartă o pereche de pantaloni. Dar pantalonii sunt îmbrăcați invers și atârnă cu fermoarul deschis pentru a face loc cozii. E ceva ce nu-mi dă pace, dar nu-mi dau seama cu exactitate ce anume.

În timp ce scorpionul își trage în sus pantalonii cu mâna lui cu aspect complet uman, ceva scânteiază. Stomacul mi se strânge de groază când îmi dau seama ce e.

E o verighetă.

Ce caută o verighetă pe mâna unui monstru?

Trebuie să fie doar o chestie strălucitoare pe care a luat-o de la una dintre victime. Precum un animal care se joacă cu o jucărie. Sau poate a descoperit că inelele sunt bune pentru lovit, la fel ca rozetele.

Da, asta trebuie să fie.

Și e o pură coincidență că se află pe degetul inelar.

•

În câteva minute, Alcatrazul se ivește în lumina neclară. Mă las pe spate, de parcă aș putea face vasul să încetinească. În momentul în care ajungem la țărm, tremur din toate încheieturile.

Imaginația mea continuă să se întrebe ce ni s-ar putea întâmpla aici. Încerc să reprim totul, dar nu reușesc în

întregime.

Insula pare să fie o stâncă uriașă. Apa e probabil atât de rece încât ar putea cauza un șoc hipotermic, ca să nu mai zic că e plină de rechini sau de scorpioni loviți sau demoni mușcători din iad.

Deci astfel se termină totul.

Lumea distrusă, oamenii întemnițați, familia mea împrăștiată.

Gândurile astea mă înfurie. Sper ca furia să ardă complet celelalte sentimente, pentru că este probabil singurul lucru care mă ține pe picioare și îmi dă energie acum.

Mulți dintre prizonieri bat în retragere și plâng în hohote, nedorind să coboare de pe vas. Între oameni și animale nu e o diferență atât de mare. Cu toții ne dăm seama atunci când suntem duși la tăiere.

Docul de pe insulă seamănă cu cel de pe continent – ascuțit, întunecat, umed. Vântul rece al golfului îmi suflă prin tricou, făcându-mi pielea de găină. Sunt mai rece decât e cazul pe o vreme ca asta. Mă pregătesc pentru a face față la ceea ce urmează.

Dar nimic nu mă poate pregăti pentru ceea ce se întâmplă dincolo de doc.

35.

Luminile de pe ramă marchează clădirile, luminând aleea pe măsură ce înaintăm, târșâindu-ne picioarele, spre insulă. În orice parte privesc, văd piatră și beton. Vopsea cojită și pete de rugină coboară pe pereții celor mai apropiate clădiri.

Patru scorpioni muncesc lângă un container maritim care are o plasă cu lanțuri la fel ca aceea de pe continent.

Înșfacă intestine lucioase și bucăți de corp din găleți și le aruncă peste beton. Sângele închegat aterizează în apropierea oamenilor închiși în containerul de metal.

Duhoarea e de nesuportat. Oamenii ăștia sunt închiși în cușca aia nici nu vreau să mă gândesc de când. Îmi pot da seama nu numai după mirosul greu, ci și după faptul că își întind brațele vlăguite pentru a încerca să apuce intestinele și bucățile ciopârțite de corp care aterizează în apropierea lor.

Oamenii ăștia scot zgomote de plâns cu sughițuri și gemete. Nimic agresiv, doar disperare. Armele lor sunt prea slabe, de parcă ar fi deja morți, fără s-o știe.

Nu cred că urmărește cineva să îi transforme în noi monștri sau să-i facă hrană pentru monștri. Sunt prea asupriți, prea subnutriți. Cât de înfometat trebuie să fii ca să te întinzi după bucăți ciopârțite de carne crudă?

— Incredibil de proști din atâtea puncte de vedere, spune o voce cunoscută. Dar totuși au încă instinctele necinstite și perverse ale oamenilor.

E Beliel, demonul. Aripile lui albe, furate, se desfac în spatele lui, un decor paradiziac pentru corpul lui supradimensionat. Se află în spatele scorpionilor care aruncă ciozvârtele închegate care pleoscăie căzând pe pământ.

O inimă e azvârlită spre o insulă ruptă, și se agață de o așchie uriașă.

Lângă Beliel se află un înger al cărui păr de culoarea caramelelor și pene cenușii sunt bătute de vânt. Poartă un costum cenușiu-deschis care îi dă un aer de bun-gust și eleganță.

Chiar și fără fetele lui trofeu, îl recunosc pe arhanghelul Uriel, politicianul. El e cel care a orchestrat în secret schimbul de aripi al lui Raffe, pentru a nu-i permite să devină un candidat competitiv la următoarele alegeri ale îngerilor. Ca și cum asta nu ar fi îndeajuns pentru a mă face să-l disprețuiesc, îi place să se afișeze cu perechi de fete care sunt îngrozite de el.

— Te referi la lăcuste sau la jucăriile lor?

Aripile lui Uriel se deschid parțial în spatele lui ca o aură corporală. În lumina blândă a hotelului de la cuib, penajul lui părea alburiu cu o tușă cenușie, dar acum, în lumina crudă a felinarelor, aripile lui arată cenușii cu o tușă din culoarea nopții.

Lăcuste?

— Lăcustele, spune Beliel. Oamenii sunt și ei proști ca noaptea. Dar sunt prea chinuiți pentru a-și folosi inteligența instinctivă. Lăcustele au inventat de unele singure jocul ăsta, știi. Am fost impresionat. La fel de necinstite precum orice demon din iad, spune aproape cu mândrie.

Se referă cu siguranță la monștrii scorpioni. Întotdeauna mi-am imaginat că lăcustele arată precum cosașii, nu ca scorpionii, așa că nu știu de ce îi numește astfel.

— Ești sigur că cei pe care i-ai antrenat îi vor pregăti pe ceilalți?

— Cine poate ști? Judecata lor e încețoșată, creierul lor s-a uscat, probabil că au înnebunit pe parcursul metamorfozei. Greu de prevăzut ce vor face, dar seria asta chiar a primit o atenție specială și chiar par mai capabili decât restul. Sunt ceea ce poate fi numit un grup de conducere.

Un scorpion cu o dungă albă în păr se satură de joc și urcă spre containerul cu oameni. Pădurea de brațe scheletice se retrage prin plasa cu lanțuri. Picioarele prizonierilor zgârie podeaua de metal în timp ce se târăsc departe de monstru.

Scorpionul stă drept în fața interiorului abia vizibil.
Apoi azvârle o bucată de țesut închegat în cușcă.

Noaptea se umple instant cu o încăierare metalică, un grohăit animalic și țipete pe jumătate de frustrare, pe jumătate de disperare.

Oamenii dinăuntru se luptă unii cu alții pentru resturile însângerate. Din câte îmi pot da seama, s-ar putea ca acela care a fost torturat și transformat în momeală pentru tortură să fi fost unul de-al lor.

— Înțelegi ce vreau să spun?

Beliel vorbește ca un tătic mândru.

Măresc pasul, voind să trec de container cât mai rapid cu putință. Dar ceilalți se mișcă cu aceeași viteză, atenți să nu atragă atenția asupra lor.

Brațul îmi este strâns cu violență și sunt smucită atât de puternic, încât îmi simt gâtul pe cale să se frângă. Un scorpion al cărui păr soios îi curge peste umeri mă trage afară din mulțime.

Cel cu dunga albă în păr, care a aruncat bucățile de corp prizonierilor, mă privește, fața fiindu-i luminată de curiozitate. Pășește spre mine.

De aproape, umerii și coapsele îi sunt masive. Mă înșfacă din strânsoarea primului scorpion și mă târăște după el, ținându-mi ambele încheieturi cu o singură mână.

Se îndreaptă spre containerul de tortură în care se află victimele disperate.

Brațe scheletice se întind prin plasa de metal cu degetele lor neobișnuit de lungi.

Nu pot trage destul aer în plămâni, iar ceea ce reușesc să inspir mă îneacă. De aproape, duhoarea e cumplită.

Patinez pe ceva zgrunțuros și alunecos, dar strânsoarea monstrului e atât de solidă, încât rămân în picioare.

Inima mea s-a oprit practic în momentul în care îmi dau seama că nu voi urca spre clădirea de piatră, ci că, în loc de asta, mă voi alătura victimelor torturate.

Frânez cu picioarele și mă opun. Mă zbat, încercând să slăbesc una dintre mâinile monstrului. Dar nu sunt pe măsura puterii lui.

La doi pași de intrare, scorpionul mă aruncă în plasa de metal.

Mă izbesc de ea, prinzându-mă de lanțuri pentru a mă ține în picioare.

În clipa în care mă lovesc, umbrele întunecate din spatele cutiei se încaieră venind spre mine.

Gârboviți în unghiuri ascuțite care le accentuează brațele și picioarele, cârpe târându-se pe podea, se îmbrâncesc unii pe alții într-o parte, pentru a ajunge cât de repede pot la mine.

Un țipăt iese din gura mea, în timp ce mă împing singură cu disperare înapoi.

Brațele se întind ca o pădure de oase încolțind prin plasa cu lanțuri.

Mă apucă de păr, de față, de haine.

Mă zbat și strig, încercând să nu mă uit la fețele lor scheletice, la părul lor soios, la unghiile lor însângerate.

Mă răsucesc și mă trag cu disperare din strânsoarea lor. Sunt o grămadă, dar sunt slabi, abia se țin pe picioare, pe măsură ce mă retrag.

Dunga Albă scoate o serie de cârâituri care aduc în mod suspect de mult cu un râs. I se pare amuzant.

Mă înșfacă și mă târăște spre valul de oameni care sosesc dinspre vas.

N-a intenționat nicio clipă să mă arunce în buncărul de tortură. A vrut doar să-i necăjească pe prizonieri și bănuiesc că și pe mine.

Niciodată înainte n-am așteptat cu nerăbdare să ucid pe cineva. Dar cu siguranță aștept cu nerăbdare să-l ucid pe ăsta.

•

Urcăm pe aleea pavată spre clădirea principală, care se află în vârful insulei. Deasupra noastră, roiuri de scorpioni zboară în ceea ce pare a fi un haos uriaș. Sunt atât de mulți, încât chiar creează un curent de aer care suflă în direcții nefiresc de schimbătoare. Știu, din ceea ce am văzut mai devreme, că există o formă exersată în zborul lor, dar, de aici, pare și se simte de parcă ne-am afla în mijlocul cuibului unei insecte uriașe.

Nu e niciun înger normal la orizont. Ăsta n-are cum să fie noul lor cuib. Din câte am văzut, îngerilor le plac lucrurile curate în viață, iar Alcatraz nu e tocmai un loc rafinat. Ăsta trebuie să fie un fel de centru de transformare a oamenilor.

Privesc în jur pentru a vedea ce fac mama și Clara. Clara e ușor de reperat datorită pielii ei uscate și a corpului ei ofilit, dar mama nu e de găsit nicăieri. Când Clara mă observă căutând, se uită și ea în jur, în mod clar surprinsă să descopere că mama nu e lângă ea.

Nimeni nu pare să caute un prizonier dispărut. Nu sunt sigură dacă asta e bine sau rău.

Nu pot auzi nimic din cauza bâzâitului de insectă pe care-l scot aripile scorpionilor, dar paznicii noștri ne arată cât se poate de clar unde vor să mergem. Urcăm spre clădirea de piatră de pe stânca uriașă care e Alcatrazul, urmând calea umblată de atâția alți prizonieri din trecut.

Curentul ciudat de aer îmi mișcă părul în toate direcțiile, reflectând ceea ce simt pe dinăuntru.

36.

Odată ce intrăm în clădite, zgomotul și curentul de aer încetează. În locul lor, un suspin adânc răsună prin pereți. Nu e doar suspinul unei singure persoane, ci suspinele colective ale unei clădiri pline de oameni.

Sunt în iad.

Am auzit despre condițiile înfiorătoare ale unor închisori străine, locuri în care drepturile omului sunt un vis îndepărtat, care poate fi văzut doar la televizor sau despre care citesc doar studenții prin universități. Ceea ce nu am realizat e că paznicii, condițiile îngrozitoare și sentimentul de a fi închis sunt doar o parte a iadului.

Restul se petrece în capul tău. Lucrurile pe care ți le imaginezi despre țipetele pe care le auzi din locuri necunoscute. Imaginea născocită de tine cu fața unei femei care plânge fără întrerupere la câteva celule de tine. Faptele disparate ale unei povești, între care faci o legătură, punând laolaltă bolborositul, clinchetul și sunetul ascuțit a ceea ce nu poate fi altceva decât un fel de ferăstrău electric.

Suntem înghesuiți în vechile celule ale închisorii, tapetate cu praf și vopsea cu dungi. Numai că nu ne țin câte unul sau doi în celulă, după cum au fost proiectate. Suntem atât de mulți că toți stăm în picioare.

Lucrul bun e că patul ocupă spațiu, altfel scorpionii probabil că ar mai fi înghesuit câțiva oameni înăuntru, în felul ăsta, câțiva dintre noi se pot așeza din când în când pe pat, ceea ce le dă celor răniți un răgaz și ne va fi de folos după ce ne vom calma îndeajuns pentru a dormi prin rotație.

De parcă locul nu e destul de detestabil, o alarmă se pornește la intervale întâmplătoare, răsunând prin clădire și exasperându-ne pe toți. În plus, la fiecare câteva ore, un grup dintre noi este scos și coborât pe hol, ceea ce e și mai exasperant.

Nimeni nu pare să știe ce se întâmplă cu cei care sunt luați, cert e că niciunul nu se întoarce. Paznicii care escortează aceste grupuri sunt doi oameni ajutați de doi scorpioni. Oamenii paznici sunt nepăsători și vorbesc cât mai puțin posibil, ceea ce îi face și mai înfricoșători.

De-a lungul acestor perioade de frică, pierd noțiunea timpului, tot moțăind și trezindu-mă. Nu știu dacă au trecut câteva ore sau câteva zile de când ne aflăm aici.

Când o ușă se deschide, știm că pleacă un alt grup.

În timp ce trec pe lângă noi, recunosc câteva fețe. Una e a tatălui care a fost despărțit de fiul său. Ochii lui se mișcă cu

disperare printre cei rămași în spatele gratiilor, în căutarea băiatului. După ce îl observă, fața i se umple de lacrimi.

Băiatul e în celula de vizavi cu a mea. Ceilalți prizonieri se adună în jurul lui în timp ce el tremură din cauza plânsului, privindu-și tatăl care se îndepărtează de el.

Unul dintre bărbați începe să cânte „Amazing Grace”[10] pe o voce frumoasă și profundă de bariton. E un cântec ale cărui versuri mulți dintre noi nu le știu, incluzându-mă și pe mine, dar îl recunoaștem cu toții în inimile noastre. Fredonez și eu împreună cu toți ceilalți în timp ce grupul condamnat trece pe lângă noi.

•

Țigări. Cine ar fi crezut că aveau să fie o problemă atât de mare la sfârșitul lumii?

Sunt câțiva fumători în celula noastră, iar unul dintre ei le-a pasat în jur. Suntem blocați împreună, astfel că, indiferent cât de tare încearcă fumătorii, nu pot evita să sufle fumul în fața cuiva. În California, când sufli fumul spre cineva, ai putea la fel de bine să îl scuipi.

— Pe bune, poți, te rog, să stingi aia? întreabă un tip. Nu crezi că e destul de rău aici fără ca tu să poluezi aerul?

— Scuze. Doar că niciodată nu am simțit mai tare nevoia de a fuma o țigară, își stinge femeia țigara de zid. Un latte dublu sună și el grozav.

Ceilalți doi prizonieri continuă să fumeze. Unul dintre ei are tatuaje pe umeri și pe brațe. Modelele sunt complicate și colorate și au fost în mod cert realizate în Lumea Dinainte.

Existau bande aici, în Bay Area, dinainte de sosirea îngerilor. Nu multe, și rămâneau pe teritoriile lor reduse, dar se aflau aici. Probabil că din cauza lor bandele de stradă au crescut atât de rapid. Ele erau deja organizate și stabilite. Ele au fost primele care au luat în stăpânire magazinele și apoi au început să recruteze.

Pariul meu e că tipul ăsta a fost unul dintre membrii unei astfel de bande. Emană aerul de ghetou pe care inginerii din Silicon Valley pur și simplu nu-l pot imita, indiferent ce au făcut pe străzi în ultimele două luni.

— Ce te sperie, băiat vegan? întreabă domnul Tatuaj. Cancerul de plămâni?

Se apleacă spre celălalt tip și se preface că-i tușește în față, umplându-l de fum.

Toți devin încordați. Oamenii se dau la o parte din calea lui, dar nu pot ajunge prea departe. Suntem atât de strâns închiși încât, dacă are loc o bătaie, atunci cădem cu toții. Ar fi ca și cum aș fi prinsă într-un blender. Indiferent ce faci, nu poți decât să fii prinsă între.

Ca și cum totul nu e destul de tensionat, alarma se pornește din nou, încordându-ne nervii.

Ai crede că, dacă se află membrul unei bande adevărate în grup, toți ceilalți se trag înapoi. Dar nu e așa.

Valea[11] nu e plină doar de ingineri isteți și cu maniere fine. Potrivit tatălui meu, care a fost cândva un inginer cu maniere fine, înainte de a deveni cel mai cultivat funcționar al unui magazin de cartier de primprejur, valea e presărată cu directori executivi expuși riscurilor și explozivi, precum și cu capitaliști periculoși cu personalități de super-masculi afla. Atotputernici și influenți. Antreprenori pe metamfetamine. Genul pe care președintele Statelor Unite îi vizita pentru a lua cina.

Acum, trăim într-o lume în care super-masculii ăia alfa, educați la universități din Ivy League, sunt blocați în spatele gratiilor împreună cu cei școliți în bandele de stradă, precum domnul Tatuaj, certându-se în privința cui are voie să fumeze. Bun venit în Lumea de Apoi.

Domnul Alfa e un tip mare și blond, la vreo treizeci de ani, care probabil că mergea regulat la sală în vremea când sălile de sport meritau vizitate. Pariez că are un zâmbet fermecător atunci când își propune, dar, în chiar acest moment, arată de parcă nervii i-au fost întinși peste limita admisibilă, iar singurul lucru care nu-i permite să cedeze e desăvârșita lui stăpânire de sine.

— Sunt alergic la fumul de țigară, spune Alfa. Uite, trebuie să colaborăm cu toții pentru a supraviețui. Cuvintele îi ies scrâșnit printre dinți, de unde se vede clar că încearcă să păstreze lucrurile calme.

— Deci ar trebui să-mi sting afurisita de țigară pentru tine? Dispari. Nimeni nu e alergic la fum. Pur și simplu nu le place.

Tatuaj trage un fum lung din țigară.

Al treilea fumător își stinge discret țigara, arătând de parcă speră ca nimeni să nu-l observe.

— Stinge țigara!

În vocea lui Alfa se simte un ordin autentic, care poate fi auzit chiar și peste alarma stridentă. Ăsta e un tip obișnuit să fie auzit. Un tip care avea importanță.

Tatuaj dă un bobârnac chiștocului încă aprins, spre Alfa. Pentru o clipă, toată lumea se relaxează. Dar apoi Tatuaj scoate o țigară nouă și o aprinde.

Alarma se oprește, dar afundarea în liniște e și mai deranjantă.

Fața și gâtul lui Alfa devin roșu-aprinse. Îl îmbrâncește pe celălalt tip, părând că nu-i pasă dacă e bătut și făcut terci. Poate că nu-i pasă. Poate că asta e o scăpare mai ușoară pentru el decât cea pe care îngerii ne-o pregătesc nouă.

Problema e că astfel face o alegere și pentru restul dintre noi. O bătaie într-o celulă de mărimea unui sicriu înseamnă o grămadă de răni pentru toată lumea, într-un moment în care nu ne îngăduim vreuna.

Oamenii încep să se tragă înapoi.

Eu sunt în colțul din față, lângă Clara. Unii indivizi ne înghiontesc deja peste gratii. Dacă panica ajunge să se îndrepte în direcția asta, am putea fi zdrobite de gratiile de metal. Nu am muri, dar oasele ni s-ar putea rupe. Nu e un moment bun pentru oase rupte.

În mijlocul celulei, domnul Tatuaj îl atacă pe Alfa. Alfa, totuși, nu trebuie subestimat.

Înșfacă jacheta unui tip și flutură capătul fermoarului spre ochii lui Tatuaj. Lovește o femeie peste față.

Tatuaj își trage brațul în spate pentru o lovitură murdară și cotul lui se oprește în gâtul unui bătrân.

Omul cade pe spate peste Clara, făcând-o să-și izbească capul de gratii. Încerc să-mi văd de treabă, dar asta nu se va termina cu bine pentru niciunul dintre noi.

Îmi croiesc calea spre bătăuși și îl apuc pe Tatuaj de umeri.

Îl lovesc cu genunchiul în spatele genunchiului. Am grijă să mă asigur că îi împing genunchiul drept înainte, astfel încât să nu i-l fac praf. Un genunchi mort în situația noastră e o condamnare la moarte.

Pe măsură ce se prăbușește la nivelul meu, îi trag umerii spre mine și îi prind capul într-o strânsoare imobilă. Îi apuc fruntea cu o mână, iar cu cealaltă îi fixez gâtul.

Apăs cu brațele, făcându-l să înțeleagă că nu glumesc. Nu încerc să îi opresc respirația. E mai rapid să îi opresc circulația sângelui spre creier. Durează între trei și cinci secunde înainte să-și piardă cunoștința.

— Relaxează-te, îi spun.

O face imediat. Omul ăsta a trecut prin destule lupte încât să-și dea seama când s-a terminat.

Băiatul Alfa, pe de altă parte, nu știe când să se oprească. După aspectul ochilor săi bulbucați și a feței sale purpurii, frica și frustrarea încă nu-i dau pace pe dinăuntru. Își leagănă piciorul în spate, lovind pe cineva în timpul acestei mișcări, și se pregătește să-l lovească pe Tatuaj ca pe o minge de fotbal, așa cum îl țin.

— Lovește-l numai și jur pe Dumnezeu că o să-l las să te mănânce de viu.

Îmi cobor vocea și încerc să par cât de dominantă pot.

Dar domnul Tatuaj se gândește cel mai probabil cât de slăbuțe și scurte îmi sunt brațele. Probabil că își dă seama chiar în clipa asta că vocea mea e feminină.

Voi avea de suferit dacă nu-mi impun controlul cât timp e în genunchi. Pentru că, atunci când se va ridica și se va uita în jos la creștetul meu, s-ar putea să-i vină idei.

Așa că fac ceva ce nu aș fi făcut niciodată în Lumea Dinainte.

Chiar dacă s-a predat, îl sufoc oricum. Corpul i se prăbușește la podea, capul înclinându-i-se.

Va fi leșinat pentru câteva secunde, îndeajuns de mult pentru a mă ocupa de băiatul Alfa. Iar când ăștia doi își vor fi revenit, zăcând neajutorați la podea, cu mine deasupra lor, vor pricepe cât se poate de clar și limpede mesajul: Eu sunt stăpâna aici. Trăiești sau mori după mila mea și eu spun când te bați și când nu.

Totul sună bine în capul meu.

Numai că nu se întâmplă așa.

37.

Sunt pe cale să-l apuc pe Alfa, când suntem loviți de o forță atât de puternică, încât pare ca și cum am fost loviți de un tun plin cu bile de gheață. Forța mă trântește de perete. Dar, spre deosebire de lovitura unui tun, nu se oprește.

Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că e un jet violent de apă împrăștiat dintr-un furtun de incendiu. Atât de înghețat și de dens, încât îmi îngheață aerul din plămâni.

Când se oprește în cele din urmă, sunt o bucată strivită de haine ude, care zace neputincioasă la podea.

Niște mâini aspre îmi apucă brațele și sunt smucită și târâtă afară din celulă. În lupta mea încordată pentru aer, observ vag că bărbații cu expresii feroce îi târăsc afară și pe Tatuaj și pe Alfa.

Mă ridic împleticit și merg târșâindu-mi picioarele în spatele gardienilor mei. E mai bine decât să îmi smulgă brațele din încheieturi. După ce se asigură că voi merge fără să opun rezistență, unul dintre tipi îmi dă drumul și îi ajută pe cei doi care îl trag pe Tatuaj. A devenit conștient și se zbate de frică și confuzie.

Paznicul meu pășește spre Tatuaj și îi dă un pumn în burtă, în timp ce ceilalți doi paznici îl țin pe loc. Mă înclin din compasiune. După asta, parcurgem toți coridorul central, târșâindu-ne picioarele, fără să ne împotrivim.

Paznicii ne duc într-un pasaj de cărămidă cu vopseaua cojită și trecem printr-o ușă de metal. Un semn șters spune:

ACCESUL ESTE PERMIS DOAR PERSONALULUI

Ușa se deschide spre o scară îngustă care scoate un clinchet metalic și gol în timp ce o coborâm. Spațiul de dedesubt pare industrial, aproape ca o fabrică. Un cadru de bule uriașe de apă atârnă din tavan aproape până la podea.

Pe măsură ce ne apropiem, văd mai bine. Sunt niște ființe ghemuite pe dinăuntrul bulelor de apă.

Oameni.

Dezbrăcați și ghemuiți în poziție fetală. Inconștienți și suspendați în apă.

E ceva familiar și înspăimântător în ceea ce îi privește.

Mă tot aștept să-l văd pe unul sugându-și degetul sau zvâcnind, dar niciunul dintre ei nu face lucrurile astea.

— Ce-i asta? întreabă un bărbat din mijlocul camerei, aruncând o privire spre noi.

Poartă un pulover și blugi și ține o planșetă de scris în mână. Cu părul șaten creț și cu ochi căprui, seamănă cu un student care face cercetare. Bănuiesc că ar fi un tip în regulă în oricare altă situație, cu excepția acesteia.

— Scandalagii, spune paznicul meu.

— Duceți-i în spate, spune bărbatul distras de planșeta lui de scris. Ultimul rând ar avea nevoie de puțin ajutor.

Tatuaj, care acum merge pe picioarele lui fără să facă probleme, e primul care e condus în câmpul de bule umane. Paznicul lui Alfa îl împinge în continuare și pe el. Până acum, paznicul meu m-a lăsat să umblu de una singură, fără să pună mâna pe mine. Acum, îmi strânge brațul de parcă s-ar teme că aș lua-o la fugă.

— Care dintre ei, Doc? întreabă paznicul meu.

— Oricare e bun, atât timp cât e în ultimul rând, spune Doc, în timp ce trece pe lângă noi spre un birou cu o fereastră, de unde poate supraveghea bulele.

Intrăm în matricea de bule de apă. Primul rând conține oameni.

Pe măsură ce mergem spre partea din spate a încăperii, oamenii dinăuntrul bulelor încep să se schimbe. E ca și cum aș vedea o filmare cu dezvoltarea fetală într-un interval de timp.

Cam la o treime după ce am intrat în matrice, au cozi.

În jumătatea din spate, au început să le crească aripi transparente.

Cam după două treimi din drum, pot fi recunoscuți monștrii scorpioni.

Încăperea cavernoasă e plină de scorpioni în diferite stadii de dezvoltare.

Sute de scorpioni.

Și toți sunt la început oameni.

Când ajungem la ultimul rând, scorpionii par dezvoltați în întregime, cu totul acoperiți de păr pe umeri și dinți care s-au transformat din cei ai unui om în cei ai unui leu. Cei din ultimul rând sunt agitați, vioi și ne privesc pe măsură ce ne apropiem.

Laboratorul ăsta e cu mai multe generații înaintea celui pe care l-am văzut în subsolul cuibului. E mai bine organizat, iar fetușii arată mai robuști și mai periculoși. Câte astfel de fabrici de scorpioni există?

Tatuaj începe din nou să se zbată în mâinile paznicilor săi. Trei dintre ei îl țin și, în ciuda mușchilor și a atitudinii sale, abilitățile de luptă ale lui Tatuaj sunt confuze și neantrenate.

Îi îmbrâncește pe paznici, mușchii de pe gâtul și brațele lui încordându-se împotriva strânsorii lor. Paznicii sunt pe cale să îl îndese într-o bulă, moment în care el se smucește în mod

neașteptat, lovindu-l pe unul dintre paznici și împingându-l cu cotul în bulă.

Chestia din apă se mișcă atât de repede încât nu-mi pot da seama ce se întâmplă.

O clipă, paznicul se ține de umărul lui Tatuaj, în timp ce cotul său face o breșă în apă.

În clipa următoare, paznicul e pe jumătate în bulă, lovind cu picioarele în aer, iar apa devenind sângerie.

Ne holbăm toți înfricoșați cum paznicul sfidează gravitația – și nu știu câte alte legi fizice – atârnând acolo, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară. Înăuntrul bulei, monstrul pompează venin în gâtul paznicului, în același timp absorbindu-i fața. Nori de sânge se învârt în jurul lor în imposibila bulă, care își păstrează cumva forma și menține lichidul în ciuda faptului că este perforată de corpul paznicului.

Ochii lui Tatuaj se măresc tot mai tare, pe măsură ce-și dă seama ce îl așteaptă. Se uită la mine și la Alfa. Probabil că vede aceeași expresie pe fețele noastre.

După el, urmăm noi.

Alfa dă din cap spre Tatuaj de parcă tocmai s-au pus de acord în privința a ceva. Bănuiesc că nimic nu se compară cu groaza unei morți iminente pentru a-i face pe oameni să treacă cu vederea peste neînțelegerile lor. Îl apucă pe unul dintre paznicii rămași, care încă îl ține pe Tatuaj. În echipă, îi îndeasă capul într-o altă bulă.

Scorpionul din bulă șerpuiește prin apă pentru a se năpusti asupra lui. Paznicul se trage cu disperare înapoi, împingând din instinct cu mâinile în bulă pentru mai multă forță.

Mâinile îi alunecă direct în apă.

Apoi nu le mai poate scoate de acolo.

Spatele lui, gâtul și brațele se încordează pentru a-l scoate afară.

Picioarele îi alunecă înainte. Dar nici măcar un centimetru din el nu scapă afară din bulă.

Paznicul începe să se zvârcolească. Fiecare mușchi al corpului său tremură la unison cu țipătul său stins, în timp ce împinge cu disperare fetusul scorpion.

Nu mai pot privi.

Restul paznicilor, nemaidepășindu-ne numeric, o iau la fugă. Doi aleargă spre ușa din spate, în timp ce paznicul meu aleargă în cealaltă direcție.

Gâlgâitul bulelor și zgomotul scos de pantofii victimei, căzuți unul peste altul pe podea, îmi scot la suprafață emoțiile primare. Dar, nu după mult timp, amândouă victimele se liniștesc, pe măsură ce încep să paralizeze.

Locul e brusc prea liniștit.

— Și acum ce? întreabă Tatuaj.

În ciuda mușchilor săi, arată ca un băiețel rătăcit.

Privim toți în jurul nostru, la pădurea de monștri atârnați în bule.

— Ieșim de aci, spune Alfa.

Sâsâitul unui scorpion se aude dinspre ușa din spate.

Alergăm prin matrice, spre scările din față, atenți să nu ne ciocnim de vreuna dintre bule.

38.

Un zgomot huruitor răsună prin încăperea cavernoasă. Șiruri de bule se leagănă, amenințând să cadă. Nici nu vreau să mă gândesc la ce se va întâmpla dacă vor cădea. În mintea mea, apa stropește deja podeaua, iar fetușii monștri se trezesc la viață în timp ce noi alergăm peste ei.

Structura tavanului de care atârnă șirurile de bule se deplasează încet înapoi. Curge cumva apă în spatele nostru sau e doar imaginația mea?

Matricea se mută cu un rând mai în spate, apoi se oprește.

Sentimentul sinistru de a alerga printre utere transparente mă face să mă simt și mai dintr-o altă lume, pe măsură ce fetușii scorpioni se schimbă cu fiecare rând înapoi în oameni. În momentul în care ajungem la noul prim rând de bule goale, un zgomot sec de pași coboară pe scările din fața noastră. Frânăm și ne oprim, privind în jur.

Singurul loc spre care ne-a mai rămas să mergem e biroul ridicat de unde se poate vedea întreaga matrice a monștrilor. Urcăm în fugă cele câteva trepte spre birou și năvălim înăuntru.

Doc, tipul cu flanelă și blugi, își ridică privirea de pe planșeta lui de scris, pe care lua notițe în fața unui ecran de televizor vechi.

Alfa înșfacă un stilou cu o mână și apucă părul lui Doc cu cealaltă. Îndreaptă stiloul spre ochiul lui Doc, gata să-l înjunghie.

— O să-ți înfig ăsta în ochi, dacă nu iei monștrii ăia de pe urmele noastre, șoptește Alfa.

Tot mai cred că era corporatist, dar dă impresia că e în stare să facă ceea ce zice. Poate că viața într-un birou e mai grea decât am crezut.

— Pentru ei, un om e la fel de bun ca oricare altul, spune Doc, privind cu ochii mari pixul. Nu vă vor căuta pe voi.

Parcă pentru a-și dovedi spusele, își întoarce privirea spre fereastra mare de unde poate fi văzut laboratorul. Un grup intră în fabrica de sub noi. Mai mulți scorpioni conduc un șir de oameni murdari și dezbrăcați.

În fața lor se află noul rând de bule de apă goale.

Una dintre slugile umane se află în fruntea grupului. Îl putem auzi sub noi prin ușa deschisă, spunând pe un ton convins și confidențial, de parcă le face o favoare destăinuindu-le un secret:

— Va fi mai bine pentru voi să faceți pur și simplu ce vi se spune. Altfel, ăștia ați putea fi voi.

Dă din cap spre alte două slugi, care o apucă pe cea mai apropiată persoană și o târăsc în jos câteva rânduri, unde o îndeasă într-o bulă.

Chiar și de aici, îi pot auzi țipătul bolborosit de spaimă înăbușită. Scorpionul pe jumătate format se mișcă cu smucituri, de parcă ar încerca să-și înțepe prada cu acul pe care nu-l are încă, apoi se năpustește asupra ei cu gura lui încă umană.

Îmi feresc privirea cât mai pot.

Oamenii dezbrăcați din fața ușii rămân împietriți, deopotrivă fascinați și îngroziți.

— Alegerea voastră, spune tipul, despre care presupun că e supraveghetorul. Puteți fi ca el, arată spre victima scorpionului. Sau puteți alege să intrați într-una din chestiile astea de apă fără nicio grijă. Primii cincisprezece oameni care se oferă să intre în apă au șansa asta.

Toată lumea pășește înainte.

Supraveghetorul începe să aleagă oameni la întâmplare, iar ei se strecoară în cuștile lor de apă.

— Cum fac să respir? întreabă un bărbat mare al cărui corp e deja în bulă, doar capul rămânându-i pe dinafară.

Una dintre slugile umane îi îndeasă bărbatului capul înăuntru fără săi răspundă.

Întrebarea pare să li se ivească tuturor de îndată ce se află în apă. Bănuiesc că întreaga situație a fost atât de ciudată și de supranaturală, încât victimele trebuie să se fi gândit că avea să se ocupe cineva de detaliile astea în locul lor. Sau poate că au presupus pur și simplu că aveau să-și poată scoate capul afară ca să respire.

Când își dau seama că sunt blocați și că nu pot da înapoi, fețele lor trec de la teamă la panică.

Rândul de bule din față se leagănă și se zdruncină neregulat, pe măsură ce noii locuitori o iau razna înăuntrul cuștilor lor de apă. Baloanele umplu bulele în timp ce ultimele guri prețioase de aer ale victimelor li se strecoară afară din corp. Câteva țipete subacvatice. Ecouri înăbușite ricoșează din pereții laboratorului.

Oamenii rămași se trag în spate, regretându-și acum în mod cert decizia. Dar slugile îi înșfacă și îi îndeasă în bule. E o treabă mai ușoară pentru ei, pentru că îmi dau seama acum că cei pe care i-au ales prima dată erau cei mai mari și mai puternici din rândul victimelor.

Când devine evident că nu e vorba de niciun târg, au mai rămas doar cei mai slabi din grup.

39.

Tatuaj închide încet ușa de la birou, izolând zgomotul de dedesubt.

Alfa îi smucește capul lui Doc pe spate, încă ținându-i stiloul la ochi.

— Cum poți trăi cu așa ceva pe conștiință? mârâie Alfa.

— Întreabă omul care își amenință seamănul că îl înjunghie în ochi, spune Doc.

Tatuaj se apleacă peste Doc.

— Privilegiile tale de ființă umană sunt anulate, tâmpitule.

În birou se află o masă, un scaun și câteva clopote de sticlă, de modă veche, cu picături de culoarea sângelui la care nu vreau să mă uit. N-aș fi surprinsă să aflu că lucrurile astea erau folosite în trecut, când Alcatrazul era o închisoare adevărată, pentru criminali adevărați.

— Sunt prizonier aici, la fel ca voi, spune Doc, printre dinții încleștați. Fac ce mă pun ei să fac, la fel ca voi. Și, la fel ca voi, Nu. Am. De. Ales.

— Aha, spune Alfa, numai că, spre deosebire de noi, tu nu ești nici hrană de bebeluși pentru monștri, nici biomasă pentru ce-or mai fi și chestiile astea.

În spatele lui Doc se află mai multe cutii dreptunghiulare de mărimea unor cărți. Fiecare are o poză lipită pe ea și un nume scris dedesubt. Sunt pe cale să le trec cu vederea, când una dintre ele îmi atrage atenția.

Literele cu vârfuri căzute de pe una dintre cutii indică PAIGE. Poza cu aspect granulat e cât se poate de neclară, dar ochii negri și fața de spiriduș sunt inconfundabile.

— Ce sunt astea?

Inima îmi bate tare, spunându-mi să uit de asta.

— Rasa umană e exterminată, iar tu crezi că pe mine mă bucură? întreabă Doc.

— Ce e asta? ridic eu cutia pe care scrie PAIGE.

— Lasă-mă să ghicesc, tu lupți vitejește ca să ne eliberezi, spune Alfa.

— Fac ce pot.

— În culise, fără îndoială, spune Alfa.

— În spatele culiselor, frate, spune Tatuaj.

— Hei! spun. Ce e asta?

În sfârșit mă privesc ținând în mână cutiuța cu numele și poza lui Paige.

— E o filmare, spune Doc.

Soneria alarmei se pornește din nou, răsunând între pereți.

— Ce dracu' e aia? întreabă Tatuaj. Și de ce se tot pornește?

— O doamnă nebună a evadat, spune Doc. Se tot reazemă de ieșirile de urgență. Declanșează alarma. Ai de gând să-mi dai drumul?

Ei bine, cel puțin mama mea ar trebui să fie în regulă.

— Vreau să văd filmarea asta, spun.

— Pe bune? întreabă Tatuaj. Vrei și popcorn?

— Cred că e sora mea, ridic eu caseta. Trebuie să văd asta.

— Paige e sora ta? întreabă Doc, părând că acum mă observă pentru prima dată.

Simt o împunsătură pe dinăuntru la gândul că omul ăsta o știe pe Paige.

Doc încearcă să vină spre mine, dar Alfa îi smucește părul înapoi.

— Înjunghie-mă în ochi sau dă-mi drumul.

Doc scapă din strânsoarea lui Alfa, părând pregătit să-i dea un pumn.

— Trebuie să văd filmarea asta.

— Dacă fetița aia era sora ta, spune Doc, mă tem că a murit în atacul de la cuib.

— Nu, n-a murit, spun.

Mă privește surprins printre gene.

— De unde știi?

— Am fost împreună cu ea ieri sau când naiba o fi fost înainte de a ajunge aici.

Privirea lui Doc se concentrează atât de intens pe mine, de parcă numai eu aș mai fi în lumea lui în clipa asta.

— Nu te-a atacat?

— E sora mea.

De parcă asta i-ar răspunde la întrebare.

— Unde e ea acum?

— Cred că a venit aici. Noi am urmărit-o.

Alarma se oprește și toți ne relaxăm puțin umerii.

— Nu e timp să ne uităm la filmare, drăguțo, ai înnebunit? întreabă Tatuaj. Ia-o cu tine.

— E Betamax, spune Doc. Probabil că ăsta e singurul aparat Betamax rămas în Bay Area. E vechi, la fel ca tot ce a fost lăsat pe aici.

— Ce e Betamax? întreb.

— Un format video învechit, spune Alfa. Mai bătrân decât tine.

— Deci nu-l poți vedea altundeva decât pe aparatul ăsta, spune Doc.

— Care-i planul vostru? îi întreb pe Alfa și pe Tatuaj. Există vreo cale prin care să mă pot uita la asta și apoi să mă întâlnesc cu voi?

Ei se uită unul la celălalt și e clar că niciunul dintre ei nu are vreun plan.

— Îl luăm pe el prizonier și ieșim afară de-aici, spune Alfa.

— Apoi murim toți, spune Doc. Pentru lăcuste, nu sunt cu nimic mai presus decât voi.

— Lăcuste?

— Ființele alea, dă el din cap spre fereastră. Așa le numesc îngerii. Nu știu exact de ce. Ființele alea vor fi sfârșitul umanității.

Dispare în lumea lui timp de un minut, în timp ce privește afară spre fabrica de scorpioni, apoi pare să-și amintească de noi.

— Uite, dacă vreți să scăpați, în seara asta e momentul. E programat ceva ce presupune ca toate lăcustele să-și ia zborul într-o misiune.

— Și de ce te-am crede? întreabă Tatuaj, care a găsit un deschizător de plicuri pe undeva și îi verifică lama.

— Pentru că sunt o ființă umană, la fel ca voi. Asta ne așază în aceeași tabără, fie că vă place sau nu.

— Cât timp vor lipsi creaturile? întreabă Alfa.

— Nu știu.

— Când vor pleca?

— Știu doar ce v-am spus. Seara asta va fi cea mai bună și singura voastră șansă.

— Dacă pleacă, am putea elibera pe toată lumea, spun, cu gândul la Clara și la mama și la toți cei care au cântat „Amazing Grace” când acei oameni au fost duși spre moarte – acum știu unde au mers.

— E greu să ne strecurăm, cu toți după noi, spune Alfa.

— Nu ne putem strecura cu vasul ăla, spun. Decât dacă plănuiești să înoți cu rechinii pentru a scăpa de aici. Cu cât mai mulți oameni, cu atât există o șansă mai mare ca unii dintre noi să reușească.

— Dacă toată lumea aleargă, spune Alfa, e garantat că mulți dintre noi nu vom reuși.

— Dacă-i lăsăm pe oameni în urmă, e garantat că *niciunul* dintre ei nu va reuși, spun.

— Fata are dreptate, spune Tatuaj.

Alfa inspiră adânc și expiră fără grabă.

— Cheile de la celule sunt în camera paznicilor, spune Doc. Convingeți-i pe oamenii paznici că veți elibera pe toată lumea, inclusiv pe ei. Ei vor lua cheile, vor răspândi vorba și vor deschide celulele pentru voi.

— Minți, spune Tatuaj.

— Nu mint. Crezi că e vreo persoană aici care vrea să fie aici? Crezi că nu am vrea să scăpăm toți, dacă am putea?

Trebuie doar să-i convingeți că șansele lor de supraviețuire sunt mai mari alături de voi decât împotriva voastră. Asta e partea care va fi mai grea decât credeți.

— De ce nu plecați cu toții în seara asta, dacă paznicii sunt plecați? întreabă Alfa. De ce să așteptați după noi ca să-i eliberăm pe toți?

— Pentru că e un singur vas. Și, când ei pleacă, vasul va fi andocat în San Francisco, nu aici. Aici e Alcatraz, domnilor. Nu au nevoie de paznici. Au apa.

— Putem să o străbatem înot? întreabă Tatuaj.

— Poate. Dacă ești atletul potrivit care s-a antrenat pentru asta și care nu se teme de rechini. Cineva într-un costum de înotător care înoată în timpul zilei, cu o echipă de ajutor într-o barcă. Știi pe cineva așa?

— Există o ieșire, spune Tatuaj. Gândește-te, micuțule. Sau o să mă asigur că tu ești primul care va fi aruncat în apă în seara asta.

Doc mă privește. Aproape că-i pot vedea rotițele creierului învârtindu-se până la epuizare.

— Am auzit că, atunci când vasul e andocat acolo, căpitanul vasului e închis undeva pe chei. Aș putea să o urc pe fata asta la bord, arată el din cap spre mine. Poate că ea reușește să-l elibereze pe căpitan și să îl convingă să aducă vasul înapoi.

— Mă duc eu, spune Tatuaj. Mă sacrific eu.

— Sunt sigur că ai face-o, dar trebuie să fie ea, spune Doc.

— De ce?

— E aici o echipă care recrutează femei pentru cuib. Când ei pleacă, aș putea încerca să o includ și pe ea. Deci, dacă nu ești o femeie tânără, nu poți ieși la plimbare.

Tatuaj mă evaluează. Încearcă să hotărască dacă o voi lua la fugă în clipa în care voi ajunge pe continent.

— Mama e aici, la fel și prietena mea, spun. Voi face tot ce pot pentru a ajuta la evadare.

Tipii se uită din nou unul la celălalt, de parcă ar avea o conversație mută.

— De unde știm că acel căpitan de vas își va risca viața întorcându-se după noi? întreabă Alfa. E și mama lui aici?

— Va trebui ca ea să fie convingătoare, spune Doc.

— Și dacă nu e? întreabă Tatuaj.

— Atunci vom găsi pe altcineva care să conducă vasul, spune Doc încrezător.

— Dacă ești atât de sigur, de ce nu ai făcut tu asta deja? întreabă Alfa.

— Acum e prima dată când toate creaturile și îngerii și-au planificat plecarea. Ce te face să crezi că nu aveam de gând să o facem fără voi?

Tipii dau din cap.
— Ești pregătită pentru asta? mă întreabă Alfa.
— Da. Voi conduce eu vasul înapoi dacă va trebui.
— Ar fi excelent ca vasul să nu se scufunde pe drumul de întoarcere, spune Alfa.
— Corect, spun. Voi vorbi cu cineva care se pricepe. Par mai încrezătoare decât mă simt de fapt.
Alarma se declanșează din nou, răsunând între pereți și asaltându-ne urechile.
— Poate o luați pe femeia aia ca să vă ajute, spune Doc. Vă poate arăta toate ieșirile.
— Mergeți, spun. Pregătiți ușile celulelor pentru deschidere când vine momentul. Eu îl voi elibera pe căpitanul vasului, pe continent.
Tatuaj și Alfa se uită unul la celălalt, părând amândoi neconvinși. Alarma se oprește din nou.
— Dacă nu cumva aveți voi un plan mai bun, spune Doc.
Bărbații dau din cap unul spre celălalt.
— Ai face bine să spui adevărul, Doc, spune Tatuaj. Sau vei fi hrană pentru rechini până dimineață. Mă înțelegi?
Alfa pare pe cale să mă întrebe dacă voi fi în regulă, dar, apoi, poate amintindu-și unde ne aflăm, se întoarce să plece.
— Dacă o vezi pe femeia aia cu ieșirile de urgență, strig după el, spune-i că Penryn te-a trimis. Ai grijă de ea, bine? Cred că e maică-mea.
Tatuaj îi aruncă o ultimă privire lui Doc, apoi pleacă.

40.

— Chiar le spuneai adevărul? întreb.

— În mare parte, spune Doc, în timp ce introduce caseta în aparatul dreptunghiular de sub televizor. Amândouă par vechi. Chiar dacă ecranul e mare, restul televizorului e masiv și arată greoi, la fel ca ceva dintr-o fotografie de-a tatălui meu. Era cea mai rapidă cale de a-i scoate de aici, astfel încât noi să putem discuta despre ceea ce contează cu adevărat.

— Și ce contează cu adevărat?

— Sora ta.

— De ce e atât de importantă?

— Probabil că nu e, îmi aruncă el o privire piezișă, dându-mi impresia că are o altă părere. Dar sunt disperat.

Nu prea are sens ce spune, dar nu-mi pasă, atât timp cât pot vedea filmarea. Apasă un buton pe aparatul de sub televizor.

— Chestia aia chiar funcționează?

Mă ia în râs.

— Ce n-aș da pentru un computer! Se joacă cu ecranul și cu butoanele vechiului televizor.

— Nu e ca și cum cineva ți-ar sta în cale. Sunt computere aruncate peste tot prin Bay Area, gata să fie luate.

— Îngerii nu sunt tocmai niște admiratori ai aparatelor folosite de oameni. Preferă să se joace cu viața și cu crearea unor specii noi și hibride. Chiar dacă am impresia că nu ar trebui să facă asta, adaugă el mormăind, de parcă și-ar vorbi sieși. Am reușit să furișez ceva echipament înăuntru, dar infrastructura pe insula asta a fost, de la bun început, departe de a fi de ultimă oră.

— Treaba asta arată destul de modern, dau eu din cap spre fereastră. Mult mai modern decât ce era în subsolul cuibului.

Doc ridică din sprâncene.

— Tu ai văzut subsolul cuibului?

Dau din cap.

Își înalță capul ca un câine curios.

— Și totuși, iată-te. În viață, ca să îmi povestești despre.

— Crede-mă, sunt la fel de surprinsă ca oricine.

— Laboratorul cuibului a fost primul nostru laborator, spune. Încă sunt adeptul vechilor metode – metodele oamenilor. Era nevoie de eprubete, curent electric și computere, dar nu îmi permiteau să am prea multe din ceea ce îmi trebuia. Reticența îngerilor față de tehnologia umană m-a limitat astfel încât a transformat laboratorul într-un fel de subsol al lui Frankenstein, din 1930.

Apasă butonul de PLAY al aparatului video.

— De atunci, au ajuns să-mi placă metodele îngerești. Sunt mai elegante și mai eficiente.

Imaginea fărâmicioasă și cenușie a unei încăperi posomorâte apare pe ecran. Un pat, o noptieră, un scaun de fier. E greu de spus dacă obișnuia să fie o celulă de închisoare pentru detenția temporară a unei persoane sau un loc înghesuit de dormit pentru un birocrat trist.

— Ce e asta? întreb.

— Cândva pe parcurs, cineva a instalat un sistem de supraveghere pe stânca asta. Deloc surprinzător, având în vedere că era o atracție turistică aglomerată. Am adăugat sunet în câteva dintre încăperi. Evident că îngerii nu știu că sunt priviți, așa că să nu te apuci să anunți mai departe.

Pe ecran, ușa de metal a încăperii se deschide cu zgomot. Doi îngeri fără tricouri își târăsc picioarele înăuntru, ținând un uriaș între ei. Chiar și în imaginea fărâmicioasă, îl recunosc pe demonul Beliel. Are un bandaj însângerat înfășurat în jurul abdomenului.

În spatele lor se află un alt înger, care îmi pare cunoscut. Nu-mi dau seama de culoarea aripilor sale din filmarea fărâmicioasă, dar presupun că sunt portocaliu-ars. Mi-l amintesc din noaptea în care Paige a fost răpită, noaptea în care el și tovarășii lui i-au tăiat aripile lui Raffe. O ține pe micuța Paige într-o mână ca pe un sac de cartofi.

Fața ei nu are cusături, iar picioarele ei se bălăbănesc, atrofiate și inutile. Arată atât de micuță și neajutorată. Asta trebuie să fie noaptea în care Paige a fost răpită.

— E sora ta? întreabă Doc.

Dau din cap, incapabilă să spun ceva.

Îngerul Ars o azvârle pe Paige spre un colț întunecat al încăperii.

— Ești sigură că vrei să vezi asta? întreabă Doc.

— Da.

De fapt, nu vreau. Îmi vine să vărs la gândul că i s-a putut întâmpla ceva cât timp nu am fost alături de ea ca să o protejez. Dar nu am de ales. Sunt obligată să privesc restul filmării.

41.

Bila neclară care zboară în colț se desface din nou în sora mea când aterizează cu o bufnitură. Mă ghemuiesc când ricoșează din perete și se prăbușește pe picioarele ei inutile.

Îi scapă un țipăt micuț de durere, dar nimeni din încăpere nu pare să observe.

Îngerul Ars a uitat deja de ea, iar acum îi ridică picioarele lui Beliel. Îl aruncă pe patul de campanie. Beliel cade pe arcurile care scârțâie. Pare mort. Aș vrea să fi fost așa.

În spatele lor, surioara mea se târăște mai departe în colțul întunecat și se retrage acolo. Își trage picioarele în sus cu mâinile, pentru a le ridica la piept într-o poziție fetală, în timp ce îi privește pe îngeri cu ochii uriași, îngroziți.

Capul inconștient al lui Beliel se reazemă într-un unghi inconfortabil de bara de metal care servește drept căpătâi. Tot ce-ar trebui ei să facă ar fi să îl tragă puțin mai jos și astfel ar putea sta întins relativ confortabil. Dar nu o fac.

Un alt înger sosește cu o farfurie cu sandviciuri și cu un pahar mare de apă. Așază mâncarea și apa pe noptieră. În timp ce face asta, doi dintre îngeri ies, lăsându-l pe Ars și pe tipul cu livrarea.

— Acum nu mai face pe șeful, nu? spune Arsul.

— Mă întreb cât de adâncă e tăietura din mușchii abdominali, spune cel care a adus sandviciurile. Crezi că poate ajunge la mâncare?

Arsul trage cu nonșalanță noptiera șubredă, atât cât Beliel să nu poată ajunge la ea.

— Acum nu mai poate.

Îngerii își aruncă unul altuia rânjete șirete.

— Noi am adus mâncare și apă, așa cum trebuia să facem. E vina noastră că el nu se poate ridica ca să se întindă până la ele?

Arsul strânge din buze, de parcă vrea să-l lovească pe Beliel.

— Ăsta trebuie să fie cel mai autoritar și mai amenințător și mai înfumurat rebut cu care am avut vreodată de-a face.

— Eu am cunoscut și mai răi.

— Cine?

— Tu.

Îngerul râde în timp ce închide ușa în urma lor când pleacă.

Paige se ghemuiește în întuneric, aparent uitată complet. Și ei trebuie să-i fie foame și sete.

Dacă ar fi putut umbla, s-ar fi furișat și ar fi pus mâna pe un sandvici. Dar, fără scaunul cu rotile, ar fi trebuit să se târască

încet de-a lungul podelei, să-l înșface, și apoi să se târască înapoi. Ar putea-o face, dar pot înțelege de ce nu ar încerca. E greu să te simți în stare să furi ceva când tu nu poți să alergi.

Filmarea se întrerupe treptat.

Când își revine, o lumină se vede pătrunzând în încăpere, probabil de la o fereastră mică ascunsă camerei de filmat. A trecut un timp. E greu de spus cât.

Un mârâit dureros crește într-un urlet de frustrare amenințătoare. Beliel e treaz și încearcă să se ridice. Cade cu zgomot înapoi pe patul de campanie, scoțând un grohăit de dezgust.

Zace acolo gâfâind, aparent neștiind că Paige e încă ghemuită pe podeaua de piatră din colț. Bandajele înfășurate în jurul taliei sale sunt pătate de sânge strălucitor. Își întoarce capul și se uită fix la apă. Se întinde fără să se aplece înainte. Noptiera cu sandviciuri e pur și simplu imposibil de ajuns.

Indiferent cât de înfometat și însetat este, Paige trebuie să fie și mai înfometată și însetată. E micuță. Nu are prea multe provizii.

Beliel își lasă mâna să cadă și o trântește de pat. Geme de furie și de durere în timp ce mișcarea îi întinde rana.

Se întinde pe spate, încercând să rămână nemișcat, înghite în sec și se uită la paharul cu apă de pe noptieră.

Inspiră adânc de parcă s-ar pregăti și se întinde din nou. De data asta, reușește să ajungă puțin mai departe, dar nu destul de departe. Gâfâie cu dinții încleștați în timp ce înaintează treptat spre apă. Durerea trebuie să fie uriașă. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, mi-ar fi fost milă de el.

Renunță, scoțând un geamăt de frustrare, și se prăbușește la loc pe spate. Fața îi e schimonosită de durere.

Paige trebuie să se fi mișcat sau să fi scos un sunet, pentru că el privește brusc în colț.

— Ce cauți tu aici?

Paige se lipește la loc de perete.

— Te-au trimis ca să mă spionezi?

Ea scutură din cap.

— Ieși afară! scuipă el cuvintele. Stai! Fă-te folositoare și adu-mi apa și sandviciurile alea de pe masă!

Paige se uită fix la el, speriată. Săraca micuță. O parte din mine vrea să oprească filmarea. Orice s-a întâmplat, s-a întâmplat. Văzând, nu voi putea schimba nimic.

Dar sunt fascinată de fereastra asta în trecutul surorii mele. Dacă ea a trebuit să treacă prin asta, pentru că eu nu am fost acolo ca să o protejez, atunci eu nu merit să fiu protejată de a vedea prin ce a trecut ea.

— Fă-o acum! zbiară Beliel la ea, atât de tare și cu atâta forță, că mă face să tresar.

Paige se retrage și mai mult.

Apoi, se întinde pe podeaua de beton și se târăște spre el. Ochii ei par uriași, iar pantalonii ei zac aproape goi în timp ce sunt târâți.

42.

— Ce-i cu tine? Ești stricată?

— Nu. Doar că nu pot merge ca restul oamenilor.

Își întinde brațul și se târăște singură, înaintând cu câțiva centimetri.

— Asta înseamnă că ești stricată.

Ea se oprește pe podeaua tare, sprijinindu-se în coate.

— Înseamnă că umblu altfel.

— Da, gen târându-te pe podea ca un vierme. Hai, Vierme Mic. Distrează-mă. Târăște-te încoace și o să te las să bei puțin din apa mea.

Îmi vine să-mi trec pumnul prin ecran spre el.

Unde erai tu când ea avea nevoie de tine?

Surioara mea se uită la apă și înghite în sec.

— Văd că vrei. Probabil că setea îți face acum gâtul să crape, spune el cu o voce care sună și ea uscată și crăpată. În curând, te va durea capul și vei începe să te simți amețită. Mai târziu, ți se va umfla limba și fiecare instinct pe care îl ai îți va șopti să o muști ca să îți poți bea propriul sânge. Ai fost vreodată atât de însetată, încât să vrei să omori un om pentru paharul lui cu apă? Nu? O să știi în curând cum e.

El își atinge bandajul însângerat, de parcă ar vrea să își împartă durerea.

— Hai aici, Vierme Mic. Arată-mi cum „umblă" altfel cei stricați și abandonați, iar eu o să-ți dau ceva de băut.

— Nu am fost abandonată.

Beliel râde de ea.

— Numește o persoană care nu te-a abandonat.

Ea îl privește cu ochii larg deschiși și cu fața de spiriduș.

— Sora mea.

— Serios? Atunci unde e acum?

— În drum spre noi. Va veni să mă ia.

— Nu asta a spus.

— Ai vorbit tu cu ea?

Speranța de pe fața ei îmi sfâșie inima.

— Sigur că am vorbit cu ea. Cine crezi că te-a dat pe mâna mea?

Îmi încleștez pumnul atât de tare, încât îmi simt articulațiile pe cale să cedeze.

— Minți.

— Ăsta-i adevărul. A spus că îi pare rău, dar că nu se mai poate ocupa de responsabilitatea de a avea grijă de tine în continuare.

— Minți, răspunde ea cu vocea tremurată. Nu a spus ea asta.

— E sătulă. Atât de sătulă să se trezească în fiecare dimineață, știind că trebuie să caute mâncare pentru tine, să te care, să te spele, să facă totul pentru tine. A încercat, dar ești o povară.

Toată puterea se scurge afară din mine și sunt nevoită să mă împleticesc și să mă sprijin de perete pentru a rămâne în picioare.

— Toți sunt așa, adaugă Beliel cu un ton neprietenos. În cele din urmă, întotdeauna ne abandonează. Nu contează cât de mult îi iubim sau cât de multe facem pentru ei. Niciodată nu suntem destul de buni. Suntem rebuturile, tu și cu mine. Cei abandonați.

— Ești un mincinos.

Fața ei se umple de cute, iar cuvintele îi devin neclare. Plânge cu sughițuri, stând întinsă acolo, pe podeaua de piatră, peste măsură de neajutorată. Tonul ei aproape că-l imploră pe monstrul ăsta să o aline.

Mă simt de parcă aș avea o greutate uriașă pe piept, și respir cu dificultate.

— O să vezi. Nimic nu ni se va oferi cu generozitate, așa cum li se întâmplă celorlalți oameni. Nici dragoste, nici respect, nici măcar prietenie. Singurul mod în care vom primi toate astea va fi punându-i pe toți acolo unde le este locul, adică sub noi. Ultimul lucru pe care ni-l putem permite e să fim neajutorați și slabi. Trebuie să fii puternică și să îi ții la respect. Iar dacă ei imploră și se poartă cum trebuie, atunci poate o să-i lăsăm să fie cățelușii noștri. Niciodată outsiderii ca noi nu se vor simți mai doriți de atât.

E destul de rău că îi spulberă speranțele fragile unei fetițe inocente de șapte ani. Dar ce mă omoară e că i-am dovedit că are dreptate. Imaginea ei legată și smucită ca un animal sălbatic îmi va rămâne pentru totdeauna întipărită în memorie.

— Vrei niște apă?

Vocea lui Beliel sună indiferent. Nu e drăguță, dar nici prea crudă.

Sora mea înghite și își atinge buzele uscate cu limba. Vrea cu disperare să bea, chiar dacă plânge.

— Târăște-te spre mine, Vierme Mic, și o să-ți dau să bei.

Ea stă nemișcată pe podea, cu partea de sus a corpului sprijinită pe antebrațe. Îl privește cu neîncredere. Mi-e teamă de-a binelea că va cădea în capcana lui, și totuși o parte din mine își dorește ca ea să meargă spre el, pentru că trebuie să bea.

Paige își întinde încet mâna și se împinge singură din greu. O dată, de două ori, până când capătă un ritm lent de înaintare

de-a lungul încăperii. Picioarele ei moarte și uscate se târăsc în spatele ei.

Beliel aplaudă și el într-un ritm lent.

— Bravo, Vierme Mic. Bravo. Ce portret miniatural din partea ta. Voi, maimuțelor, sunteți atât de inteligent de disperate să faceți tot ce se poate pentru a supraviețui. În comparație cu oamenii tăi și cu lucrurile pe care unii dintre ei le vor face, eu sunt, practic, un tip drăguț.

Paige ajunge la noptiera pe care se află farfuria cu sandviciuri și paharul cu apă. Dă la o parte scaunul care se află lângă ea.

— N-am spus că poți să faci asta, mârâie Beliel. Ți-am spus să vii la mine, nu să mergi spre noptieră.

Începe să se încline furios înainte, dar își dă drumul înapoi pe spate din cauza durerii, ținându-și mâna peste abdomenul care sângerează, răsuflând adânc.

Ea se întinde spre pahar, uitându-se la apă cu evidentă dorință și sete.

— Desigur, ești exact la fel ca restul, surâde el batjocoritor. Nu există o creatură vie care să se îngrijească și de alții, în afară de ea însăși. Chiar și un vierme mic, cum ești tu. Deci ai învățat o lecție de la sora ta, nu-i așa? Singurul lucru care contează, în cele din urmă, e propria ta supraviețuire. La asta se pricep cel mai bine oamenii și gândacii de bucătărie.

Paige se uită la apă. Apoi la Beliel. Se dă o bătălie înăuntrul ei, și o cunosc îndeajuns de bine ca să știu la ce se gândește.

— Nu o face, șoptesc. Mai întâi ai grijă de tine. Măcar o dată.

Fără să bea o înghițitură, ține paharul astfel încât Beliel să poată ajunge la el.

Oftez adânc de disperare. Aș vrea să-l înșfac și să o fac să bea.

— Sora mea vine după mine.

Vocea ei cedează, de parcă nu ar fi sigură. Fața i se crispează, în timp ce se luptă cu lacrimile.

El se uită fix la apă.

Apoi se uită la ea.

— Nu ți-e sete, Vierme Mic? De ce nu o bei tu? întreabă el suspicios.

Ea rostește pe nas:

— Tu ai mai mare nevoie.

E încăpățânată. Rămâne ea însăși, chiar și în aceste condiții.

— Nu îți dai seama că o să mori dacă nu bei niște apă?

Ea îi întinde cu hotărâre paharul.

El își întinde brațul fără să-și miște corpul și îl ia. Îl miroase, de parcă ar bănui că s-ar putea să nu fie doar apă.

Ia o înghițitură.

Apoi o dușcă.

Apoi bea două treimi din el.

Se oprește ca să respire. O privește urât pe Paige, de parcă ea l-ar fi insultat.

— La ce te uiți?

Ea doar clipește spre el.

Beliel își ridică paharul la gură, dar de data asta ia doar o înghițitură. Îi aruncă o privire lui Paige, de parcă s-ar gândi să-i dea ei restul.

Apoi îl golește pe tot dintr-o înghițitură mare.

— Asta se întâmplă când ești bun. Cel mai bine e să înveți lecția asta de la început. Poate că bunătatea a funcționat pentru tine în trecut, dar nu mai merge acum. Strategia asta funcționează doar atunci când ești dorit. Dar acum, nu ești cu nimic altfel decât mine. Urâtă. Respinsă. Neiubită. Înțeleg.

Abia aștept să îl omor.

El îi dă ei paharul. Ea îl apucă, disperată. Și-l răstoarnă în gură.

O picătură mică se scurge în gura ei.

43.

Fața ei se umple de cute, dar de data asta nu-i curg lacrimi. Probabil e prea deshidratată.

— Dă-mi sandviciurile.

Ea îl privește cu asprime.

— Ție nu-ți vor face bine. O să ți se facă și mai sete dacă le mănânci.

Ea se oprește, apoi înșfacă sandviciurile. Le aruncă spre el.

El chicotește în timp ce sandviciurile ricoșează din pieptul lui și aterizează în bucăți pe bandajul lui însângerat. Adună un sandvici și mușcă din el.

— Nu ești prea deșteaptă, nu?

Ea își lasă capul să-i cadă pe mâini, pe noptiera micuță și se prăbușește acolo, de parcă ar fi renunțat.

Filmarea se întunecă.

Mă abțin înainte de a întreba dacă a trecut cu bine peste asta. Pentru o clipă, am uitat cum e acum. Sigur că nu e bine.

Doc își trece degetul peste butonul de Eject.

— Ai văzut destul?

— Nu, spun, cu dinții încleștați. Încă nu.

Își lasă mâna să cadă.

— E pedeapsa ta. Cine sunt eu să mă împotrivesc? Ecranul își revine la loc.

A trecut un timp. Lumina s-a redus, iar acum sunt mai multe umbre. Ușa se deschide și un înger pășește înăuntru. E Arsul.

Paige își înalță capul. Când vede cine e, se târăște de pe scaun și se trage cu disperare sub patul lui Beliel.

— Ah, deci acolo s-a dus, spune Arsul, privind-o pe Paige.

— Și tu unde te-ai dus? întreabă Beliel.

— Nu păreai să ai nevoie de noi, așa că ți-am adus niște mâncare și apă și te-am lăsat să dormi. Cum te simți?

Arsul se îndoaie ca să se uite la Paige.

— Pur și simplu extraordinar, mulțumesc de întrebare, răspunde Beliel cu un sarcasm cât se poate de clar. Ce faci acolo?

Paige țipă în timp ce Arsul o trage afară de sub pat.

— Dă-i drumul, urlă Beliel.

Arsul îi dă drumul surprins.

— Nu faci nimic fără permisiunea mea.

Beliel îl apucă pe Ars de braț și îl smucește spre fața lui. Trebuie să-l doară ca naiba, în starea în care e, dar Beliel nu o arată.

— Nu te atingi de fata aia. Nici măcar să nu respiri fără permisiunea mea. Uriel te-a pus sub comanda mea. Crezi că ar

irosi o secundă din viața lui strălucită întrebându-se ce s-a întâmplat cu tine, dacă ai sfârși împroșcat pe pereți?

Arsul îl privește înapoi cu sfidare, dar și cu o ușoară nervozitate.

— De ce ai face asta?

— Chiar credeai că nu o să observ că încercai să mă înfometezi și să mă lași să mă usuc de sete?

— Ți-am lăsat mâncare și apă, geme Arsul printre dinți, în timp ce încearcă să-și smucească brațul din strânsoarea lui Beliel, care îl ține cu putere, în ciuda durerii. Te-am și adus înapoi, când te-am fi putut lăsa să mori pe străzi.

— Uriel v-ar fi jumulit de vii dacă n-ați fi făcut-o. Voi, băieți, încă n-aveți tupeul să-l mințiți, nu-i așa? Vă temeți că veți primi vreo pedeapsă divină. Ei bine, pedeapsa lui e o joacă, în comparație cu ce o să vă fac eu dacă mă mai trezesc vreodată și nu pot ajunge la cina mea. Ai înțeles?

Arsul dă din cap cu iritare.

Beliel îi dă drumul.

Arsul face un pas înapoi.

— Adu-mi niște mâncare ca lumea și apă. Carne proaspătă, gătită la temperatura corpului. Nu-s un copil care să poată trăi cu unt de arahide și cu sandviciuri cu piftie.

Arsul se întoarce să plece, având un surâs disprețuitor pe față.

— Adu câteva sandviciuri și pentru ea, totuși. Arată cu capul spre Paige. Nimic nu se compară cu o chestie stricată și moartă în colțul camerei tale pentru a-ți face ziua împuțită.

Arsul îi aruncă o privire lui Paige, care s-a strâns înapoi sub pat, apoi lui Beliel, de parcă și-a pierdut mințile.

— E vreo problemă? întreabă Beliel.

Arsul scutură încet din cap.

— Păcat. Acum, va trebui să mai aștept până să pot picta pereții cu sângele tău.

Arsul se întoarce să plece.

— Adu și un ulcior cu apă și niște lapte, pentru fată. Rapid, băiatule cu pene. N-am toată săptămâna la dispoziție. Cu cât pot zbura mai curând ca să vorbesc cu arhanghelul tău iubit, cu atât mai curând s-ar putea să fii eliberat de îndatoririle tale.

Arsul pleacă.

— Ieși afară, Vierme Mic. Îngerul mare și rău a plecat.

Paige privește pe furiș de sub pat.

— Ești un animăluț cuminte, zice Beliel închizându-și ochii. Cântă-mi un cântecel ca să adorm.

Se strâmbă de durere, așa cum nu a vrut să o facă de față cu îngerul.

— Hai. Orice cântec.

Paige începe cu ezitare să fredoneze „Twinkle, Twinkle, Little Star”.

Ecranul se golește.

44.

— Asta e, spune Doc, în timp ce oprește televizorul.

Trebuie să-mi stăpânesc lacrimile înainte de a întreba:

— Ce s-a întâmplat după?

— Beliel a ținut-o în camera lui drept animalul lui de casă, până când și-a revenit îndeajuns pentru a merge la cuib. Trebuia să-i raporteze arhanghelului Uriel. Ceva despre un înger legendar care lipsise mult timp.

Raffe. Beliel trebuie să-i fi raportat că Raffe a scăpat.

— Orice o fi fost, spune Doc, lui Uriel nu i-a plăcut. Beliel a fost într-o dispoziție extrem de rea după asta, și s-a descărcat pe sora ta. După ce a tratat-o ca pe un animal de casă timp de câteva zile – hrănind-o, având încredere în ea, luând-o peste tot cu el, a abandonat-o echipei medicale. Ei ne-au aruncat-o nouă și n-au mai privit înapoi.

El scoate caseta.

— Ea a tot întrebat de el, până când noi – ei – au transformat-o în ceea ce e acum.

— Ea a întrebat de el?

Ridică din umeri.

— A fost singura persoană familiară în noul ei mediu.

Dau din cap, venindu-mi să vărs.

— Și în ce ați transformat-o, mai exact?

— Nu crezi că ai fost destul de pedepsită pentru o singură zi?

— Nu te preface că-ți pasă. Spune-mi.

Oftează.

— Copiii erau proiectul preferat al lui Uriel. Uneori, cred că pur și simplu îi place să se joace de-a Dumnezeu – ceva de care oamenii obișnuiau să mă acuze și pe mine în urmă cu mulți ani. El voia ca cei mici să arate ca niște chestii pe care nici măcar nu le putea descrie. Spunea că nu mai văzuse niciodată lucrurile pe care le cerea copiilor să le imite, dar că nimeni care contează nu le mai văzuse.

Mi-e frică să întreb, dar o fac totuși.

— Cum voia să fie?

— Monstruozități. Trebuiau să arate ca niște copii neobișnuiți care mănâncă oameni. Trebuiau să cutreiere pământul și să terorizeze populația, ca parte din complotul politic fără sfârșit al îngerilor.

Astfel ca ei să fie considerați nefilimi și el să poată da vina pe Raffe că nu-și face treaba. Astfel ca să-i poată distruge reputația rivalului său și să câștige alegerile pentru Mesager.

— Tu ai transformat cu bună știință copiii în monstruozități?

El oftează, de parcă nu s-ar fi așteptat nicio clipă ca eu să înțeleg.

— Rasa umană se apropie de sfârșitul ei, iar eu, cel puțin, sunt cât se poate de speriat. Dacă nu găsim o cale de a opri asta, s-a sfârșit cu noi.

Face un semn cu mâna, de parcă m-ar invita să privesc în jur la fabrica de scorpioni.

— Sunt într-o poziție foarte specială pentru a provoca o schimbare, pentru a-mi da seama de o modalitate de a opri totul. Am acces la facilitățile și cunoștințele lor. Am parte de încrederea lor și de puțina libertate de a lucra sub nasul lor.

Se sprijină cu spatele de perete, ca și cum ar fi obosit.

— Dar singura cale prin care pot ajuta rasa umană e dacă fac ceea ce îmi spun ei. Chiar dacă e îngrozitor. Chiar dacă îmi sfâșie afurisitul de suflet.

Doc se îndepărtează de perete și pășește în susul și în josul biroului.

— Aș da orice ca să nu mai fiu tipul care trebuie să facă alegeri care îl bântuie noapte după noapte. Dar iată-mă. Sunt eu, și nimeni altcineva. Înțelegi?

Ce înțeleg eu e că mi-a despicat surioara și că a transformat-o într-o „monstruozitate".

— Și cum mai exact ajuți tu rasa umană?

Își privește pantofii.

— Am făcut câteva experimente pe care le-am ținut secrete față de îngeri. Am furat din știința lor, sau magia, sau cum vrei tu să-i zici, și am implementat-o pe ici și pe colo. M-ar omorî, dacă ar afla. Dar tot ce am până acum sunt niște posibilități amăgitoare. Niciun succes confirmat încă.

Nu sunt interesată să-l fac pe măcelarul ăsta de copii să se simtă bine în legătură cu slujba lui. Dar acuzându-l nu voi afla niciun răspuns.

— De ce ai făcut-o pe sora mea să se miște ca un robot?

— Ce vrei să spui?

— Stă cu spatele drept, toate mișcările îi sunt rigide, își întoarce capul de parcă gâtul nu-i mai funcționează ca înainte, știi tu – ca un robot. Cu excepția momentelor în care atacă, desigur.

Mă privește de parcă nu înțeleg nimic.

— Fata a fost tăiată și cusută peste tot, ca o păpușă cu vată. Și tu întrebi de ce se mișcă cu rigiditate?

Tipul care i-a făcut asta mă privește de sus, de parcă eu sunt persoana insensibilă.

— Suferă, spune ca pe o evidență. Doar pentru că funcționează pe deplin nu înseamnă că nu suferă de o durere înfiorătoare, care-i distruge sufletul. Imaginează-ți că ești

tăiată peste tot, că ai mușchii scoși afară și înlocuiți, că ești cusută, că fiecare fibră a corpului tău e modificată. Acum imaginează-ți că nu primești calmante. Asta simte ea. Bănuiesc că am dreptate să presupun că nici măcar aspirină nu i-ai dat.

Mă simt de parcă mi-ar fi dat un pumn în plămâni.

— Dacă nu ți-a venit deloc ideea asta, atunci nu e o surpriză că a plecat, nu-i așa?

Nici măcar nu mă pot gândi cum trebuie să fie pentru ea, fără să simt că mă prăbușesc.

I-am oferit până și lui Raffe aspirină când era inconștient, înainte chiar să ajung să-l cunosc. I-am oferit dușmanului ajutor împotriva durerii, dar nu m-am gândit niciodată la asta pentru propria mea soră. De ce?

Pentru că ea arăta ca un monstru, de asta. Și nu mi-a trecut niciodată prin cap că monștrii ar putea simți durere.

— Ai vreo bănuială unde ar putea fi?

La auzul tremurului din propria mea voce, îmi pierd încrederea.

El aruncă o privire la televizorul întunecat.

— Nu e aici. Aș fi aflat de ea până acum. Dar dacă ai dreptate și a fost aici, chiar și pentru o scurtă perioadă, atunci caută ceva. Sau pe cineva.

— Pe cine? Deja a venit la mine și la mama. Suntem tot ce are ea pe lume.

— Beliel, spune Doc cu convingere. El e singurul care ar înțelege. Singurul care ar accepta-o fără să o judece.

— Despre ce vorbești? El e ultima persoană la care s-ar duce.

Ridică din umeri.

— El e un monstru. Ea e un monstru. Cine altcineva ar accepta-o fără să o considere o ciudată, ba chiar să și înțeleagă prin ce trece?

— Noi…

Cuvintele mi se blochează în gât. Gândul că Paige s-ar putea întoarce la Beliel mă șochează.

Dar dacă Paige și Beliel ar fi fost împreună la tabăra Rezistenței, nu ar fi încercat oamenii să îi izoleze pe amândoi, de parcă ei ar fi fost asemenea, o echipă de monștri?

— S-ar putea ca ea să aibă și o formă de sindrom Stockholm.

Nu-mi place cum sună.

— Ce e asta?

— E atunci când o victimă răpită dezvoltă un sentiment de atașament pentru răpitor.

Mă uit fix la el, uluită.

— Nu e ceva obișnuit, dar se poate întâmpla.

Apuc spătarul scaunului și mă așez clătinându-mă ca o femeie bătrână. Gândul că micuța Paige simte că nu are la cine să se întoarcă, cu excepția unui coșmar ca Beliel, mă doare mai rău decât sfârșitul lumii.

— Beliel, spun, fără să pot respira. Știi unde se află el?

Propriile mele cuvinte mă străpung. Închid ochii și îmi poruncesc să nu dau drumul lacrimilor.

— Ar trebui să fie deja la cuib. Se întâmplă ceva important acolo, iar Beliel are o treabă de rezolvat pentru arhanghel.

— Ce treabă?

— Nu știu. Sunt doar maimuța de laborator. Cel-care-trebuie-să-știe-doar-generalități. Vorbește cu căpitanul vasului despre salvarea prizonierilor din Alcatraz, îmi spune el, apoi du-te la cuib.

— Și dacă…

— Fie că îl convingi sau nu pe căpitan să-i salveze, du-te la cuib. Numărul celor care mor aici nu e cu nimic mai rău decât ce se întâmplă acolo. Sora ta e mai importantă decât să dai drumul unor prizonieri într-un abator și mai mare, adică ceea ce va fi lumea dacă nu găsim o cale de a opri totul.

Asta îmi pune mintea la lucru.

— De ce e Paige atât de importantă? întreb cu o neîncredere în voce pe care nu o pot masca.

— E o fată foarte specială. S-ar putea să ne fie de ajutor în lupta contra îngerilor. Dacă o găsești la cuib, adu-o înapoi la mine. Voi lucra cu ea. O voi ajuta dacă pot.

— Cum să o ajuți?

Se scarpină după cap, părând pe jumătate rușinat, pe jumătate entuziasmat.

— Ca să fiu sincer, încă nu știu exact. I-am modificat pe copiii din ultimul lot cu speranța că s-ar putea să fiu în stare să cresc șansele noastre de supraviețuire ca specie. O mișcare disperată, în timpuri disperate. Îngerii m-ar rupe în bucăți dacă ar afla despre asta. Dar copiii modificați au fost distruși în timpul atacului asupra cuibului înainte să am șansa de-a vedea dacă vreunul dintre ei funcționa.

Se plimbă de-a lungul și de-a latul micului birou.

— Acum, tu îmi spui că a mai rămas unul. Trebuie să o găsim. Nu știu cu adevărat ce poate ea să facă, sau dacă funcționează așa cum cred eu că funcționează. Dar e o șansă pentru umanitate. Una mică, dar e tot ce avem acum.

Nu am mai multă încredere în el decât într-un înger turbat. Dar, dacă mă poate ajuta să o găsesc pe Paige, îi voi urma planul pentru moment.

— În regulă. Ajută-mă să o găsesc pe Paige și o voi aduce înapoi la tine.

Mă privește de parcă ar ști că nu-l cred.

— Lasă-mă să fiu foarte clar. Nu putem lăsa pe cineva ca Beliel să aibă controlul asupra surorii tale. Înțelegi? Sub controlul lui Beliel, ea ar putea deveni un instrument important pentru distrugerea noastră. Trebuie să o atragi departe de el. Ea ar putea fi ultima noastră speranță.

Grozav.

Înainte ca totul să se prăbușească, mi-ar prinde bine o dimineață de sâmbătă în care eu și Paige să mâncăm cereale și să ne uităm la desene animate în apartamentul nostru, în liniștea plină de pace de dinainte ca mama să se trezească. Singura noastră grijă în acele dimineți era dacă ne mai rămăseseră cerealele noastre preferate, la sfârșitul săptămânii, sau dacă trebuia să ne mulțumim cu cele fără zahăr.

— Dacă nu reușesc să plec de pe insula asta, sau dacă tu nu mă poți găsi – Doc se oprește de parcă ar trece în revistă toate lucrurile înspăimântătoare care i s-ar putea întâmpla –, va depinde de tine să-ți dai seama ce poate ea să facă și dacă îi poate ajuta pe oameni. Dacă sora ta nu poate ajuta umanitatea, atunci sunt doar un doctor malefic, care face servicii îngrozitoare dușmanilor. Te rog, nu mă lăsa să fiu o astfel de persoană.

Nu sunt sigură dacă eu sunt cea pe lângă care pledează, dar dau oricum din cap, încuviințând…

Dă și el din cap.

— În regulă. Vino cu mine.

45.

Am ieșit afară din inima fabricii de monștri, coborând, prin pasajul de cărămidă, într-o altă cameră. Presupun că era cândva un magazin de cadouri, judecând după cum arată ilustratele și brelocurile de pe o etajeră uitată din dreptul ușii.

Înăuntru, mai multe slugi umane se amestecă cu prizonierii. Slugile ies în evidență prin fețele lor curate, părul pieptănat și hainele îngrijite. Au, în plus, și un aer încrezător care prizonierilor le lipsește.

— Madeline, spune Doc.

O femeie cu trăsături puternice și cu aspectul de model îmbătrânit al unei instructoare de balet umblă de colo până colo. Fiecare mișcare a ei e fluidă și plină de grație, de parcă era obișnuită să se afle pe scenă sau pe podium. Părul cu șuvițe cenușii, prins într-un coc strâns, îi scoate și mai mult în evidență ochii de culoarea smaraldului.

— Poți găsi un loc pentru ea? întreabă Doc cu o voce scăzută.

Madeline mă examinează. Nu se uită doar în treacăt, pentru a-și forma o impresie rapidă despre cine sunt. Mă evaluează, luându-mi în calcul părul, înălțimea, fiecare linie a feței mele. E ca și cum m-ar învăța pe de rost, inventariind aspecte ale înfățișării mele. Aruncă o privire înapoi la grupul de prizonieri.

Grupul e format doar din femei așezate în perechi. O pereche e formată din două gemene cu același tip de păr blond-arămiu și cu o piele roz pistruiată. Restul perechilor probabil că nu sunt formate din gemene, dar, la o primă privire, așa par să fie. Un rând de femei plinuțe cu piele ciocolatie, un rând de fete slăbuțe cu părul ca mierea coborându-le în cascade peste umeri, un rând de femei înalte cu ochi și piele de tip mediteranean.

Madeline se uită prin cameră, apoi înapoi la mine.

— Corp nepotrivit, vârstă nepotrivită, spune ea.

Ușa se deschide și un bărbat intră împreună cu o pereche de adolescente. Păr negru, pomeți înalți, minione, la fel ca mine.

— Ce spui de astea? întreabă Doc.

Madeline își mută laserul atenției asupra fetelor. Apoi se uită la mine.

— Astea două se potrivesc mai bine, spune tipul bronzat care le-a adus, făcând un semn spre fetele de lângă el.

— Va trebui să aranjăm cumva cu ea, dă Madeline din cap spre mine.

— Îi vei spune arhanghelului că asta e cea mai bună potrivire pe care am putut-o găsi? întreabă tipul.

Mă furnică pielea auzind cuvântul „arhanghel”.

— Aceeași culoare, același tip de corp, spune Madeline. După un machiaj și un tuns, vor părea gemene.

— Dar dacă nu, e pusă la bătaie viața tuturor, nu doar a ta, spune tipul.

Madeline îl privește pe Doc, care dă din cap.

— Schimbă-le.

Fața tipului se întunecă.

— Doar pentru că el îl ține pe soțul tău închis într-o celulă nu înseamnă că poți face negoț cu viețile noastre, oricând pocnește din degete doctorul cel bun.

— Daniel, te rog să faci doar ceea ce ți se cere.

Vocea lui Madeline e autoritară și puțin amenințătoare. Daniel inspiră adânc. Toată lumea se holbează la noi, simțind tensiunea. El le evaluează pe cele două fete, apoi o apucă pe una de braț și o conduce afară.

Partea rece din mine îmi spune să nu întreb. Din ce îmi pot da seama, e spre beneficiul meu. Și ar putea-o ajuta pe sora mea.

— Ții pe cineva ostatic?

Într-o bună zi, voi învăța să-mi țin gura.

— Toți suntem ostaticii aici, spune Doc. Fac ce pot ca să țin pe cineva în viață.

Asta are efect.

Îl trag într-o parte și șoptesc:

— Dacă evadarea nu reușește așa cum ar trebui, vei verifica dacă mama e în siguranță?

— Mama ta, adică doamna care se învârte peste tot, declanșând alarmele?

Dau din cap.

— Nu cred că-ți pot promite asta.

În mod surprinzător, răspunsul lui mă face să mă simt mai bine decât dacă mi-ar promite că va avea grijă de ea, pentru că e mai sincer.

— Vei încerca?

Nu pare încântat de asta.

— Și Paige va asculta de ea.

Ceea ce nu e în întregime adevărat, luând în calcul unele dintre lucrurile pe care mama ne pune să le facem, dar nu e nevoie să intru în detalii cu el.

Se gândește la asta, apoi dă din cap.

— Voi încerca.

Nu pot avea mai multe pretenții.

— Și mai e o femeie, pe nume Clara…

El scutură din cap.

— Nu sunt un magician. Nu pot face ca iadul care e Alcatrazul să dispară. Îți pot promite că voi ține în siguranță doar pe una dintre ele.

Pășește în spate de lângă mine și o trage pe Madeline deoparte. Șoptesc ceva în colț, dându-mi ocazia să cântăresc situația.

Adolescenta cu păr brunet închis pășește mai aproape de mine. Avem aceeași înălțime. Avem aceeași figură și aceeași nuanță în ceea ce privește părul brunet și ochii.

O pereche de fete care se aseamănă.

Arhanghel.

Îmi vine în minte imaginea lui Uriel politicianul mergând prin clubul de la cuib alături de femeile lui care se aseamănă.

Mă întind din instinct să-mi mângâi sabia-urs, încercând să obțin puțină alinare din partea blănii moi, dar nu e nimic acolo, doar aer gol.

46.

Călătoria cu vasul spre San Francisco e la fel de tăcută și sumbră precum cea care m-a adus la Alcatraz. Marea diferență e că ne păzesc oameni în locul scorpionilor.

Madeline și echipa ei merg de la una la alta întrebându-ne pe toate cele peste douăzeci de femei dacă știm să coasem sau să proiectăm costume sau să facem bijuterii. Dacă spunem că da, ele notează chestii pe plăcuțele lor de scris. Nu știu să fac niciunul dintre lucrurile astea, dar nu prea pare să le pese.

Nu mai știu cât timp a trecut de la ultima mea călătorie cu acest vas. Acum se crapă de ziuă. Cerul e colorat în ceea ce mi s-a părut mereu a fi un roz trandafiriu, dar astăzi seamănă mai degrabă cu culoarea unei vânătăi proaspete.

Încerc să văd dacă pot vorbi cu căpitanul, dar paznicii mă redirecționează spre baie. Pe drumul de întoarcere, găsesc un stilou și o hârtie pe o planșetă de scris care atârnă pe peretele de pe scări. Astfel că îmi petrec restul călătoriei punând pe hârtie ceea ce vreau să-i spun conducătorului vasului, pentru cazul în care ar trebui să-i strecor un mesaj, în loc să pot vorbi cu el.

Îmi formulez cu grijă argumentul, încercând să fiu cât mai persuasivă cu putință. Când termin, împăturesc hârtia și mi-o strecor în buzunar, sperând că nu voi avea nevoie de ea. Va fi mult mai bine dacă îl voi putea convinge pe căpitan în persoană.

După ce andocăm, pășim afară, sub lumina soarelui, nevenindu-ne să credem că am scăpat din Alcatraz. Scorpionii care au fost răniți în noaptea de dinainte să fim capturați nu sunt de găsit nicăieri. Sângele brăzdează docul crăpat, printre umbrele dimineții care începe.

Paznicii noștri umani nu se abat de la planul prestabilit, chiar dacă nu se află niciun scorpion sau înger prin preajmă.

— De ce nu fugiți? nu mă pot abține să-l întreb pe unul dintre paznici.

— Și să fac ce? răspunde el îndeajuns de tare pentru ca toți prizonierii să audă. Să mă lupt ca să scotocesc după resturi în tomberoanele de gunoi? Să nu fiu în stare să dorm de frica îngerilor care m-ar vâna?

Se uită în jur la toți prizonierii. Toți părem șovăielnici, nesiguri și pierduți.

— Îngerii i-ar putea răni pe alții, dar nu pe mine. Creaturile lor se dau la o parte din calea mea când trec. Mănânc trei mese normale în fiecare zi. Primesc căldură și sunt protejat. Și la fel

poți și tu. Ai fost aleasă. Tot ce trebuie să faci e să urmezi instrucțiunile.

Trebuie să fi fost un propagandist în Lumea Dinainte, după cum îmi răspunde la simpla mea întrebare printr-un discurs de îndoctrinare. Observ că nu spune că e liber.

Grămezile de arme, genți și alte articole de valoare care au fost lăsate pe chei arată de parcă au fost sortate în mate grabă și sunt împrăștiate aproape de doc. Singurele lucruri rămase sunt cele mai slabe arme, gențile distruse și jucăriile. Îmi arunc o privire asupra lor, până când văd cele două lucruri care mă interesează.

Aparatul de urmărire al mamei se află lângă o geantă, arătând ca un telefon demodat. Iar lângă el se află sabia lui Raffe, exact unde am lăsat-o, pe jumătate ascunsă sub un ghiozdan răvășit din care sunt ieșite niște haine. Ursulețul care încă ascunde sabia e îndreptat spre cer, de parcă l-ar aștepta pe Raffe să aterizeze și să-l salveze.

O imensă ușurare se revarsă asupra mea. Fug să pun mâna pe aparat și pe sabie, îmbrățișând ursul ca pe un prieten de mult pierdut.

— Va trebui să le lași aici, spune Madeline. Nu ți se va permite să aduci nimic la cuib.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Urăsc să le las aici, dar cel puțin s-ar putea să fiu în stare să le ascund. Ceilalți paznici mă lasă singură, realizând probabil că Madeline are un plan cu mine, iar ei nu vor să aibă necazuri cu ea.

Mă uit la aparatul de urmărire al mamei. Pe ecran, săgeata mea arată spre cheiul din San Francisco. Săgeata lui Paige indică un loc de pe coasta pacifică, din apropiere de Half Moon Bay.

— Unde se află noul cuib? o întreb pe Madeline.

— La Half Moon Bay, spune.

Oare Paige chiar îl caută pe Beliel? Închid ochii, simțindu-mă de parcă am fost înjunghiată în stomac.

Opresc aparatul de urmărire. Vreau foarte mult să-l iau, împreună cu sabia, cu mine, dar nu am de ales. Oricât de mult aș vrea să ascund aparatul, vreau totuși să ajungă la mama, dacă eu nu-l pot păstra.

Lumea e plină de telefoane abandonate. Șansele ca oamenii să nu ia aparatul sunt foarte mari. Îl opresc și îl pun înapoi de unde l-am luat, silindu-mă să mă întorc.

Sabia, pe de altă parte, trebuie să fie ascunsă. Am avut noroc că prădătorii erau probabil într-o foarte mare grabă, căci, altfel, ar fi observat că îmbrăcămintea ursului e prea lungă. Nu mă pot abține să nu-i ofer ursului o ultimă mângâiere, înainte de a-

l ascunde, împreună cu sabia, sub o grămadă de lemn și țigle care au făcut cândva parte dintr-un magazin.

Sunt pe cale să dau drumul sabiei, când vederea mi se încețoșează și se întunecă.

Sabia vrea să îmi arate ceva.

•

Sunt în apartamentul de sticlă și marmură al hotelului din vechiul cuib, unde Raffe și cu mine am petrecut câteva ore împreună. Asta trebuie să fie cândva după ce am vizitat clubul unde era permis consumul de alcool și înainte de transplantul lui de aripi.

Dușul curge la celălalt capăt al apartamentului. Locul ăsta ar putea fi liniștit și elegant, dacă vederea panoramică a peisajului urban carbonizat al San Francisco-ului nu ar domina sufrageria.

Raffe iese din dormitor, arătând extraordinar în costumul lui. Cu părul lui negru, cu umerii lați și constituția musculoasă, arată mai bine decât orice star de cinema pe care l-am văzut vreodată. Arată ca un tip al cărui loc e apartamentul de o mie de dolari pe noapte al unui hotel. Fiecare mișcare, fiecare gest emană eleganță și putere.

Ceva îi atrage atenția și se îndreaptă spre fereastră. O echipă de îngeri zboară peste lună. El se apleacă spre geam, aproape apăsându-și fața de el, în timp ce se uită în sus către îngeri. Fiecare trăsătură a lui îmi spune că tânjește să zboare împreună cu ei.

Bănuiesc că e mai mult decât simpla dorință de a-și recăpăta aripile. Cândva am avut pești într-un bazin pe care eu și Paige l-am decorat cu scoici de mare. Tata ne-a spus că trebuia să ne asigurăm tot timpul că sunt cel puțin doi pești în bazin, pentru că unele specii trebuiau să aparțină de un grup. Dacă unul dintre ei era lăsat singur pentru îndeajuns de mult timp, ar fi murit de singurătate.

Mă întreb dacă îngerii sunt așa.

Când îngerii dispar în cerul nopții de deasupra lunii, Raffe se întoarce într-o parte și își privește reflexia în geam. Aripile care i se ivesc prin deschizăturile hainei de costum arată la fel ca alte aripi pe care le-am văzut la îngerii din clubul de la parter, dar nu sunt la fel. Aripile tăiate sunt legate pe sub haine și aranjate să arate normal.

Își închide ochii pentru o clipă, stăpânindu-și tristețea. Sunt atât de obișnuită cu fața de jucător de poker a lui Raffe, încât mi-e greu să-l văd așa.

Inspiră adânc și dă încet drumul aerului. Apoi își deschide ochii. E pe cale să se întoarcă de la fereastră, când observă ceva pe cămașa lui albă.

Îl apucă și îl ridică. E un fir de păr. Își trece degetul de-a lungul lui. E negru și lung și seamănă cu al meu.

Buzele îi zvâcnesc, de parcă l-ar amuza să se gândească cum a putut ajunge părul meu pe cămașa lui. Bănuiala mea e că trebuie să se fi întâmplat când l-am sărutat în holul de la parter al clubului. I se pare amuzant.

Dacă aș fi avut un corp în acest vis, mi s-ar fi aprins obrajii. E rușinos doar să mă gândesc la asta.

Merge spre barul de marmură, unde se află aliniate sticle de vin. Caută dedesubt și găsește o trusă mică de cusut din partea hotelului. De ce ar avea nevoie cineva care își permite un astfel de apartament de o trusă de urgență cu ace și nasturi, nu știu, dar e acolo. Desface trusa și trage ața. Are aceeași culoare albă ca zăpada precum aripile lui.

Ține firul de ață și firul de păr împreună și le răsucește cu degetul mare și arătătorul, astfel încât cele două fire se împletesc.

Ținând capetele laolaltă, pășește spre sabia care se află pe bufet și înfășoară firul în jurul mânerului ei.

— Nu te mai plânge, îi spune sabiei. E pentru noroc.

Noroc. Noroc. Noroc.

Cuvântul îmi răsună în cap.

•

Îmi pun mâna pe docul crăpat pentru a-mi menține echilibrul. Lumea redevine clară pe măsură ce respir adânc.

Raffe chiar a păstrat un fir din părul meu?

Greu de crezut.

Mă uit cu atenție la mânerul sabiei. În mod surprinzător, se află acolo, pe mâner, la baza gărzii sabiei. Un fir alb ca zăpada, amestecat cu unul negru ca noaptea.

Îmi trec degetul peste împletitură și închid ochii. Mi-l imaginez pe Raffe făcând același lucru, în timp ce simt textura alternantă a aței și a părului cu vârful degetului.

Oare sabia îmi ura noroc în felul ăsta?

Știu că sabiei îi lipsește Raffe. Dacă eu nu mă întorc, bănuiesc că nu are nicio șansă să-l mai vadă vreodată. Chiar dacă stabilește o legătură cu altcineva, acea persoană nu va avea nicio conexiune cu el și nu va ști despre ce e vorba. Deci probabil că are un motiv pentru care îmi urează noroc, împreună cu un mic memento despre Raffe.

Urăsc faptul că trebuie să las sabia, dar nu am de ales. O acopăr, și pe urs la fel, cu țigle sparte și cu scânduri rupte.

Mă ridic și plec, simțindu-mă dezbrăcată. Sper ca prădătorii să nu-și permită să scormonească prin grămezile de moloz în căutarea unor comori ascunse.

47.

Când căpitanul coboară de pe vas, grupul nostru e păstorit spre o caravană mică de dube, SUV-uri și un autobuz scurt de școală. Madeline îl escortează pe căpitan spre unul dintre containerele alea maritime nesuferite. Mă alătur lor cu nonșalanță.

— S-a plănuit o evadare în seara asta, spun, pe o voce scăzută.

El se uită la mine, apoi la Madeline, apoi din nou la mine. E mai tânăr decât mă așteptam – probabil sub treizeci de ani –, are o față curată și un cap complet chel.

— Vă urez noroc.

Vocea nu-i este neprietenoasă, dar nu e nici îmbietoare.

Madeline descuie containerul maritim și deschide brusc ușile. Rafturile dinăuntru sunt pline cu conserve de supă și legume, precum și cu rânduri de băuturi și cărți, în colț, se află niște becuri alimentate de baterii și un scaun supra-încărcat lângă o măsuță. După standardele Lumii de După, e de-a dreptul confortabil.

— E nevoie de tine să duci vasul înapoi și să îi culegi pe prizonieri, spun.

Fața lui exprimă scepticism, așa că mă grăbesc să continui, înainte de a apuca să spună nu:

— Va fi cât se poate de lipsit de primejdii. Toți scorpionii și îngerii vor fi plecați. Au o misiune în seara asta.

El pășește înăuntrul containerului și aprinde luminile.

— Nimic nu e în totalitate lipsit de primejdii. Iar vasul ăla mă ține în viață și bine hrănit. Nu pot risca asta. Nu o să te torn, dar nici nu o să las pe cineva să se atingă de vasul ăla.

Îi arunc o privire lui Madeline, căutând ajutor.

— Poți să vorbești tu cu el? Adică, și tu ai pe cineva închis pe insulă, nu?

Ea privește în pământ, refuzând să se uite în ochii mei.

— Doctorul o să aibă grijă să fie în siguranță, atât timp cât îl ajut cu micile lui proiecte ridică ea din umeri. Trebuie să mergem.

Îmi mut privirea de la Madeline la căpitan, care acum își toarnă ceva de băut.

— Asta e șansa ta să schimbi lucrurile, spun. Poți salva toate viețile alea. Să compensezi pentru orice ai simțit că trebuie să faci pentru a supraviețui. Știi ce se petrece acolo.

Își lovește paharul de masă.

— Unde ai găsit-o, Madeline? Nu o duceam deja destul de rău, fără ca domnișorica Bătaie-de-Cap să ne țină prelegeri?

— E lucrul corect de făcut, spun.

— Corectitudinea e un lux pentru bogați și pentru oamenii care se află la adăpost. Pentru noi restul, singurul lucru corect e să ne ferim de necazuri și să supraviețuim cât putem de bine.

Se așază pe scaun și deschide o carte, evitând în mod explicit să mă privească.

— Ei au nevoie de tine. Ești singurul care îi poate ajuta. Mama și prietena mea…

— Ieși afară, până nu mă convingi să te torn doar ca să scap de tine.

Are decența să pară stânjenit în legătură cu asta. Madeline închide ușa.

— O las descuiată.

— E în regulă, spune el, pe o voce care ne dă de-nțeles că pentru el conversația s-a încheiat.

Subestimasem complet cât de greu putea să fie să convingi pe cineva să-și riște viața pentru alții. Orice probleme ar avea Rezistența, ei s-ar fi adunat pentru o cauză ca asta.

— Poate altcineva să conducă vasul? o întreb pe Madeline.

— Nu fără să-l scufunde încercând să-l desprindă de doc. Nu poți face pe cineva să fie un erou. Am lăsat ușa deschisă pentru Jake, în caz că se răzgândește.

— Asta nu e îndeajuns. Trebuie să găsesc pe cineva care să ducă vasul înapoi în seara asta.

Daniel, asistentul lui Madeline, își scoate capul bronzat pe geamul autobuzului:

— Să mergem!

Madeline mă ia de mână și mă trage spre autobuz.

— Haide. Nu mai e problema ta de-acum.

Mă smulg din strânsoarea ei.

— Cum poți spune asta?

Ea scoate un pistol mic din geantă și îl îndreaptă spre mine.

— I-am spus doctorului că te duc la cuib și asta am de gând să fac. Îmi pare rău, dar viața soțului meu depinde de asta.

— O grămadă de vieți pot fi salvate, inclusiv viața soțului tău, dacă putem numai…

Ea scutură din cap.

— Nu mai e nimeni care să poată conduce vasul. Și chiar dacă am găsi pe cineva, nu și-ar risca viața mai mult decât Jake. Nu-i pun în pericol viața soțului meu pentru un vis cu un plan de evadare. Să mergem. Acum.

Are un licăr plin de hotărâre în ochi, de parcă ar fi în stare să mă împuște în braț și să mă târască în autobuz.

Fără nicio tragere de inimă, mă îndrept spre autobuz, alături de Madeline.

48.

Înaintăm șerpuit printre mașinile abandonate pe I-280, mergând spre sud. Cu cât ne îndepărtăm de cheiuri, cu atât mai rău îmi pare de planul de evadare din Alcatraz. Căpitanul Jake părea să se simtă confortabil în rolul lui de căpitan-sclav. Există vreo șansă să renunțe la singurul lucru care l-a ținut în viață, și să-și riște viața pentru a-i salva pe aceiași oameni pe care chiar el i-a purtat spre condamnare?

Există o șansă mică să o facă. E om, iar oamenii fac uneori lucruri ca ăsta.

Dar e mai probabil să bea zdravăn toată ziua, până când ajunge la o stare de apatie provocată de vinovăție atunci scorpionii își iau zborul spre misiunea lor.

E prea mult. Mama și Paige sunt prea mult. Sabia și Clara și toți oamenii ăia de pe Alcatraz…

Îndes totul în subsolul minții mele și mă înclin, mental, cât pot de tare pentru a închide ușa. Acum am o întreagă lume acolo înăuntru. Nu-mi pot permite să o deschid fără pericolul real de a fi strivită de către toate chestiile care vor da pe dinafară. Unii dintre prietenii mei aveau terapeuți în Lumea Dinainte. Ce am eu în subsolul ăla i-ar putea aranja întreaga carieră unui terapeut.

Stând în partea din spate a autobuzului, privesc în gol prin fereastra deschisă, fără să văd cu adevărat ceva. Totul e o pată de mașini abandonate, gunoi, clădiri distruse și arse.

Până când trecem cu prudență pe lângă două SUV-uri negre.

Înăuntrul SUV-urilor sunt șoferi, chiar dacă sunt parcate. Sunt de gardă și par gata să se miște în orice clipă. Trei bărbați se joacă cu ceva de pe jos la marginea drumului. E ceva atât de mic, încât nu pot vedea clar ce e.

În timp ce trecem pe lângă ei, mă uit mai bine la șoferi. La început, nu-i recunosc din cauza noului lor păr blond. Dar nu e nicio îndoială că sunt fețele lui Dee și Dum.

Îmi amintesc de scrisoarea pe care i-am scris-o căpitanului vasului în caz că nu aveam destul timp să vorbesc cu el. O smulg din buzunar și mă uit cu insistență la gemeni, sperând ca și ei să mă vadă. Se uită cu atenție la noi în timp ce trecem, iar privirile lor se opresc asupra mea.

Îmi întorc corpul pentru a nu-i lăsa pe paznici să vadă ce fac. Țin scrisoarea ridicată, pentru a mă asigura că Dee și Dum o văd, iar apoi îi dau drumul pe fereastră.

Cade pe pământ, dar ochii lor nu o urmăresc. În loc de asta, ei rămân la fel de indiferenți și continuă să inspecteze restul

autobuzului. Nu se coboară din mașini pentru a o ridica, chiar dacă sunt sigură că au văzut scrisoarea căzând.

Le arunc o privire indiferentă paznicilor, pentru a vedea dacă cineva a observat ce am făcut. Singura care se uită la mine e fata care arată ca mine și care e așezată lângă mine, iar ea nu pare genul care să spună cuiva. Toți ceilalți privesc grupul Rezistenței cu o intensitate care frizează paranoia, dacă mai poate fi numit ceva paranoic de-acum.

Îi privim cu toții pe tipii de la marginea drumului, până când ajung de mărimea unui punct. Bănuiala mea e că montează camere de vreun fel pentru sistemul lor de supraveghere din jurul Bay Area. E normal să vrea să aibă câteva camere de-a lungul autostrăzilor.

Durează o vreme până când bătăile inimii mele își revin la normal, și trebuie chiar să-mi rețin un zâmbet. N-aș fi crezut niciodată că aveam să mai cred lucruri bune despre Rezistență. Dar, dacă există cineva care o să-și riște viața și o să pornească o acțiune de salvare de mare importanță, atunci vor fi tipii ăia. Nicio garanție că o să se întâmple, dar cu siguranță că sunt mai de încredere decât egoistul de căpitan Jake.

49.

Half Moon Bay e împrejmuit de o plajă în formă de semilună pe coasta pacifică. Cutremurele și furtunile de pe apă au distrus țărmul, încât acum e de nerecunoscut. Orășelul arată acum mai degrabă precum Crater Moon Bay[12], cu toate crestăturile recente și cu terenul accidentat de pe coastă.

Noul cuib e un hotel de lux care se afla înainte pe faleza cu vedere spre ocean. Acum se află așezat pe o bucată de pământ care, în mod miraculos, nu a fost spălată de apă, precum restul stâncilor din jur. O punte îngustă de uscat leagă ce a mai rămas din golf de hotelul insulei, făcând întregul loc să arate ca o gaură de cheie.

Puntea de pământ nu e cel mai vechi drum care ducea înainte spre hotel. Trebuie ca înainte să fi fost parte dintr-un traseu de golf. Orice a fost, călătoria e la fel de plină de hurducături și tremurat precum sunt și emoțiile mele, pe măsură ce ne apropiem de hotelul întins ca o moșie. Fiind atât de aproape de apă, e incredibil că hotelul a rămas intact.

Trecem de intrarea principală, care se află în fața unei alei mari și circulare, cu o fântână cu lumini colorate care, în mod straniu, încă funcționează. Aleea se află la capătul unui drum care acum duce spre o stâncă.

Ne apropiem de grădini dintr-o parte, pe unde drumul pavat e încă solid și mare parte din traseul de golf se întinde peste priveliștea impresionantă a oceanului de dedesubt. Iarba e verde și cosită, de parcă ne-am afla încă în Lumea Dinainte.

Singurul lucru care strică această iluzie e o piscină goală, care atârnă pe jumătate de pe stâncă, la marginea grădinii. Când trecem pe lângă ea, un val anormal de mare se lovește de stânci, împărțindu-se într-un jet spectaculos și luând cu el o bucată din bazin, pe măsură ce se retrage.

Clădirea principală arată ca o moșie de la țară dintr-un roman de dragoste din perioada Regenței[13]. După ce parcăm, suntem mânați spre intrarea din spate. Urcăm scările spre o sală de oaspeți colorată în bej, care a fost transformată în ceea ce par a fi culisele unei piese.

Peste tot se află cuiere pe roți, pline de costume. Rochii de fetișcane, semi-măști cu pene de păun și de struț, pălării și bentițe strălucitoare din anii 1920, costume de fanți și smochinguri elegante. De parcă asta nu ar fi destul, sunt și pene transparente de nimfă, în fiecare culoare, atârnând de pe toate cuierele și stâlpii din încăpere.

O armată de oameni îmbrăcați în uniformele hotelului se foiesc în jurul costumelor și femeilor șocate. Femei și fete se

află în fața oglinzilor, machiindu-se sau stând în tăcere în timp ce altcineva se ocupă de ele. Pe lângă acestea, unele femei sunt îmbrăcate, iar apoi puse să defileze în fața staffului, purtând rochii extravagante și ușuratice și tocuri de modă veche.

Cei care se ocupă de machiaj aleargă de la o masă de toaletă la alta, cu pudra și pensula în mână. În fața unei oglinzi e atât de mult fixativ și parfum, încât pare că e un nor de ceață acolo.

Costumele apar atât de rapid de peste tot, încât mă mir că nu se ciocnesc între ele. Impresia pe care mi-o provoacă e că penele și paietele șuieră de la un capăt la altul al încăperii, cu o energie năprasnică. Toți sunt în mod clar nervoși.

Sunt mult prea multe femei aici pentru ca toate să slujească drept trofee gemene pentru Uriel. Deși probabil că sunt aici cel puțin o sută de oameni, abia dacă vorbește cineva. Tensiunea e precum cea dintr-un birou de pompe funebre, mai degrabă, decât cea dintr-o cabină de probă pentru o petrecere sau piesă elaborată sau ce-o fi și asta.

Mă aflu la intrare, cuprinsă de uimire. Habar nu am ce ar trebui să fac. Îmi place haosul. S-ar putea ca astfel să am ocazia să mă furișez afară și să o caut pe Paige sau pe Beliel. Totul merge spre și mai bine când Madeline pare să uite de noi și se îndepărtează pentru a da ordine unui grup de coafeze.

Mă las purtată prin încăpere, printre panglici și sclipici. Singura conversație, pe care o aud șoptită, repetă aceeași mantră:

— Găsește-ți un înger protector, că altfel.

Îmi dau seama că mă amestec și eu într-un grup de femei împerecheate care sunt pregătite într-un colț al sălii de bal. Sosia mea e deja acolo. Femeile sunt fardate în perechi, pentru a arăta ca niște gemene identice, ceea ce destule dintre ele și sunt.

Deci de asta femeile trofeu ale lui Uriel păreau atât de îngrozite când le-am văzut, la ultimul cuib. Fuseseră alese din celulele închisorii din Alcatraz și probabil aflaseră despre ororile care le așteptau, dacă nu-i făceau pe plac lui Uriel. Scena clubului din cuib mi s-a părut suprarealistă când am fost acolo, dar acum îmi dau seama cât de nebunească trebuie să fi fost toată treaba pentru fetele care au venit din fabrica aia de coșmar.

Tocmai când cred că am fost lăsate destul de libere pentru ca eu să mă pot furișa afară, Daniel, asistentul lui Madeline se grăbește înăuntru pentru a-i vorbi. Vocea lui se aude peste liniștea înfiorătoare:

— „Brunete. Mici, dar bine proporționate”, spune el, aruncându-i o privire plină de reproș.

Madeline examinează grupul de fete așezate în perechi. Toată lumea încremenește, ca un iepure care așteaptă ca pasărea de pradă să se năpustească asupra lui. Fetele încearcă toate să scape de sub observația lui Madeline, făcându-se mici și uitându-se oriunde altundeva numai la ea nu.

Ea se uită la mine și la perechea mea, Andi. Suntem cele mai mici dintre brunete. Buzele ei se răsfrâng într-o cută încăpățânată.

— Tu chiar nu ai de gând să ne pui pe toți în pericol, nu-i așa? întreabă Daniel, de parcă ar crede că ea o va face. Trebuie să-i oferim cea mai apropiată chestie de ceea ce își dorește pe care o avem. Știi asta.

Frica vibrează din el prin intensitatea privirii și încordarea umerilor săi.

Madeline închide ochii și inspiră adânc. Oricine o fi cel pe care Doc îl protejează, trebuie să fie foarte special pentru ea.

— În regulă, răsuflă ea. Pregătește-le.

Daniel se uită la noi. Toată lumea îi urmează privirea insistentă și ne privește. Nu-mi place amestecul de compasiune și ușurare din ochii lor.

Primim atenție specială, chiar dacă cei care ne aranjează par istoviți și chinuiți. După o furtună de dușuri, loțiuni, parfumuri, tunsori, rochii și machiaje serioase, ne aflăm în fața lui Madeline.

Măștile noastre sunt din machiaj sclipicios, mai degrabă decât o deghizare de plastic. Panglici jucăușe din machiaj albastru și argintiu ne atârnă de la tâmple și ni se îndoaie în jurul ochilor și peste pomeți.

Purtăm rochii la fel, cu falduri din mătase roșu-burgund, care se drapează pe fiecare curbă a corpului. Bentițe cu pene de păun. Ciorapi cu bandă, prinși cu jartiere pentru a-i ține sus. Tocuri elegante, strălucitoare, superbe, dar inconfortabile.

Oamenii se luptă pentru viețile lor, în stradă, iar eu sunt aici, purtându-mă cât pot de frumos pe pantofi cu tocuri de zece centimetri, care îmi strâng degetele.

Madeline se învârte lent în cerc în jurul nostru. Trebuie să recunosc, arătăm de parcă am fi gemene. Părul meu a fost tăiat pentru a se potrivi cu cel al lui Andi, lăsat până la umeri, și e atât de mult machiaj în el, încât ar fi nevoie de forța unui uragan pentru a smulge un fir din aureolele buclate identic din jurul capetelor noastre.

— Bună treabă cu genele, spune Madeline.

Purtăm gene false șocant de lungi, vopsite cu argintiu la vârfuri. Mă îndoiesc că Uriel și-ar mai aminti de mine din scurta lui descindere în subsolul vechiului cuib, dar e liniștitor

să știu că până și propria mea mamă probabil că nu m-ar recunoaște acum.

Madeline dă din cap după ce termină să ne inspecteze.

— Veniți cu mine, fetelor. Voi veți fi în următoarea tură cu arhanghelul.

50.

Apartamentul lui Uriel e spectaculos. Spațiul de zi e enorm – genul de chestie pe care o vezi în filmele de la Hollywood. Doi dintre pereți au ferestre largi, care oferă o priveliște uluitoare, de 180 de grade, asupra oceanului. Un val de ceață apare rostogolindu-se la orizont, încolăcindu-se și răsturnându-se deasupra apei. Priveliștea îți taie răsuflarea, și nu ne putem abține să încetinim pentru a căsca gura de îndată ce tocurile noastre lovesc covorul de pluș.

— Aici, fetelor, spune Madeline, apropiindu-se de biroul mare care se află pe o parte a camerei, dincolo de canapelele din piele maro și de fotolii. În timp ce arhanghelul e în apartamentul său, voi stați în aceste două locuri, arată ea cu mâna spre laturile biroului dinspre perete. Nu vă mișcați, dacă el nu vă spune să vă mișcați. Nu ca statuile – voi *sunteți* statui. Aveți voie să respirați, dar asta-i tot. Ați înțeles?

Mergem la locurile noastre. E o bucată subțire de bandă lipită pe podea, pentru a marca locul în care se presupune că trebuie să stăm.

— Voi sunteți artă vie. Sunteți trofeele arhanghelului, așa că veți rămâne de o parte și de alta a sa în timp ce el stă așezat.

Ne ocupăm pozițiile. Madeline stă dreaptă, împingându-și pieptul în față, coborându-și unul dintre umeri și evidențiindu-și formele pentru a ne explica cum ar trebui să arătăm. Noi o imităm. Ea vine spre noi și ne corectează, punându-mi o mână pe coapsă, așezându-mi capul într-o parte și apoi aranjându-mi părul. Am văzut supraveghetorii unor magazine făcând asta cu manechinele.

— Când arhanghelul părăsește apartamentul, voi îl urmați. Treceți pe lângă birou și celelalte obstacole la unison. Mergeți la doi pași în spatele lui, tot timpul. Dacă rămâneți în spate, nu alergați. Măriți ușor viteza până când îl ajungeți din urmă. Să fiți mereu grațioase, doamnelor. Viața voastră depinde de asta.

— Și dacă avem nevoie să mergem la baie? întreabă Andi.

— Vă țineți. La fiecare câteva ore, veți avea o pauză scurtă pentru a mânca și a merge rapid la baie. Cineva din echipa noastră vă va aduce de mâncare și truse de machiaj pentru a vă împrospăta părul și machiajul în timpul acestor pauze. Uneori, arhanghelul își va aminti să vă ofere o pauză înaintea unei întâlniri lungi. Poate fi bun cu animalele lui de casă, atât timp cât ele fac ceea ce trebuie să facă.

Din vocea ei se înțelege clar că ăsta e un avertisment, și nu o încercare de a ne liniști. Merge spre capătul îndepărtat al biroului și ne scrutează cu privirea în timp ce ne păstrăm

pozițiile nenaturale. Dă din cap și ne spune să mergem să ne aranjăm la baie. Când ne întoarcem, ne însușim posturile fără ajutorul ei. Se uită din nou la noi și face mici ajustări.

— Mult noroc, doamnelor, ne spune ea cu asprime.

Se întoarce și părăsește apartamentul.

•

Stăm acolo aproape o oră înainte ca ușa să se deschidă. Am destul de mult timp să mă îngrijorez în privința oricărui posibil motiv pentru care Uriel vrea să fim aici. Sunt în mijlocul unei alte scheme prost gândite și nesăbuite care pune în pericol nu doar viața mea, ci și toate celelalte vieți din jurul meu. Cum se presupune că aș putea să mă furișez afară și să o găsesc pe Paige, cât timp sunt o decorațiune pentru Uriel?

Tremurăm odată cu timpul, pe măsură ce minutele trec. Dar imediat ce auzim voci afară, văd cu colțul ochiului cum Andi se pregătește, la fel ca mine. Inima îmi bate atât de tare, încât efectiv îmi pot vedea pieptul vibrând.

Ușa se deschide de perete și Uriel pășește înăuntru. Zâmbetul lui prietenos pare sincer, întinzându-i-se spre ochi. În lumina reflexiei oceanului care intră prin ferestre, aripile lui par din nou alburii. Ceea ce păruse să fie o tușă de întunecime pe docul din Alcatraz arată acum ca o îmbujorare de căldură în lumina asta trandafirie. Bănuiesc că soarele de după-amiază târzie reflectându-se din apă îl poate face chiar și pe un ucigaș ca el să pară prietenos. Nu-i de mirare că toată lumea vrea să trăiască în California.

— … ar trebui să primesc rapoartele din partea laboratoarelor secundare mâine.

O femeie merge în spatele lui. Păr auriu ondulat curgându-i în valuri peste umeri. Trăsături perfecte. Ochi mari și albaștri. Vocea unui… ei bine, a unui înger. Laylah.

Fiecare mușchi mi se încordează și mă tem că o să mă răstorn cu tocurile mele înainte din cauza întregii tensiuni. Laylah. Neurologul care l-a operat pe Raffe. Cea care ar fi trebuit să-i coasă aripile împănate la loc, iar în loc de asta i-a cusut aripi de demon pe spate. Mă întreb dacă satisfacția unui ditamai pumnul în mandibula ei perfectă ar merita o moarte oribilă.

— Ce durează atâta? întreabă Uriel în timp ce închide ușa.

Laylah îi aruncă o privire cu ochii larg deschiși, părând deopotrivă jignită și furioasă.

— E un miracol că am ajuns atât de departe. Știi asta, nu? În doar zece luni, am reușit să punem în funcțiune o întreagă mașinărie apocaliptică.

Zece luni?

— Majoritatea proiectelor abia ar începe într-o perioadă atât de scurtă. O echipă normală încă s-ar afla în stadiul de experiment cu primul lor lot și ar dura ani, poate decenii întregi până când ar avea o ceată de lăcuste mature gata să se năpustească asupra lumii. Echipa mea e aproape moartă de oboseală, Uriel. Nu-mi vine să cred…

— Relaxează-te, spune Uriel, cu o voce liniștitoare și o expresie blândă.

Invazia îngerilor a avut loc cu mai puțin de două luni în urmă. Își înființaseră laboratoarele cu luni înainte de invazia propriu-zisă?

Uriel o conduce pe Laylah spre canapeaua de piele și o așază pe ea. El se tolănește pe fotoliul de lângă canapea și își pune picioarele pe măsuța de cafea din marmură.

Tălpile lui negre par murdare, puse lângă sticla de vin și florile aranjate pe masă. Altfel, formează o imagine frumoasă. Doi îngeri superbi tolănindu-se pe mobila costisitoare.

Uriel inspiră adânc:

— Respiră. Bucură-te de minunile Pământului făcut de Dumnezeu.

Își mișcă cu mândrie mâna spre ferestrele prin care se văd valurile impresionante, de parcă ar fi avut vreun merit în facerea lor. Trage din nou aer adânc în piept, ca pentru a-i arăta cum se face.

Laylah îi urmează exemplul și inspiră adânc de două ori. Până acum, niciunul dintre îngeri nu s-a uitat la noi mai mult decât au privit masa din sufragerie. Suntem doar niște mobile pentru ei.

Îmi păstrez ochii fixați pe un punct de pe rafturile cu cărți, cum i se potrivește unei statui. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca ei să observe că îi privesc. Potrivit maestrului meu, e mai bine să-ți privești dușmanii prin vederea periferică, oricum.

Uriel ridică sticla de vin și înlătură folia de la vârf.

— Dacă nu credeam că poți conduce proiectul ăsta, nu ți-aș fi cerut să-l conduci. Nu există un himerolog[14] mai bun decât tine, Laylah. Știm cu toții asta. Ei bine, toți, cu excepția lui Gabriel, știau asta, spune Uriel, iar vocea îi devine sarcastică atunci când îl menționează pe Mesager. N-ar fi trebuit să-l numească niciodată pe idiotul ăla senil, Paean, în rolul de Vindecător Principal al Împărăției. Ar fi trebuit să fii tu. Și vei fi, de îndată ce sunt ales ca Mesager. Poate chiar vom schimba titlul în Creator Principal.

Buzele perfecte ale lui Laylah se arcuiesc plăcut surprinse. O, ce i-ar plăcea asta!

— Dacă Paean s-ar fi aflat la conducerea acestui proiect, spune Uriel în timp ce apasă tirbușonul mai adânc în dop, el ar fi început cu culturile celulare și am fi așteptat ani întregi înainte să se întâmple ceva.

— Secole, spune Laylah. El crede că totul trebuie să înceapă de la culturile celulare, doar pentru că asta e specializarea lui.

— Metodele lui sunt depășite de eoni. Tu, pe de altă parte, știam că o să te descurci cu asta. Ești genială. De ce să-ți bați capul cu construirea unei specii de la zero, când putem amesteca și potrivi ceea ce există deja? Nu că asta nu ar fi grozav de complicat, adaugă el scoțând dopul cu un pocnet. Munca ta e absolut genială. Și știu că proiectul ăsta avansează într-un ritm incredibil, mai repede decât orice.

Dă din cap. O fixează cu privirea.

— Dar am nevoie să meargă și mai repede.

Trăsăturile lui prietenoase se înăspresc în ceva de neînduplecat. Toarnă un pahar de vin roșu. Arată ca un șuvoi de sânge care se scurge în pahar.

— Și știu că tu o poți face, Laylah, spune el pe un ton blând, încurajator, dar cu o nuanță de ordin. Nu ți-aș fi oferit slujba, dacă n-aș fi crezut că poți face asta. Triplează-ți stafful, ia-o pe scurtături, dă naștere lăcustelor prematur, dacă ești nevoită.

Îi întinde paharul și își toarnă unul pentru el.

— Să-mi triplez stafful cu cine? Mai mulți oameni? Aș putea la fel de bine să dresez câini ca să lucreze cu noi, pentru că știu la fel de multe despre crearea speciilor.

— Regiunea asta a lumii e cea mai bună pe care o pot oferi oamenii. Așa ai spus. De asta suntem aici, în locul cel mai lipsit de suflet, în loc să fim la Mecca sau Ierusalim sau Vatican, unde localnicii ar fi îngenuncheat și ne-ar fi tratat cu respectul adecvat, al lumii vechi. În loc de asta am optat pentru echipament, laboratoare, pentru biologi bine instruiți. Îți amintești? bea el o gură de vin. Tu ești cea care a vrut să vină aici. Așa că fă-o să funcționeze, Laylah.

— Fac tot ce pot, bea și ea o înghițitură, pătându-și buzele cu roșu închis. Lăcustele din cel mai recent lot au dinți de leu și păr de femeie, așa cum ai cerut, dar gura nu le funcționează cum trebuie. Dacă vrei să fie mai aproape de descrierea biblică, avem nevoie de mai mult timp.

El ia o țigară dintr-unul dintre sertarele mesei de cafea și i-o oferă ei.

— O țigară?

— Nu, mulțumesc.

Ea își încrucișează picioarele lungi ca ale unui model, ceea ce îi scoate în evidență formele atrăgătoare și trăsăturile, în

timp ce se lungește pe canapea. Arată ca o reproducere artistică a idealului feminin, ca o zeiță, mai degrabă, decât ca un înger.

— Încearcă una. O să-ți placă.

Presupun că va refuza. Chiar și eu îmi dau seama că o ditamai țigara, cu scrum în vârf, nu ar fi un accesoriu potrivit pentru ea. Dar ea ezită.

— Într-adevăr, cine și-ar fi dat seama că nectarul zeilor era de fumat, și nu de băut? Nu-i de mirare că multora din eșalonul nostru superior a început să le placă.

Ea se apleacă pentru a o lua. Spatele îi devine încordat. Picioarele îi arată inconfortabil în noua poziție. Degetele îi par nesigure și neîndemânatice, în timp ce aprinde vârful maro.

— Lăcustele nu trebuie să fie perfecte, spune Uriel. Trebuie doar să facă o figură bună. Nici măcar nu trebuie să supraviețuiască pentru mult timp, doar îndeajuns de mult pentru a produce catastrofe, pentru a-i tortura pe oameni într-un mod învechit, biblic, și pentru a întuneca cerul prin multitudinea lor.

Laylah trage un fum. Mă aștept să tușească, precum o începătoare, dar nu o face. Doar nasul i se încrețește puțin.

— Voi încerca să grăbesc lucrurile.

— Să încerci nu e un angajament, îi răspunde Uriel, cu o voce calmă, dar fermă.

Ea inspiră adânc.

— Nu o să te dezamăgesc, Arhanghelule.

— Bine. Nu m-am îndoit niciodată.

Expiră fumul. Trebuie să fie o țigară bună. Pare satisfăcut. Se ridică, iar Laylah îl urmează.

— Trebuie să-mi fac tura pe la petrecere. Probabil că lucrurile sunt pe cale să scape puțin de sub control. Tu când te vei alătura festivităților?

Laylah pare să se simtă și mai inconfortabil, dacă asta e posibil.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Stafful meu are nevoie de mine.

— Normal că au nevoie de tine. Dar vor trebui să se descurce fără tine pentru o seară. O parte a slujbei de Vindecător Principal e să participi la ceremoniile cele mai importante. Și, crede-mă, asta va intra în istorie. Nu vrei să o ratezi, o conduce Uriel afară pe ușă. Maimuța de Madeline se va ocupa de aspectul tău.

— Da, Alteța Voastră. Laylah aproape că țâșnește afară.

51.

În următoarele două ore, Uriel se îmbracă pentru petrecere. Aparent, e vorba de o altă petrecere cu costume de epocă, numai că, de data asta, se pare că trebuie să fii, de fapt, semi-deghizat.

— Vreau să fie măști și învelișuri pentru aripi disponibile peste tot, îi spune îngerului său asistent, în timp ce Madeline și alți doi oameni îi acoperă aripile cenușii cu un material alb-transparent – chiar dacă Madeline și echipa ei sunt cei care produc costumele pentru îngeri.

Uriel i se adresează doar asistentului său angelic. Vreau ca toți îngerii să se simtă ca niște anonimi. Și asigurați-vă că Fiicele Omului poartă aripi.

— Aripi? întreabă asistentul, ale cărui aripi de culoarea cerului albastru mă fac să înțeleg de ce îngerii trebuie să-și acopere aripile dacă vor să fie cu adevărat deghizați. Dar, Alteța Voastră, dacă mi se permite, cu tot vinul și costumele, Fiicele Omului pot fi confundate cu îngerii de către unii dintre soldații beți.

— Nu ar fi păcat? întreabă Uriel pe un ton care insinuează că nu ar fi deloc păcat.

— Dar dacă unii dintre soldați ar face o greșeală…

Se oprește din delicatețe.

— Atunci mai bine s-ar ruga să devin eu Mesagerul, și nu Michael. Spre deosebire de Michael, care e plecat într-una din nesfârșitele lui campanii militare din jurul lumii, eu particip la petrecere. Voi fi chiar aici, pentru a afla cum poate fi făcută o greșeală atât de înfiorătoare. Cât despre Raphael, chiar dacă ei nu acceptă că el a căzut, cu siguranță își vor aminti cum a început să predice despre fraternizarea cu Fiicele Omului, după ce Păzitorii lui au căzut exact din aceeași cauză.

Madeline și asistenții ei aranjează un strat de pene negre peste aripile lui Uriel, astfel încât materialul alb iese afară printre găurile penelor.

— Ce faci? întreabă Uriel iritat.

Madeline se uită cu ochii larg deschiși la asistentul lui Uriel, părând îngrozită că Uriel tocmai i s-a adresat ei. Apoi face o plecăciune și încearcă să se facă cât mai mică.

— Eu, ăă, credeam că vreți să fiți în costum, Alteța Voastră.

Încep să bănuiesc că doar Mesagerul ajunge să fie numit „Alteța Voastră”, și că lingușitorii lui îi spun așa ca să-l perieze.

— Voi purta o mască și învelișuri pentru aripi, dar trebuie să fiu recunoscut, chiar și de departe. Masele de îngeri trebuie să

fie anonime. Arăt eu ca masele pentru tine?

— În niciun caz, Alteța Voastră.

Madeline pare că și-a pierdut suflul din cauza terorii. Ea și oamenii ei scot repede penele negre și materialul transparent, cu mâinile tremurându-le.

— Ne întoarcem imediat cu o ținută mai potrivită.

Pleacă în grabă, târând după ei pene.

— Scuzele mele, Alteța Voastră, face asistentul o plecăciune.

— Bănuiesc că nu te poți aștepta la prea multă inteligență din partea lor.

Se lansează într-o discuție despre vin și băuturi spirtoase. După cum sună lucrurile, au golit cu siguranță fiecare bar din Bay Area, pentru a le asigura un flux permanent îngerilor, în seara asta. Mă izbește încă o dată faptul că noi suntem în război, dar ei nu sunt. Pentru ei, noi, oamenii, suntem doar niște amănunte incidentale.

În ciuda atacului nostru asupra vechiului lor cuib, ei își fac mai multe griji în legătură cu băuturile și cu costumele decât cu apărarea împotriva oamenilor. Desigur, faptul că, în principiu, toți îngerii au fost doar răniți și că își vor reveni complet, dacă nu au făcut-o deja, probabil că le crește și mai mult încrederea nerușinată.

Îmi frec în mod discret degetele de materialul de pe șold, acolo unde ar fi trebuit să-mi fie sabia-urs. Materialul pare foarte subțire și vulnerabil.

Nu după mult timp, Madeline intră grăbită în apartamentul lui Uriel cu o echipă întreagă, toți aducând umerașe cu costume din perioada anilor 1920, înțesate de pene scânteietoare. Se apucă să-l aranjeze pe Uriel.

În cele din urmă, el sfârșește într-un costum alb cu aripi de un auriu scânteietor și cu o mască asortată care e mai mult o coroană decât o acoperire pentru față. I se întinde peste frunte, dând impresia că e mai înalt, și i se răsucește în jurul ochilor, fără să-i ascundă cu adevărat trăsăturile.

Când se privește în oglinda în mărime naturală, dă ordin ca eu și Andi să ne așezăm în spatele lui. Machiajul nostru a fost împrospătat, iar acum purtăm aripi pâlpâitoare din tifon, mai mult în stilul zânelor, decât al îngerilor. Suntem accesoriile perfecte pentru costumul lui.

Înțeleg acum de ce a vrut brunete minione. Corpurile noastre mici îl fac să pară mare. Aripile îi par uriașe, iar el pare nesfârșit de înalt. Noi suntem fundalul de mătase neagră pentru simbolurile regalității sale din aur și diamant.

•

Ajungem tocmai când începe petrecerea. Bărbați cu aripi și femei încântătoare socializează pe terasa multi-etajată și pe traseul de golf de dedesubt. Torțe și gropi cu foc ard, în ciuda strălucirii aurii a cerului înainte de apus, luminând grădinile.

Lampioane colorate sunt spânzurate și bătute de vânt, ca niște baloane priponite. Mese înalte de cafenea sunt împrăștiate în jurul petrecerii, cu panglici spiralate aurii și argintii și conferii strălucitoare, accentuând atmosfera festivă a întregii scene.

Briza se izbește de stânci la marginea terenului de golf, în timp ce valurile se sparg ușor de plaja de pe cealaltă parte. Ritmul apei se îmbină elegant cu muzica unui cvartet de coarde.

Mă uit în treacăt la ocean și mă întreb cum decurge planul de evadare la Alcatraz. Rezistența se îndreaptă într-acolo? Se va ridica Căpitanul Jake din fotoliul său pentru a face ceea ce trebuie? Apoi îmi mut privirea la mulțimea fastuoasă și încântătoare și mă întreb cum aș putea să o găsesc pe sora mea aici.

Uriel strălucește, fiind în mod clar în elementul său, în timp ce își salută oamenii. La început, Andi și cu mine mergem cu exact doi pași în spatele lui, dar, după o vreme, mulțimea se strânge tot mai tare și mai avem loc să stăm la doar un singur pas în spatele lui. Devine puțin mai greu când el coboară spre terenul de golf. Nimic mai eficient decât puțină iarbă pentru a face o fată pe tocuri să se simtă neajutorată.

Aud frânturi din conversații în timp ce înaintăm. Cele două cuvinte pe care le aud în mod repetat sunt „apocalipsă” și „Mesager”. „Apocalipsă” e pronunțat tare și cu plăcere, în timp ce „Mesager” e pronunțat în șoaptă, pe un ton precaut.

Femeile sunt îmbrăcate la fel de straniu și de colorat ca noi. Aripi delicate, păr buclat și tăiat în zigzag, semi-măști sclipicioase și pline de culoare pe fețe. Unele sunt împodobite cu mătăsuri lungi, în timp ce altele sunt în rochii de fetișcane cu ciucuri.

Îngerii au părul dat pe spate și sunt îmbrăcați în smochinguri de modă veche sau în costume. Poartă măști pe jumătate și deghizări de aripi care le schimbă culorile și modelul aripilor. Unii, la fel ca noi, au machiaj sau modele de tatuaje în jurul ochilor, în loc de măști. Alții poartă costume de fanți cu lănțișoare și pălării.

Femeile se țin toate aproape de îngeri, râzând și flirtând. Ochii lor, totuși, sunt departe de a fi relaxați. Multe dintre ele par cumplit de hotărâte să își găsească un înger, în timp ce nu puține par de-a dreptul speriate. În mod evident, iau în serios instrucțiunile de a-și găsi un înger protector.

La petrecerea asta, fetele din perechea lui Uriel nu sunt singurele care urlă pe dinăuntru, de spaimă.

Sunt o grămadă de femei, dar sunt mult mai mulți îngeri la petrecerea asta decât erau la ultima petrecere din vechiul cuib. Și, spre deosebire de aceea, petrecerea asta e plină de războinici musculoși, cu priviri aspre.

Se pare că majoritatea femeilor poartă aripi care sunt mai mult de zâne decât de îngeri. Chiar și aripile cu pene sunt aripi mici de heruvim, spre deosebire de cele de înger adevărat. Nu văd cum le-ar putea confunda cineva pe femeile astea cu niște îngeri.

Dacă un înger ar ceda în fața ispitei în seara asta, dimineață totul s-ar transforma în vinovăție. Și certitudinea faptului că nu i-ar putea convinge pe ceilalți că a fost doar o greșeală.

Iar Uriel ar fi singura lui șansă de salvare.

Cred că știam deja că Uriel e un nemernic care îi manipulează pe ceilalți. Bănuiesc că se pregătise pentru asta de-a lungul săptămânilor cu petreceri, prezentându-le îngerilor, treptat, pe Fiicele Omului, băuturile nelimitate, costumele. Iar acum, măștile și deghizările aripilor, care fac posibil anonimatul, astfel încât îngerii să poată face orice îi tentează, fără să simtă că sunt urmăriți. Ar fi fost complet nefiresc dacă Uriel ar fi sugerat un astfel de lucru de îndată ce ei au sosit pe Pământ.

Cuvântul „premeditat” îmi vine în minte.

Faptul că mi se dă voie să trag cu urechea îndeajuns pentru a pune lucrurile cap la cap mă îngrijorează.

Mă îngrijorează foarte tare.

52.

Din fragmentele de conversație pe care le prind de la stafful hotelului, înțeleg că nu e o petrecere oarecare, ci un banchet. Programul conține băuturi, Fiice ale Omului îmbrăcate sumar, și mai multe băuturi. Apoi cina cu mai multe băuturi. Apoi dans cu Fiicele Omului și mai multe băuturi.

În principiu, e o grămadă de bețivăneală planificată pentru seară. Bănuiesc că, în cazul în care îngerii nu-și încalcă propriile reguli în seara asta, Uriel are un plan de rezervă pentru a se asigura ca îngerii să nu-și aducă aminte că nu au încălcat regulile.

Uriel trece de la un grup la altul, dând mâna cu toată lumea, pentru a se asigura că toți se distrează de minune. Ne oferă pe Andi și pe mine celor care nu au fete la braț, dar toți îl refuză politicos fără ca măcar să ne privească.

Încep să înțeleg mai bine proiectul monumental al lui Uriel. Nu e o mulțime ușor de manipulat. O grămadă de soldați refuză deja băuturile suplimentare și atențiile femeilor.

O parte din mulțime îl întâmpină cu căldură și cu o scurtă mișcare a aripilor. Pare să fie echivalentul unui salut – astfel încât să nu ocupe prea mult spațiu, dar destul pentru a arăta respectul. Nu făceau asta la vechiul cuib. Trebuie ca el să fi făcut progrese în campania lui. Nici nu îi spuneau Alteța Voastră pe atunci.

Mă bucur să văd că alte grupuri îl salută doar cu simple încuviințări din cap și cu zâmbete politicoase. Toți îi spun Uriel, Arhanghel, și ocazional Uri, mai degrabă decât Alteța Voastră.

— Chiar crezi că ne apropiem de Ziua Judecății, Uri? întreabă un războinic.

Nu îl salutase din aripi și nu i se adresează cu prea mult respect, dar se vede un interes sincer și chiar speranță (?) pe fața lui.

— Cu siguranță, spune Uriel. Vocea lui e plină de convingere. Arhanghelul Gabriel ne-a adus aici cu un motiv. Să aduci alți doi arhangheli pe Pământ, împreună cu o armată de îngeri, e absolut apocaliptic.

Asta nu-i adevărat.

Mă întreb ce ar crede Raffe despre petrecerea asta.

Înainte ca Uriel să poată continua conversația, intervin alții, iar Uriel se întoarce la saluturile oferite prin datul din cap și la a-și întinde gura într-un zâmbet excesiv de strălucitor.

Deja mă dor picioarele și petrecerea abia a început. Îmi simt degetele de la picioare de parcă s-ar afla într-o menghină care

se strânge cu fiecare minut care trece, iar călcâiele mă dor de parcă ar fi găurite de niște burghie electrice.

Îmi imaginez cum ar fi să intru în mulțime și să mă pierd în ea. Aș putea aluneca spre margine și să dispar?

Chiar când mă gândesc la asta, se aude țipătul unei femei de pe plajă, urmat de un mârâit nefiresc. Sunetul pătrunzător e absorbit imediat de vuietul valurilor, de conversație și de muzică.

Andi și cu mine schimbăm o privire rapidă înainte să ne întoarcem la posturile noastre simetrice. Ne modelăm fețele în fețe de manechin – artificiale și distante. Dar sunt sigură că, dacă cineva s-ar uita cu adevărat, ne-ar putea vedea frica și îngrijorarea din ochi.

Uriel își croiește calea spre o scenă improvizată la marginea petrecerii. În timp ce șerpuiește într-acolo, se uită la cineva pentru mai mult timp decât de obicei. Nici măcar nu-mi dădusem seama cât de atentă îl urmărisem, până când nu observ o schimbare în atitudinea lui. Umerii și expresia lui se fixează pe pilot automat, în timp ce mintea lui se mută spre altceva.

Schimbarea e atât de subtilă încât sunt sigură că nimeni altcineva n-a observat-o, cu excepția lui Andi, poate, care l-a urmărit la fel de atentă ca mine.

Uriel se uită la un înger supradimensionat de la marginea mulțimii. Are aripi albe ca zăpada presărate cu pene aurii și o mască asortată, de aur, peste ochi. Arată ca un înger din toate punctele de vedere, cu excepția rânjetului de pe buze.

Își ține aripile de zăpadă puțin deschise, de parcă n-ar fi sigur că locul lui e aici. Una dintre aripi are tăietura în formă de foarfece care mi-e acum întipărită pentru totdeauna în memorie.

Beliel.

Îi recunosc, de asemenea, și pe cei doi îngeri care stau în spatele lui, din filmarea pe care mi-a arătat-o Doc. Aripile lor au culoarea bronzului care lucește și a cuprului, dar aș pune pariu pe următoarea mea masă că unul dintre ei are aripi portocaliu-ars dedesubtul costumului. E Arsul, Răpitorul de Fetițe.

Îmi strâng pumnii în mod automat și trebuie să mă forțez ca să îi relaxez.

Beliel și Uriel schimbă o privire. Beliel încuviințează puțin din cap spre Uriel. Arhanghelul își mută privirea în altă parte, fără să-i răspundă, dar îi zâmbește cu seninătate următoarei persoane și pare mai relaxat.

Mă uit rapid la cei din jurul lui Beliel. Bineînțeles că Paige nu e de găsit nicăieri în marea de îngeri, și nici Raffe nu e.

Nici măcar nu sunt sigură că pot crede ceea ce a spus Doc despre Paige, că e pe urmele lui Beliel, dar se pare că inima mea crede.

Uriel pășește într-un alt grup de războinici. Asta face parte din mulțimea „Alteța Voastră”. Zâmbete și bătăi din aripi peste tot. În timp ce Uriel avansează printre numeroșii îngeri mascați și deghizați, unul dintre ei îmi atrage privirea.

E un războinic cu lățimea obligatorie a umerilor și cu un corp de Adonis. Are aripile învelite cu pene albe punctate de un argintiu care sclipește în lumina apusului. O mască asortată, cu multe curbe și linii și pene, îi acoperă cu multe ornamente tot, în afară de ochi și de gură. Până și fruntea îi este parțial ascunsă de părul brunet ciufulit.

E ceva în legătură cu el care mă face să uit de pantofii care îmi strâng degetele, de mulțimea prea apropiată, și chiar și de Politicianul monstruos. Simt ceva familiar în privința lui, chiar dacă nu pot spune cu exactitate ce anume. Poate că e felul mândru în care își ține capul, sau felul în care trece prin mulțime cu o încredere nemărginită, de parcă e de la sine înțeles că toți se vor da la o parte din calea lui.

Chiar dacă nu se uită la Beliel mai mult decât oricine altcineva, se mișcă atunci când Beliel se mișcă, se oprește atunci când Beliel se oprește.

Toată atenția mea e atrasă de războinicul de la care aștept cea mai mică dovadă că ar fi Raffe. Dacă s-ar fi aflat într-o mulțime de bărbați umani, ar fi fost ușor să-l recunosc ca pe un zeu printre ei. Ghinionul meu e că ne aflăm într-o mulțime de munți ambulanți plini de mușchi, genul ăla de masculi atractivi pentru care femeile din toată lumea și-ar da viața. Din nefericire, există cu adevărat un risc foarte mare să mori în preajma lor.

Probabil că simte că îl studiez atât de intens, pentru că își mută privirea asupra mea.

Știu că, fiind soldat, probabil că i-a evaluat pe toți cei din jurul lui, armele pe care le poartă, cea mai bună cale de evadare. Dar, ca înger, mă îndoiesc că i-a cercetat câtuși de puțin pe oameni.

Când se uită la mine, are privirea cuiva care observă pentru prima dată o persoană, dovedind încă o dată că aroganța unui înger nu are limite. Ceea ce, dacă stau să mă gândesc, crește probabilitatea ca ăsta să fie Raffe.

Mă evaluează în întregime, uitându-se la părul tuns și buclat, și scos în evidență de penele de păun, la panglicile de machiaj albastru și argintiu care îmi înconjoară ochii și pomeții, la rochia mătăsoasă care mi se pliază pe fiecare parte a corpului.

Dar numai în clipa în care privirile ni se întâlnesc, șocul recunoașterii circulă între noi.

Nu am nicio îndoială că e Raffe.

Dar se împotrivește impresiei că mă recunoaște. Pentru o secundă, apărarea lui se prăbușește și pot vedea neliniștea din spatele ochilor lui.

M-a văzut murind. Trebuie să fie o greșeală.

Fata asta sclipicioasă nu seamănă deloc cu fugara de pe stradă împreună cu care a călătorit.

Totuși…

Se mișcă ezitant și se oprește, uitându-se fix la mine.

53.

Râul de oameni se învârte în jurul său, în timp ce el stă ca o piatră în matcă. Se uită fix la mine, aparent orb la traficul materialelor sclipitoare, la penajul multicolor, la fețele mascate și la paharele de șampanie care circulă în jurul lui.

Poate că timpul s-a oprit pentru el, dar nu s-a oprit pentru restul lumii. Beliel continuă să se miște mai departe în mulțime, în timp ce Uriel se apropie de Raffe. Dacă Raffe nu se mișcă în curând, va fi blocat și obligat să-l salute pe Uriel.

Îngerii din jurul lui Raffe își ridică aripile în timp ce Uriel se apropie. Dacă Raffe nu-și va ridica și el aripile, Uriel îl va remarca cu siguranță. Poate că se va opri ca să vorbească cu el. Îi va recunoaște vocea lui Raffe? Să mergi la o petrecere de îngeri având aripi de demon e cam ca a merge într-un poligon de tragere deghizat în țintă.

Încerc să-l avertizez pe Raffe din priviri în timp ce ne deplasăm spre el, dar el pare să se afle în transă în timp ce se uită țintă la mine.

Numai când e practic prea târziu clipește și iese din transă, observându-l în sfârșit pe Uriel. Își ferește capul și se întoarce, dar e surprins încercând să meargă în direcția greșită, pentru că îngerii din jurul lui pășesc înainte pentru a-l întâmpina pe Uriel.

Nu mă pot gândi la nicio cale prin care să-l ajut pe Raffe să scape și care să nu însemne tăierea capului meu sau ceva la fel de înfiorător.

Dar dacă fac ceva pentru a-i distrage atenția lui Uriel, probabil că va aștepta până când ajungem într-un loc retras, pentru a mă tăia în bucăți și a mă da de mâncare câinilor săi cu coadă de scorpion.

Cel puțin așa sper.

Fac doi pași pentru a mă desincroniza cu perechea mea geamănă. Mă împiedic.

Mă împleticesc în Uriel, lovindu-l mai puternic decât intenționasem.

Uriel se împiedică de unul dintre sicofanții săi și șampania i se varsă pe mână. Se răsucește ca să-mi arunce o privire mânioasă. În ochii lui se poate întrezări promisiunea torturii eterne.

Aproape că mă aștept ca monștrii scorpioni să sară și să mă înșface pe loc, târându-mă în adâncimile vreunei subterane, unde creaturi ale morții se vor năpusti să mă rupă în bucăți în întunericul izolat. Nu e nevoie să mimez groaza atunci când Uriel mă privește.

Dar, exact cum îmi închipuisem, va aștepta să se ocupe de mine numai după ce termină cu mângâiatul penelor sau ce-or face politicienii îngeri. Am timp până atunci să mă gândesc cum să ies din încurcătura asta.

Până când el își recompune violența pură de pe față în ceva mai potrivit pentru un politician și se întoarce înapoi la admiratorii săi, Raffe s-a făcut nevăzut.

Durează câteva minute până când bătăile inimii îmi încetinesc, revenind la normal. Mă uit în continuare înainte și mă port ca un accesoriu perfect, fiindu-mi rușine să o privesc pe Andi și să-i văd frica de pe față. Nu-i e prea folositoare lui Uriel fără mine, nu-i așa?

Sper că Raffe a ajuns în vreun colț întunecat, pe undeva. Sper că Paige e în regulă și că o s-o găsesc în curând. Sper că mama și Clara sunt bine și că reușesc să evadeze. Iar acum mai e și Andi, pe care în mod cert trebuie să o iau cu mine când plec, pentru că plecarea sau moartea gemenei ei va însemna cu siguranță condamnarea ei la moarte. Și apoi mai sunt și toți oamenii ăia de pe Alcatraz…

Prea mulți.

Să fiu responsabilă pentru mama și pentru Paige aproape că mă strivește, deja. Mă liniștește să-mi reamintesc mie însămi că sunt doar o puștoaică, nu o eroină. Eroii au tendința să moară în moduri groaznice. Cumva, voi trece cu bine prin asta, iar apoi voi duce cea mai liniștită viață pe care cineva și-ar putea-o imagina în Lumea de Apoi.

Îl urmăm pe Uriel în timp ce el își face cu greu loc prin mulțime și își croiește calea spre scena improvizată din partea care dă spre ocean a peluzei. Scena are o masă lungă cu o față de masă albă pe ea. Fața de masă tremură în vântul oceanului, fiind ținută pe loc de farfurii și tacâmuri. Îngerii sunt așezați de o parte și de alta a unui scaun gol plasat în centru, precum apostolii la Cina cea de Taină.

Uriel pășește spre partea din față a mesei și stă în centru, uitându-se în jos la petrecerea de sub el. Mă întreb dacă ar trebui să ne găsim și noi locuri, dar Andi și cu mine ezităm amândouă pentru destul de mult timp, așa că ne ocupăm posturile de trofee de-o parte și de alta a lui.

Ca la comandă, vuietul petrecerii se liniștește și toți ochii se îndreaptă spre noi. Spre Uriel, desigur, dar sunt aproape de el, așa că mă simt de parcă toți s-ar holba la mine, chiar dacă nimeni nu o face.

Îmi dau seama că cercetez cu atenție masele, în căutarea unui anumit înger sarcastic.

Inspir adânc. Chiar îmi doresc ca Raffe să se afle încă aici? Aproape că a fost prins deja. Va fi sinucidere curată pentru el

dacă nu iese repede de aici.

Dar nu pot decât să mă întreb dacă nu cumva mă vede.

Ar trebui să mă uit fix într-un punct de deasupra mulțimii, după cum îmi cere rolul, dar ochii mei continuă să alunece înapoi, pentru a cerceta fețele de sub noi.

— Bun venit, frați și surori, spune Uriel, după ce toată lumea se liniștește. Ne-am adunat în această seară pentru a ne uni într-o cauză unică și pentru a sărbători. Am atât vești îngrozitoare, cât și vești minunate. Pentru început, cele îngrozitoare.

Publicul ascultă cu o curiozitate tăcută.

— Până când oamenii ne-au atacat cuibul, am presupus că se purtaseră pe cât de bine puteam spera. Dar acum mi s-a atras atenția că au făcut lucruri cumplite, pe care nu le putem tolera.

Uriel face semn către cineva să vină în față. Un înger târăște un om ghemuit pe scenă. Poartă blugi decolorați, un tricou cu Rolling Stones și ochelari. Tremură și transpiră, fiind în mod clar îngrozit. Îngerul îi înmânează lui Uriel o pânză înfășurată.

El o desfășoară, lăsând conținutul să cadă pe scenă.

— Spune-ne, Omule, spune Uriel. Spune tuturor ce ascunseseși în pânza asta.

Bărbatul începe să respire agitat, luând guri zgomotoase și scrâșnite de aer, în timp ce privește ca un sălbatic mulțimea. Fiindcă nu spune nimic, paznicul său îl apucă de păr și îi smucește capul pe spate.

— Pene, bolborosește prizonierul. Un… un pumn de pene.

— Și? întreabă Uriel.

— Pă… păr. Un smoc de păr auriu.

— Și mai ce, Omule? întreabă Uriel, cu o voce glacială.

Ochii prizonierului se mișcă într-o parte și alta, el părând prins în capcană și disperat. Paznicul îi smucește din nou capul înapoi, astfel încât gâtul lui pare pe cale să se rupă.

— Degete.

Bărbatul suspină. Lacrimile îi șiroiesc pe față, și mă întreb din ce trăia înainte ca lumea civilizată să-și găsească sfârșitul. Medic? Profesor? Vânzător într-un magazin?

— Două… degete… tăiate, spune, printre gâfâieli.

Paznicul îi dă drumul. El se ghemuiește pe scenă, tremurând.

— Care a fost sursa acelor pene, a părului și a degetelor?

Paznicul își ridică mâna, iar bărbatul se dă înapoi, protejându-și fața.

— Le-am luat de la altcineva, spune bărbatul. Nu am făcut rău nimănui. Jur. N-am făcut niciodată rău nimănui.

— De unde provin? întreabă Uriel.

— Nu știu, se vaită bărbatul.

Paznicul îl apucă de brațe și aproape că îi pot auzi oasele tasându-i-se.

Omul strigă de durere.

— Înger, cade el în genunchi, plângând, cu ochii rotindu-i-se plini de teroare, la mulțimea ostilă din jur. Sunt părțile unui înger.

Aproape șoptește ultima frază, dar publicul e tăcut și sunt sigură că toți îl pot auzi.

54.

— Părțile unui înger, spune Uriel, cu vocea lui bubuitoare. Maimuțele ne spintecă frații răniți înainte ca ei să-și poată reveni. Fac comerț cu penele, degetele și alte părți de-ale noastre, pentru bani. Și știți cu toții cât de greu și dureros poate fi să crești la loc degete, ca să nu menționez părțile pe care nu le putem crește la loc.

Îngerii răcnesc, agitându-se violent.

Uriel lasă furia justificată să se amplifice în sânul maselor.

— Mult timp am așteptat. Mult timp le-am lăsat pe maimuțe să infesteze pământul ăsta frumos, le-am lăsat să creadă că *ele* sunt specia favorită în universul lui Dumnezeu. Ei încă nu înțeleg de ce au primit o putere de stăpânire fără precedent asupra Pământului, pentru atât de mult timp. Sunt atât de aroganți și de stupizi, încât nici măcar nu-și dau seama că nimeni nu e atât de tâmpit încât să transforme un câmp legendar de luptă în casa lui.

Mulțimea jubilează și strigă.

Uriel le zâmbește.

— Dar am vești minunate, frați și surori. Vești care îi vor pune pe oameni precum acesta la locul lor. Vești care ne vor permite să îi pedepsim fără binecuvântarea lui Dumnezeu.

Mulțimea se liniștește.

— Ați auzit zvonurile, spune Uriel. Ați auzit speculațiile. Eu sunt aici ca să le confirm. Semnele sunt aici. Avem *dovada* hotărâtoare a motivului pentru care Mesagerul Gabriel ne-a adus aici, pe Pământ.

Publicul murmură cuprins de emoție.

— Nu e nevoie să ne mai întrebăm, frați și surori. Nu e nevoie să ne certăm și să dezbatem dacă ăsta e un exercițiu sau o încăierare cu cei Căzuți, sau doar un alt avertisment pentru oameni, în timp ce ei aruncă în noi cu bolovanii și pietrele lor.

Se oprește pentru un efect teatral. Mulțimea se calmează. Uriel mătură mulțimea cu privirea.

— Lăcustele biblice sunt aici.

Un murmur slab explodează cu rapiditate într-un vuiet entuziast.

El permite zgomotului să crească înainte de a-și ridica mâinile pentru a-i liniști:

— După cum mulți dintre voi știu, una dintre obligațiile mele e să vizitez Abisul. Ieri, am deschis Gheena. Dinăuntru, s-a ridicat un fum negru care a întunecat soarele și aerul. Din fum au ieșit lăcuste și au venit pe pământ. Exact cum s-a

prezis, fețele lor aveau fețe de oameni și aveau cozi ca niște scorpioni puternici. Mii și mii. Răspândindu-se pe cer.

Ca la comandă, toți îngerii din mulțime se întorc în aceeași direcție pentru a privi cerul. Văd norul întunecat la orizont, înainte să aud ce aud ei.

Norul explodează, împrăștiindu-se în și mai mult întuneric, crescând tot mai mare. Un bâzâit slab se transformă rapid într-un vuiet asurzitor.

Am mai auzit asta și înainte.

Zgomotul scorpionilor care mișună.

Toată lumea e tăcută și nemișcată în timp ce privim cu toții cum norul avansează cu viteză spre noi.

Uriel își ridică brațele, de parcă e pregătit să îmbrățișeze mulțimea.

— Avem confirmarea, frați și surori. Pentru ce am așteptat. Pentru ce am luat *naștere.* Pentru ce am *trăit, respirat* și *visat* e în sfârșit aici!

Vocea lui Uriel îmi vuiește ca un ordin în minte.

— Vom fi precum…

Zeii.

— … eroii din vechime[15]!

Inspiră adânc.

— În sfârșit. Respiră din nou, pieptul umflându-i-se de satisfacție. E timpul pentru Ziua Judecății. Vestita apocalipsă e AICI!

55.

În timp ce toată lumea are nevoie de un moment pentru a se dezmetici, ceata de lăcuste scorpioni înaintează spre noi.

Vreau să strig că minte. Că scorpionii sunt creația lui, nu lăcuste biblice. Dar pierd ocazia, pentru că mulțimea o ia razna.

Războinicii își ridică săbiile și străpung cerul. Urlă strigăte de război care zdruncină apusul.

Aripile li se arcuiesc, distrugând învelișurile care le deghizează.

Penele aranjate cu grijă de Madeline zboară în toate părțile. În aer, sclipiciul și puful plutesc și sunt luate de vânt ca într-o scenă dintr-o veche paradă publică.

Mă dau înapoi, dorindu-mi să pot dispărea. În mod ironic, Andi face la fel, astfel încât continuăm să arătăm ca un decor asortat.

Setea de sânge pulsează în aer ca un spray cu feromoni.
Aerul e dens și devine tot mai dens din această cauză.

Apoi se întâmplă ceva îngrozitor.

Lângă noi, pe scenă, un războinic îl apucă pe negustorul de părți de înger și îl ridică deasupra capului. Tipul se zvârcolește ca un copil, în timp ce îi cad ochelarii. Îngerul îl aruncă în mulțime.

O sută de brațe îl apucă pe bietul bărbat și îl trag în mijlocul hăpăitor al maselor de îngeri. Bărbatul țipă și țipă.

Mulțimile se înghesuie pentru a încerca să ajungă la bărbat. Bucăți însângerate de pânză și hălci mari și ude de carne la care nu vreau să mă gândesc zboară în toate părțile din locul unde el a aterizat.

Îngerii războinici urlă dezlănțuiți în timp ce se înghiontesc neîncetat unii pe alții, încurajându-i pe cei care îl sfâșie pe bărbatul înecat în violența lor.

Mulțimea e presărată cu oameni.

De aici, oameni se văd mici și îngroziți, pe măsură ce își dau seama ce se petrece. Majoritatea sunt femei, care par cele mai vulnerabile, în rochiile lor strâmte și pe tocuri.

Scorpionii vuiesc asurzitor pe deasupra, întunecând cerul în zborul lor. Vântul se întețește de la nenumăratele lor aripi, amestecându-se cu strigătele mulțimii. Energia înnebunitoare face ca setea de sânge să crească în războinicii beți.

Oamenii se sperie și fug.

Și, precum niște pisici ale căror instincte sunt declanșate de un șoarece care o ia la fugă, războinicii se dezlănțuie.

E un masacru.

Cei prinși în mijlocul mulțimii nu au pe unde să fugă, chiar dacă încearcă. E prea aglomerat pentru ca îngerii să-și folosească săbiile. Îi înșfacă pe oameni cu mâinile goale.

Țipetele umplu noaptea, pe măsură ce mijlocul mulțimii se strânge, în timp ce marginile se împrăștie din *cauza* oamenilor care încearcă să scape. Îngerilor pare să le placă vânătoarea, fiindcă îi lasă pe oameni să fugă afară din mulțime înainte de a se năpusti asupra lor.

Un războinic îl lovește cu pumnul în stomac pe un chelner și scoate de acolo o grămadă ațoasă și plină de sânge care nu poate fi altceva decât intestinele lui. Îngerul le atârnă de o femeie care țipă, ca și cum ar fi bijuterii scumpe. Îngerii din jurul lui urlă, aprobându-l, și își ridică pumnii spre cer, cuprinși de o frenezie dementă.

De pe scenă, pot vedea culoarea sângelui împrăștiindu-se prin mulțime, într-o revărsare care pur și simplu nu se mai oprește.

Andi scrâșnește de frică. Se întoarce și o ia la fugă, sărind de pe scenă și dispărând în noapte.

Instinctul îmi spune să fac la fel, însă scena e cel mai puțin aglomerat și mai sigur loc pe care îl pot vedea. Dar să te afli pe scenă în timpul unei revolte e ca și cum m-aș afla sub un reflector de zece mii de wați, când fiecare celulă a corpului meu trebuie să se ascundă în întuneric.

Până și Uriel pare să nu știe ce să facă. Mișcările spasmodice ale capului său și expresia tensionată de pe fața sa din momentul în care se întoarce să le vorbească ajutoarelor sale îmi spune că asta nu făcea parte din plan.

Intenționa ca toată lumea să se îmbete, să devină îndeajuns de entuziastă și de plictisită pentru a încălca niște tabuuri în seara asta. Dar cu siguranță că nu se aștepta la asta. Poate dacă ar fi fost un războinic în loc să fie politician, ar fi prevăzut reacția lor. Ar fi știut că, dincolo de spoiala lor de comportament civilizat, se afla doar așteptarea unui pretext pentru a putea rupe în bucăți.

În unele locuri din mulțime, îngerii care se înghiontiseră unii pe alții în încercarea de a prinde un om încep să-și care pumni unii altora.

Totul se transformă într-o încăierare, pe lângă faptul că era deja un masacru. Unii dintre ei se ridică în aer pentru a avea mai mult loc, iar haosul devine tridimensional.

56.

Vederea mea periferică a urmărit o mișcare care abia acum îmi atrage atenția. Cineva se mișcă repede prin mulțime, îndreptându-se spre scenă.

Încerc să nu-mi las imaginația să zburde cum vrea ea.
Dar nu mă pot abține. Nu sunt genul de domnișoară care așteaptă să fie salvată atunci când se află în pericol, însă acum ar fi un moment al naibii de potrivit (deși foarte improbabil) pentru ca Raffe să apară și să mă ridice spre cer.

Dar nu e el.

E Beliel. Umerii lui uriași își croiesc calea prin haos, în timp ce el se împinge înainte. Ochii mei îl caută pe Raffe în mulțimea din spatele lui Beliel, dar acesta nu poate fi văzut nicăieri.

Dezamăgirea mă lovește atât de tare, încât îmi vine să plâng.

Trebuie să găsesc o cale de ieșire.

Singură.

Multe feluri de a-i distrage atenția – asta e bine. Îngeri însetați de sânge peste tot – asta e rău.

Cam asta-i tot ce poate creierul meu înghețat în momentul ăsta.

Beliel se urcă pe scenă și își croiește calea îmbrâncindu-i pe îngerii din jurul lui Uriel.

Țipetele, urletele, mirosul de sânge năvălesc asupra mea. Creierul și mușchii mei tind să se gripeze, și am nevoie de toată forța pentru a nu mă arunca în mulțimea mortală, așa cum a făcut Andi. Opțiunile mele sunt fie să stau aici până când îngerii se apropie de mine, fie să alerg înspre masacru și să sper că mă pot furișa afară de aici.

Nu am avut niciodată un atac de panică și sper că nu sunt pe cale să am unul acum. Conștientizez cât se poate de clar că sunt o creatură incomparabil mai fragilă și mai măruntă decât semizeii ăștia. Cum m-am putut gândi, chiar și pentru o clipă, că aș putea avea vreo șansă printre ei? Că l-aș fi putut învinge pe vreunul dintre ei? Sunt un mic nimeni, un nimic. Conform tuturor legilor naturii, ar trebui să mă târăsc sub o masă și să strig după mămica.

Atâta doar că nu sunt genul care să se bazeze pe mămica.

Asta îmi oferă puțină alinare. Am fost mereu pe cont propriu și până acum m-am descurcat bine, nu-i așa?

În capul meu, alerg printr-o listă de părți vulnerabile ale corpului, care fac mărimea și puterea irelevante. Ochi, gât, vintre, genunchi – chiar și cei mai mari și mai puternici bărbați au puncte vulnerabile pe care le poți vătăma fără prea multă

forță. Gândul ăsta mă consolează destul încât să pot începe să caut o cale de ieșire.

În timp ce măsor cu privirea scena, mai puțin speriată, observ o persoană nouă pe scările acesteia.

Raffe stă pe scări, nemișcat ca o statuie, uitându-se la mine.

În amurg, învelișul alb al aripilor sale strălucește precum stelele pe cerul de vară. Nu mi-aș fi dat niciodată seama că sub acel înveliș se află o pereche de aripi de demon cu marginile ascuțite.

Încă nu mă recunoaște?

Grupul lui Uriel începe să sară de pe scenă și să se ridice în aer ca un organism cu mai multe aripi. Beliel pleacă ultimul. Își deschide, în toată splendoarea lor, aripile furate și începe să lovească aerul.

Raffe se aruncă și îl atacă.

Se trântesc de scenă cu o bubuitură, dar nimeni nu observă încă o pereche de războinici luptându-se.

Suntem acum singurii rămași pe scenă. Sub noi e masacrul plin de țipete. Deasupra noastră e grămada aparent fără sfârșit de scorpioni care vuiește în zborul ei la joasă altitudine. Între, e o încăierare generală de îngeri beți, dintre care unii se ciocnesc chiar și în zbor.

Un înger însângerat cade cu o bufnitură pe scenă.

Sare atât de mult sânge din el, încât îmi stropește rochia. Are umărul grav sfâșiat, de parcă s-a agățat de vârful ascuțit al unui felinar. Dar pare să nu observe asta, fiindcă se saltă imediat, pregătit pentru mai mult.

Devin conștientă în mod acut că sunt singurul om dimprejur.

57.

Ce n-aș da să am acum sabia lui Raffe!

Îngerul însângerat face un pas spre mine.

Înșfac un cuțit elegant de friptură de pe masă și îmi scot pantofii cu toc.

Sau încerc să fac asta.

Unul dintre pantofi refuză să iasă fără o mână de ajutor. Fie mi s-a umflat piciorul, fie pantoful era prea mic pentru mine.

Nu știu nici măcar un stil de luptă care să nu necesite un joc bun de picioare, și sunt destul de sigură că să lupți desculță doar pe jumătate nu e o tehnică recomandată.

Rochia e și ea o problemă. E lungă până în pământ și mulată. Arată grozav, dar nu-mi oferă prea mult spațiu pentru a lovi. Picioarele sunt cea mai puternică parte a corpului meu și nu-mi permit să mă împiedic, doar de dragul decenței. Trec cuțitul printr-o cusătură, despicând rochia de-a lungul ei, până la coapsă.

Înclin cuțitul astfel încât să îi alunece printre coaste, atunci când îl înjunghii.

Gâtul e o țintă mai potrivită, dar sunt prea scundă să reușesc asta în fața unei astfel de bestii. Cel puțin nu din primul atac. A doua mișcare, după ce a primit o lovitură, e altă poveste.

El aproape că zâmbește văzându-mi cuțitul, de parcă asta ar face totul mai distractiv. Ridică o sprânceană când vede că țin cuțitul ca și cum aș ști să-l folosesc. Dar sabia rămâne neatinsă în teaca lui, ca și când în masacrul și încăierarea asta nu merită să și-o folosească.

Își concentrează privirea asupra cuțitului și a feței mele. Nu e greu, din moment ce mâinile-mi sunt ridicate aproape de față, în poziție de luptă.

Dar piciorul din spate încă mi-e încălțat cu pantoful cu toc, ceea ce-l face cu câțiva centimetri mai înalt decât piciorul din față. În niciun caz nu pot avea un joc corespunzător de picioare șchiopătând astfel. Așa că fac singurul lucru pe care îl pot face.

Îl lovesc direct în față cu tocul.

Nu se aștepta la asta.

Îngerul își ia zborul de pe scenă.

— Chiar ești tu, spune Raffe.

Se uită fix la mine, uimit. Pumnul lui e în aer, dar suspendat în mijlocul mișcării de a-i trage un pumn zdravăn lui Beliel, care e însângerat și se împleticește.

Începe să-mi zâmbească încet, topindu-mă toată.

Beliel întrerupe momentul, dându-i un cap în gură.

Raffe se clatină în spate.

Beliel mă privește atent. Zâmbește, ca și cum ar fi aflat un secret. Are dinții acoperiți de sângele care i se scurge de pe gingii.

Sare de pe scenă, deschizându-și aripile.

Raffe face un salt și-l apucă pe Beliel de picior. El se smucește înapoi, nepermițându-i să-și ia zborul. Raffe e pe cale să-și recupereze aripile.

Îmi scot repede pantoful rămas, gata să sar în ajutorul lui.

Înainte să mă pot mișca, totuși, îngerul însângerat pe care l-am azvârlit de pe scenă se târăște înapoi din mulțimea de corpuri agitate.

Doamne, chiar pare furios.

Tocul meu l-a nimerit în nas, care acum arată de parcă i-a explodat pe față. Masca lui cândva festivă pare acum dintr-un film horror.

Mă dau înapoi, aruncându-i rapid o privire lui Raffe. Trage cu toată puterea lui de Beliel, pentru a nu-l lăsa să zboare. E ocazia perfectă să-și recupereze aripile. Ce mai contează încă un gest de brutalitate printre atâtea altele? S-ar putea să nu mai aibă o șansă atât de bună niciodată.

Raffe se uită în treacăt la mine și privirile noastre se întâlnesc.

Vântul îmi suflă părul peste față și îmi umflă rochia în jurul picioarelor.

Nu sunt sigură ce e mai umilitor – că dresurile mele prinse cu jartiere sunt expuse până sus sau că aripile de zână îmi flutură în vânt chiar înainte de o luptă.

Adversarul meu își trage pumnul în spate, pregătindu-se pentru o lovitură care m-ar putea omorî pe loc, dacă îi reușește.

Mă pregătesc și eu să mă feresc și să-l înjunghii. Îmi spun că pot lupta împotriva lui, dar cu siguranță că doar aș amâna inevitabilul. Știu când sunt depășită.

Pumnul lui vine în zbor spre mine.

Înainte să pot reacționa, e deviat de un antebraț la fel de mare ca al său. Raffe îl lovește cu pumnul atât de puternic, încât îngerul cade lat pe spate și rămâne acolo.

Beliel, în echilibru pe marginea scenei, ne privește cu un rânjet însângerat, părând să-i placă ceea ce vede.

Se ridică în aer.

Pe spatele lui Beliel, aripile frumoase și albe ca zăpada ale lui Raffe bat înainte și înapoi. O dată, de două ori. Fluturând un rămas-bun elegant.

Demonul uriaș dispare în mulțimea care își aruncă turbată pumni în zbor.

58.

Raffe smulge sacoul de pe agresorul meu năucit și îl pune pe mine. Îmi acoperă toată partea de sus a corpului, inclusiv capul. Pot trage cu ochiul prin deschizătura gulerului, rămânând ascunsă în jacheta supradimensionată.

Un braț cald mă cuprinde ca un scut pe după umeri și mă întoarce spre marginea scenei.

— Rămâi cu mine, îmi șoptește o voce masculină cunoscută de deasupra capului. În ciuda țipetelor mulțimii și a vuietului valurilor, ceva totuși se declanșează în pieptul meu la auzul sunetului acelei voci.

Mă uit în sus ca să spun ceva, dar el își duce degetul la buze și șoptește:

— Nu vorbi. O să-mi spulberi iluzia că salvez o domnișoară nevinovată aflată în pericol, imediat ce deschizi gura.

Mă simt atât de ușurată, încât aș putea râde isteric, dacă mi-aș deschide gura.

Vederea mea se îngustează la o fâșie, printre gulerele jachetei, în timp ce alerg repede în căldura de cocon a îmbrățișării lui. Mă ține strâns lipită de el, îndrumându-mă și protejându-mă cu corpul său. Merg târșâindu-mi picioarele alături de el, încercând să devin invizibilă.

Coborâm patru pași în mulțimea care clocotește de violență.

Imediat ce coborâm, suntem înghiontiți. Îmi apuc cuțitul mai strâns, încercând să mă pregătesc pentru orice ar putea urma. Raffe se înghiontește nestingherit și lovește la rândul lui cu foarte multă hotărâre. Mă ține în spatele lui, în timp ce el brăzdează prin mulțimea din fața noastră.

Suntem aproape de marginea mulțimii, dar încă mai trebuie să ne croim calea pentru a ajunge într-un spațiu deschis. Pășim peste cadavre, iar eu încerc să nu privesc în jos.

Majoritatea celor din mulțime sunt prea ocupați cu luptele lor pentru a-și bate capul cu noi. Acum aproape toate luptele sunt înger-contra-înger, dar încă mai sunt și câțiva oameni la pământ, cu brațele ridicate pentru a se proteja de pumni și lovituri. Unii războinici își scutură capul dezgustați la vederea lor, dar asta nu e cine știe ce consolare. O parte din mine vrea să taie în stânga și-n dreapta în îngerii agresori, în timp ce altă parte din mine vrea să fugă și să se ascundă.

Raffe mă trage după el atât de repede, încât nu fac față. Nu văd prea mult prin înghesuiala de corpuri și mă izbesc de el atunci când se oprește brusc.

Ne aflăm la marginea mulțimii, în timp ce cei mai mulți se luptă în spatele nostru. În fața noastră e faleza care dă spre

plaja întunecată. Singurul lucru care ne desparte de libertate e o luptă.

Doi îngeri încep să se lupte, în timp ce alți doi își dau târcoale. Niciunul dintre ei nu are sabia scoasă. Nu își propun ca prin luptele astea să-și facă cu adevărat rău, cel puțin nu unul altuia. Sunt precum războinicii vikingi beți, cu un plus de răutate insuportabilă pe care Uriel a crezut că o poate controla.

Unul dintre îngeri e aruncat în calea noastră. Mă zgârie cu brațul în timp ce plutește pe lângă mine. Mă rotesc pe jumătate și mă împleticesc, capul ieșindu-mi din greșeală afară din jacheta supradimensionată.

— Ce ai tu acolo? întreabă cel care e încă în picioare. A mai rămas una?

Pășește plin de ifose înainte și se întinde să mă apuce.

Fără avertisment, Raffe îi aruncă un pumn în față, urmat de două lovituri atât de rapide, încât pumnii lui sunt ca niște dâre de ceață.

Mă feresc din calea pumnilor și ies din umbra lui. Când celălalt înger sare înapoi la bătaie, Raffe nu e atent. Plutește deasupra mea.

Sunt în totalitate descoperită acum. Arunc jacheta, mă așez într-o poziție defensivă, și ridic cuțitul în fața mea.

La fel ca cel de dinainte, îngerul zâmbește când îmi vede cuțitul. E pregătit pentru o provocare mai mare decât să strivească o furnică. Măcar furnica asta are un cuțit ascuțit și are atitudine.

Îmi simt spatele descoperit, dar va trebui să presupun că îngerii vor fi îndeajuns de sportivi încât să nu mă atace din spate în timp ce mă lupt, din moment ce, oricum, ăsta nu e mai mult decât un sport pentru ei.

Lângă mine, Raffe schimbă deja lovituri cu un înger. Își izbește adversarul cu forța unei ciocniri frontale.

Adversarul meu face el prima mișcare. Rânjetul lui e atât de larg, încât ai crede că sunt cu adevărat o amenințare pentru el.

Masculii s-au antrenat cu toții unul împotriva altuia. Se așteaptă la atacuri în anumite zone ale corpului și de la cineva care se bazează pe forța părții superioare a corpului. Și întotdeauna, dar întotdeauna, le subestimează pe femei.

Eu nu am prea multă forță în partea superioară a corpului, deloc în comparație cu majoritatea bărbaților, cu atât mai puțin în comparație cu tipii ăștia. La fel ca în cazul celor mai multe luptătoare femei, forța mea constă în șolduri și picioare.

El plonjează spre mine, cu mâinile înainte ca să apuce cuțitul, așteptându-se să mă duc direct spre el.

Mă feresc, ghemuindu-mă cu genunchii îndoiți, lăsându-l aproape să plutească peste mine.

Mă ridic brusc, în ultima clipă, și îmi înfig cuțitul în vintrele lui, cu toată forța conferită de saltul picioarelor mele.

De ce să te chinui să le ataci punctele forte, când poți lovi direct în slăbiciunile lor?

Se rostogolește pe nisip, la fel ca orice tip care e lovit în boașe. O să-i treacă. Dar n-o să încalce niciun tabu prea curând.

Un înger e azvârlit peste mine, cu capul înainte. Mă răsucesc ca să-l văd pe Raffe cărându-i pumni. Mai mulți vin spre noi dinspre mulțime, atrași de o luptă serioasă.

Raffe se uită la cuțitul însângerat din mâna mea.

— Dacă încă mai aveam îndoieli că ești tu, acum s-au risipit.

Face un semn către adversarul meu, care se rostogolește la pământ cu mâinile pe umflătură.

— Ar fi trebuit să fie politicos și să ne lase pur și simplu să trecem, spun.

— Bună cale să-l înveți ce-i respectul. Mi-am dorit întotdeauna să întâlnesc o fată care luptă murdar, spune Raffe.

— Nu există luptă murdară atunci când te aperi.

Pufăie.

— Nu știu dacă să râd de el sau să te apreciez pe tine.

— Hai, asta-i ușor.

Rânjește spre mine. E ceva în ochii lui care mă face să mă înmoi puțin pe dinăuntru, ca și cum ceva din adâncul nostru comunică fără ca eu să-mi dau seama în întregime de asta.

Sunt prima care își întoarce privirea.

Îmi strecor lama în banda elastică a dresurilor prinse cu jartiere. Dacă sunt destul de strânse încât să-mi țină jartierele când lupt, atunci ar trebui să facă o treabă destul de bună ținându-mi cuțitul. Mă bucur că lucrurile astea sunt bune la ceva.

Îmi ridic privirea și-l văd pe Raffe uitându-se la mine. Simt un val de jenă.

Raffe mă prinde de mijloc și mă ridică în brațe ca într-un film vechi. Brațele lui îmi leagănă spatele și genunchii.

Îmi încolăcesc din reflex brațele în jurul gâtului său. Pentru o clipă, sunt confuză, și cele mai prostești gânduri îmi trec prin minte.

— Nu-mi da drumul, spune.

Aleargă cu mine spre faleză. După doi pași, aripile îi izbucnesc din învelișurile lor. Penele albe și sclipicioase ale lui Madeline explodează în spatele nostru, în timp ce se desfac aripi uriașe de liliac.

Libertatea sub forma unor aripi de demon. Îmi vine să râd și să plâng în același timp.

Sunt în brațele lui Raffe, zburând.

59.

Suntem în aer.

Mă prind mai strâns, iar el mă mișcă astfel încât mă țin ca un copil, cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului său. El e cald, chiar dacă curentul oceanului îmi suflă puternic din spate. Luăm altitudine până la o înălțime amețitoare, dar brațele lui mă înconjoară cu fermitate și nu mă pot simți altfel decât în siguranță.

Dar nu pentru mult timp. Printre aripile lui Raffe, întrezăresc ce e în spatele nostru.

Beți sau nu, îngerii nu au probleme să se ridice în aer. Vederea aripilor de demon trebuie să-i fi ațâțat, pentru că acum ne urmăresc mai mulți decât am văzut pe plajă. Zboară prin nori de ceață luminați de fascicule venite de la focul de pe pământ, în timp ce noi planăm deasupra valurilor întunecate.

Se presupune că îngerii sunt ființe frumoase de lumină, dar cei care ne urmăresc pe noi seamănă mai degrabă cu un nor de demoni care se revarsă din negură. Raffe se gândește probabil la ceva similar, pentru că își strânge mai tare brațele în jurul taliei mele, de parcă ar spune „nu pe ea".

Se înclină pentru a vira, zburând mai departe de țărm, spre locul în care negura devine groasă ca o pătură. Plutește mai jos, spre apă, unde ceața e mai groasă și valurile mai zgomotoase.

Am coborât atât de mult, încât acum sunt stropită de valuri. Apa se umflă, transformându-se în spumă și legănându-se sub noi. Se simte de parcă ar fi kilometri după kilometri de valuri negre și mânioase.

Raffe se înclină într-o parte, apoi în cealaltă. Face întoarceri bruște, neașteptate, după ce merge drept pentru o vreme. Manevre de scăpare.

Ceața e atât de groasă, încât există o șansă ca îngerii să orbecăie la întâmplare. Datorită vuietului valurilor și al vântului, îngerii nu pot auzi cum aripile lui Raffe pompează cu putere prin aer.

Tremur, lipită de corpul lui. Picăturile reci și curentul oceanului mă îngheață până în punctul în care nu mai sunt în stare să-mi simt brațele în jurul gâtului său sau picioarele în jurul trunchiului său.

Zburăm în tăcere, brăzdând aerul nopții. Habar nu am cât de aproape sunt îngerii sau dacă mai sunt încă pe urmele noastre. Nu văd și nu aud nimic prin strălucirea ceții. Luăm încă o curbă bruscă spre ocean.

O față se ivește din ceață.

În spatele ei, aripi uriașe cu pene de culoarea negurii.
E prea aproape.
Se izbește de noi.
Ne învârtim fără direcție, aripile de liliac încurcându-se în cele împănate.
Raffe lovește, cu aripa lui terminată cu secere, în aripile cu pene. Lamele pătrund prin straturile de pene până când ajung la osul din aripa îngerului.
Ne răsturnăm cu toții într-o grămadă care se prăbușește prin aer.
Raffe ne stabilizează bătând intens din aripi, dar nu poate să lupte și să zboare cu aripile în același timp. Desprinde aripile unele de celelalte, în timp ce îngerul se întinde după sabia lui.
Raffe nu are sabie.
Și mă are pe mine – patruzeci și cinci de kilograme de greutate inutilă, care poate doar să-i strice echilibrul și tehnica de luptă. Brațele lui mă țin pe mine, în loc să fie libere pentru a lupta. Aripile lui trebuie să bată cu atât mai tare pentru a ne ține în aer.
Singurul meu gând e că de data asta nu o să sfârșesc moartă cu adevărat, în brațele lui Raffe. Că nu voi fi o altă rană în sufletul lui.
Îngerul își scoate sabia.
Fiindcă m-am antrenat cu echipa, știu că sunt arme care au nevoie de distanță pentru a fi folosite eficient. Sabia e una dintre ele.
Chiar acum, îngerul are destul spațiu pentru a se da înapoi și a ne străpunge, sau pentru a-și ridica sabia și a ne tăia. Dar, dacă ne-ar îmbrățișa, ar putea doar să încerce o tăietură neînsemnată.
E doar apă. Va fi rece ca naiba, dar nu mă va omorî, dacă voi cădea.
Nu imediat, oricum.
E incredibil să vezi de câte ori trebuie să acționăm împotriva instinctelor noastre de supraviețuire, tocmai pentru a supraviețui. Îmi strâng picioarele chiar și mai tare în jurul mijlocului lui Raffe și îmi împing partea de sus a corpului departe de el.
Brațele lui îmi dau drumul cu surprindere, înainte de a se strânge din nou în jurul meu. Dar am destul timp pentru a mă apleca, apucând brațul cu sabia al îngerului cu o mână și cămașa lui cu guler înalt de smoching cu cealaltă.
Îmi fixez cotul și îi țin brațul cu sabia, pentru a nu-i permite să se legene spre noi. Chiar sper că nu e atât de puternic încât să-mi rupă articulația umărului. Cu cealaltă mână, îl îmbrâncesc înainte.

Totul durează o clipă. Dacă îngerul se aștepta la asta, în niciun caz nu m-ar fi lăsat să o fac. Dar ce agresor se așteaptă ca victima să-l tragă mai aproape?

Fără să-și poată controla aripile în totalitate, pentru a se echilibra, reușesc să-l trag pe îngerul incredibil de ușor spre noi.

De aproape, sabia lui nu mai reprezintă amenințarea că ne va străpunge, dar Raffe e forțat să zboare stângaci, pentru a evita să-și taie aripa în lama ei. Ne clătinăm în aer, nu cu mult deasupra valurilor negre.

Raffe mă ține strâns cu o mână, în timp ce pe cealaltă o folosește pentru a se apăra de îngerul care încearcă să-l lovească.

Mă aplec și apuc mânerul sabiei. Nu am nicio șansă să i-o iau, dar aș putea reuși să-l distrag de la lupta lui cu Raffe. Și dacă chiar am noroc, aș putea convinge sabia că o persoană neautorizată încearcă să o ridice pentru a o folosi.

Ne încleștăm în aer, căzând aiurea, apoi câștigând puțină altitudine, plutind încoace și încolo și învârtindu-ne în sus și în jos deasupra apei. Reușesc să apuc mânerul sabiei cu ambele mâini și, chiar dacă nu o pot mișca din strânsoarea îngerului, o pot înclina.

Imediat ce o ating, sabia devine brusc grea, atât de grea că brațele îngerului slăbesc.

— Nu! strigă îngerul cu o voce înspăimântată, în timp ce sabia e pe punctul de a-i cădea din mâini.

Raffe îl izbește cu pumnul brațului său liber. Îngerul se clatină în spate.

Îi cade sabia. Și dispare în apă.

— Nu! strigă din nou, privind cu o neîncredere plină de spaimă apa întunecată în care i s-a scufundat sabia.

Bănuiesc că nu au și îngeri scafandri care să recupereze săbii și alte obiecte de valoare de pe fundul oceanului.

Strigă un urlet de război spre noi, setea de sânge schimonosindu-i fața. Apoi atacă.

Alți doi îngeri apar din negura groasă.

Deloc surprinzător, având în vedere zgomotul pe care primul înger îl face, îmi tresare inima când îi văd.

Toți trei vin spre noi. Raffe se răsucește și zboară spre largul apei.

N-are cum să zboare mai repede decât ei, atâta timp cât eu îl trag în jos.

— Dă-mi drumul, îi spun în ureche.

Raffe mă strânge mai tare, de parcă nu încape loc de discuții.

— Vom fi amândoi mai în siguranță, dacă eu ajung în apă, în loc să te trag în jos, în timpul unei lupte. Pot înota, Raffe. Nu e mare lucru.

Ceva mare se izbește de noi din spate.

Și brațele lui Raffe tremură slăbite. Îmi dă drumul.

Primul moment al căderii se simte cu încetinitorul, fiecare senzație fiind amplificată. O reacție total instinctivă mă face să dau din mâini și din picioare și să apuc primul lucru de care dau.

O mână apucă aerul. Cealaltă prinde vârful unei aripi cu pene.

Prinzându-mă cu toată greutatea de o singură aripă, îngerul se răsucește și își pierde echilibrul. Îmi canalizez toată spaima în strânsoare.

Plonjăm împreună în ocean.

60.

Fiecare celulă din corpul meu îngheață, apoi explodează în cioburi de gheață. Ace de gheață mă străpung și se ciocnesc peste tot corpul meu. Cel puțin, așa simt.

Cel mai intens e când apa îmi înghite capul, de parcă vârful capului era ultimul bastion de căldură al corpului meu. Îmi vine să țip din cauza șocului, dar plămânii îmi sunt atât de înghețați și contractați, încât țipatul mă depășește.

O turbulență întunecată mă rostogolește ca pe o ghiulea în jos. Îmi pierd orice simț al corpului și al orientării.

În cele din urmă mă opresc din rostogolire, dar, de îndată ce mă opresc, nu-mi dau seama încotro e suprafața apei. Corpul meu încearcă să se zbată, pe măsură ce cronometrul cu aer din plămânii mei ticăie.

N-aș fi crezut niciodată că aș putea ajunge să nu pot face diferența dintre sus și jos, dar, fără gravitație și lumină, nu-mi dau seama care-i care. Mi-e frică să apuc o direcție.

Trec pe lângă mine bule de aer și mă trec gânduri cu chestii oribile care vin după mine din adâncimile acvatice ale iadului. Toate nopțile semi-lucide petrecute împreună cu mama, care cânta în întuneric, desenând imagini cu demoni care mă târau în iad, se întorc revărsându-se în sicriul enorm care e oceanul. Cumva acolo sunt niște forme întunecate care se mișcă în apă sau…?

Ajunge!

Aer. Înot. Gândește!

N-am timp să fiu absorbită într-un vârtej de aiureli fără sens care nu o să mă ajute în niciun fel…

Bule.

Ceva în legătură cu bulele.

Nu plutesc bulele în sus?

Îmi pun mâna la gură pentru a simți bulele și las o gură prețioasă de aer să-mi iasă din plămânii care mă ard. Mă gâdilă în timp ce plutesc peste fața mea și peste ureche.

Le urmez într-o parte, sau ceea ce pare a fi într-o parte. Curenții apei pot duce bulele în orice direcție, dar, în cele din urmă, se duc în sus, nu-i așa? Sper din tot sufletul să am dreptate.

Dau drumul mai multor guri de aer, încercând să nu las să iasă mai mult decât trebuie, până când bulele îmi ating complet nasul în traseul lor ascendent. Dau din picioare cât pot de tare, urmărind bulele atât de repede cât mă lasă plămânii mei arzători.

Încep să disper că mă duc în direcția greșită, până când observ că apa devine mai fluorescentă, mai luminată. Înot mai tare.

În cele din urmă, capul meu răzbate la suprafață și iau o gură uriașă de aer. Apa sărată mi se revarsă în gură, în timp ce oceanul agitat mă plesnește peste față. Plămânii mi se contractă și încerc cu disperare să-mi controlez tusea, astfel încât să nu inspir încă o gură plină de apă.

Apa erupe sub mine și ceva se ridică brusc.

Cap, brațe, aripi. Îngerul cu care am valsat a găsit și el drumul spre aer.

Se zbate, înghițind aer cu disperare și stropind în toate părțile. Penele îi sunt îmbibate cu apă și nu pare să știe să înoate prea bine. Brațele i se zbat cu greutate, iar aripile îi fâlfâie, lovind apa fără rost.

E ținut la suprafață de zbaterea lui, dar asta e o modalitate foarte epuizantă de a înota. Dacă era om, și-ar fi irosit până acum toată energia și s-ar fi înecat.

Mă întorc și lovesc apa. Mi-e atât de frig, încât abia îmi pot ridica brațele.

Aripa îngerului se năpustește înainte și mă blochează. Mă înconjoară și mă trage în direcția lui, pe măsură ce el se zbate.

Bâjbâi după cuțit, sperând că e încă prins în banda ciorapilor. Mâna mi-e atât de înghețată, că abia îl pot simți, dar e acolo. E doar un cuțit obișnuit, nu o lamă ca a îngerilor, dar tot îl va tăia. Tot va simți durerea și va sângera. Ei bine, poate că în frigul ăsta nu va simți prea mult, dar trebuie să încerc.

Se întinde spre mine, iar eu îi crestez mâna.

Se trage înapoi, apoi se întinde spre mine cu cealaltă mână, prinzându-mă de păr. Îl înjunghii în antebraț, îmi dă drumul, dar mă prinde cu mâna tăiată, în timp ce împroașcă cu apă peste tot.

Mă trage spre el, cățărându-se cu brațele pe mine și împingându-mă în jos, făcând porcăria de manevră de scufundare clasică în legătură cu care fiecare instructor de înot te avertizează.

Trag adânc aer în piept. El îmi împinge capul în jos și apa rece ca gheața mă înghite din nou.

Nu știu dacă încearcă să mă scufunde într-un gest final de te-iau-împreună-cu-mine sau dacă doar se zbate din instinct. Oricum ar fi, voi sfârși moartă dacă îl las să facă ce vrea.

Lovesc la întâmplare, cu toată frica pe care o simt, provocându-i tăieturi adânci peste trunchi și peste brațe. Din nou și din nou.

Sângele încălzește apa.

Strânsoarea lui slăbește și reușesc să-mi scot capul pentru a lua o gură de aer care îmi umple plămânii. Nu mă mai împinge în jos, dar încă se ține de mine.

— Nu ești singurul monstru de pe lumea asta, gâfâi.

În nordul Californiei există mari rechini albi, care par să aibă, în general, un armistițiu cu surferii noștri, cu excepția unor atacuri rare ale rechinilor. Dar nimeni nu ar intra vreodată sângerând în apa noastră.

Îl tai puternic peste piept. Panglici de sânge curg în jurul lui.

Ochii ni se întâlnesc. Crede că la mine mă refer când vorbesc despre monstru. Poate că are dreptate.

Nu sunt un mare alb[16], dar, tot înjunghiind și tăind cu cuțitul, îmi amintesc de mama și de victimele ei. Pentru prima dată, asemănările nu mă deranjează. Pentru prima dată, nebunia ei îmi dă forță. Uneori, trebuie doar să-mi dau drumul și să o las pe mama mea interioară să iasă la suprafață.

Tai în stânga și-n dreapta de mai multe ori la rând, ca o nebună.

Într-un final îmi dă drumul din strânsoare.

Dau din picioare, îndepărtându-mă cât mai mult. Nu glumeam cu rechinii.

Cuțitul îmi îngreunează înotul, dar îl țin în mână până când ies din raza îngerului care sângerează. Apoi, îl prind din nou în banda elastică.

Sunt atât de neliniștită, încât doar după câteva mișcări observ din nou răcoarea glacială. Respirația mi se încețoșează în dreptul feței și dinții îmi clănțăne, dar mă forțez să înot în continuare.

61.

Un trosnet uriaș zguduie apa.

Un amestec de aripi și membre zboară la suprafață, despicând apa în două.

Sunt Raffe și doi îngeri, încurcați într-o grămadă încâlcită. Se întorc și se luptă, în timp ce brăzdează valurile.

În scurt timp, se separă și ajung să-și irosească energia împroșcând și intrând sub apă. Amândoi îngerii dușmani au săbiile scoase, ceea ce îi face să înoate mai greu. Se agață unii de alții, lovind apa cu aripile lor căzute și fără folos.

Nici Raffe nu o duce mai bine. Aripile lui ca din piele rezistă la apă mai bine decât cele împănate, ale îngerilor, dar sunt mari și greu de controlat și e clar că el habar nu are cum să înoate cu ele. Poate că nu există un ocean în rai.

Înot spre el.

Unul dintre îngeri își scapă sabia, țipând de durere și frustrare. Probabil că a ținut-o cât a putut de mult, dar e greu să te ții la suprafață în timp ce ai o sabie în teacă, darămite să înoți cu ea în mână.

Celălalt înger se leagănă la suprafață, încercând să se mențină în starea de plutire cu mâna cu care își strânge sabia. A treia oară când îngerul coboară sub apă, vârful sabiei se balansează în jos, de parcă ar fi prea grea pentru el. Capul îngerului revine la suprafață, iar el gâfâie „Nu, nu, nu”, cu o suferință pură.

Vârful lamei cade în apă și dispare. Sabia îngerului a ales în locul lui.

În afară de tovarășii lor de luptă, nu m-ar surprinde ca sabia să fie singurul lucru de care se leagă majoritatea luptătorilor. Îmi revin amintiri cu șocul de uimire și durere al lui Raffe, din momentul în care sabia lui l-a respins.

Înot mai repede. Sau încerc. Frigul m-a amorțit și m-a făcut să tremur atât de tare, încât mi-e greu să simt că am control asupra corpului meu.

Toți stau la suprafață, dar cu mare greutate. Mă întreb cât timp mai pot rezista.

Rămân în afara anvergurii aripilor lui Raffe:

— Raffe, nu te mai zbate, îi strig, făcându-l să se întoarcă spre mine. Calmează-te și o să vin după tine.

Am auzit că majoritatea victimelor înecului nu se pot calma. Trebuie să-și impună voința împotriva instinctului de supraviețuire pentru a nu mai da din mâini și din picioare și pentru a se lăsa într-o stare ca de scufundare. E nevoie de o

încredere infinită pentru a conta pe salvare din partea unei alte persoane.

Raffe trebuie să aibă o voință enormă, pentru că imediat se oprește din împroșcat apă. Își mișcă brațele și picioarele ușor, dar nu e destul pentru a rămâne la suprafață.

Începe să se scufunde.

Înot cât pot de rapid.

Capul lui e deasupra apei înainte să pot ajunge la el. Mă prind de el, dar aripile lui uriașe sunt o piedică imensă, așa că sunt trasă în jos.

Ne scufundăm amândoi sub apă.

Chiar și în timp ce ne afundăm, el tot nu se zbate. Mă minunez de ce voință de fier ți-ar trebui pentru a-ți depăși instinctele de supraviețuire. Și câtă încredere!

Sub apă, nu-i pot spune să-și închidă aripile în totalitate pentru a încetini coborârea. Mă întind disperată după aripa lui și o împing.

El înțelege și își închide aripile masive, cât mai strâns pe lângă corp. Par la fel de ușoare și de subțiri ca aerul. Sunt sigură că, dacă ar ști cum să le folosească pe sub apă, s-ar putea mișca precum o pisică de mare.

Dând din picioare și trăgând din toate puterile, ne târâm la suprafață. Nu sunt o înotătoare super-puternică, dar, la fel ca majoritatea puștilor californieni, am petrecut destul timp în ocean pentru a mă simți confortabil în el. Cu oasele goale ale lui Raffe, sau orice l-o fi făcând atât de ușor, nu e o povară prea mare.

Mă umplu de ușurare când capul lui se ivește și el poate respira. Înot cu o mână prinsă pe după umărul lui și peste piept, ținându-ne astfel fețele la suprafață.

— Dă din picioare, Raffe. Ca dintr-o foarfecă. Picioarele lui sunt un motor puternic. Odată ce ne pornim, ajungem la un ritm constant și ne îndepărtăm destul de mult de îngerii care stropesc cu apă.

Cel pe care l-am tăiat încă plutește ușor în apa însângerată, nu foarte departe de ceilalți. Nu știu cum ar fi o luptă între o bandă de îngeri și un banc de mari rechini albi, dar mă bucur că nu voi fi destul de aproape pentru a afla.

Din moment ce îngerii se află exact pe teritoriul rechinilor, eu pariez pe rechini. Cine spune că îngerii nu pot fi omorâți?

Dispar repede în negură și eu mă bazez pe simțul orientării ciudat de dezvoltat al lui Raffe, pentru a ne duce la țărm.

Se spune despre apa din sudul Californiei că e caldă, dar nimeni nu spune asta și despre apa din nordul Californiei. Nu e chiar Alaska, dar e destul de rece pentru a-mi provoca hipotermie, sau cel puțin ceva ce se simte ca hipotermia. N-am

văzut niciodată un surfer care să intre aici în apă fără costum de înot pe el. Dar corpul lui Raffe e cald chiar și în apa înghețată, și cred că asta mă ține în viață.

Când obosim, ne odihnim cu ajutorul aripilor lui deschise. Aripile plutitoare ne folosesc drept reazem și ne țin la suprafață, fără să trebuiască să facem noi vreun efort.

Când ne apropiem de țărm, valurile devin agitate și ne răsturnăm. Ne potrivim astfel încât să plonjăm sub apă când vine un val mare și să ieșim la suprafață când e unul mai calm.

Reușim să ajungem aproape de uscat. Ne târâm exact cât trebuie pentru a fi deasupra valului care se izbește înainte de a ne arunca la mal într-o grămadă de păr și haine ude.

Mă uit la el, pentru a vedea dacă e în regulă.

Gâfâie după aer și se uită fix la mine, cu o privire atât de intensă, încât mă jenează.

Încerc să găsesc ceva de spus. Nu am prea vorbit de când el a plecat din camera de hotel a vechiului cuib pentru a fi operat. S-au întâmplat multe de atunci. Până în urmă cu două ore, el a crezut că sunt moartă.

Deschid gura pentru a spune ceva plin de înțeles și memorabil.

— Eu…

Nu iese nimic.

Mă întind, cu gândul să ne atingem mâinile, ca să stabilim o legătură. Dar degetele îmi sunt pline de alge, așa că le scutur din reflex. Algele aterizează pe fața lui cu un pleoscăit slinos, înainte de a aluneca pe jos.

Își întinde brațele pe nisip, râzând fără zgomot.

Râsul îi e slab și are nevoie de aer, dar chiar și așa ar putea fi cel mai grozav sunet pe care l-am auzit vreodată. E plin de căldură și de voioșie sinceră, așa cum numai un… o persoană care trăiește și respiră poate să râdă.

Se întinde și mă apucă de braț. Mă trage spre el prin nisip. Rochia mi se strânge, e mai mult nisip decât material, dar nu-mi pasă.

Mă trage în brațele lui și mă ține strâns.

El e singurul buzunar cald dintr-o mare de gheață. În brațele lui mă simt de parcă m-aș afla în căminul pe care nu l-am avut niciodată. Râsul care îi iese huruit din piept e încă însoțit de un gâfâit. Pieptul meu se mișcă odată cu al lui, făcându-mă să zâmbesc.

Dar, la un moment dat, dispoziția se schimbă. Pieptul continuă să i se zguduie în spasme care sună aproape la fel ca un râs slab, dar nu sunt. Mă ține atât de strâns, încât chiar și o armată de scorpioni dacă ar veni și ar încerca să mă smulgă din brațele lui, tot nu ar reuși.

Îi mângâi părul și repet cuvintele de alinare pe care el mi le-a șoptit ultima dată când am fost împreună:

— Șșș, îi spun. Sunt aici. Sunt chiar aici.

E la fel de cald ca soarele după-amiezii dintr-o zi de vară.

Ne ținem unul pe celălalt în micul nostru buzunar de căldură, ascunși de monștrii nopții în negura care se rotește în jurul nostru și valul însângerat care se sparge la picioarele noastre.

62.

Reușim să mergem clătinându-ne spre o casă de pe plajă, situată într-un rând de case învelite în negură. În Lumea Dinainte, casele astea se aflau la o distanță de câteva minute de mers pe jos de apă, dar nu erau proprietăți pe plajă. În Lumea de Apoi, se află într-o mare de moloz și sunt casele cele mai apropiate de apă. Multe dintre ele arată încă nederanjate, cu steagurile lor cu căluți de mare și cu șezlongurile de lemn de pe verandă, de parcă ar aștepta ca locatarii lor să se întoarcă acasă.

Mă împleticesc în camera de zi în spatele lui Raffe, atât de obosită încât nu-mi dau seama ce se întâmplă în jurul meu. Înăuntru, suntem protejați de vânt, și deși casa nu e încălzită, pare să fie, în comparație cu locul de unde venim. Sunt udă și plină de nisip, rochia subțire lipindu-se de mine ca hârtia igienică umedă.

Spre deosebire de mine, Raffe e în stare de alarmă. Verifică fiecare colț al casei, înainte de a-și slăbi vigilența.

Nu există curent electric, așa încât camerele sunt cufundate în întuneric, fiind luminate doar de strălucirea înnegurată a lunii, care intră prin ferestrele mari. Avem noroc, totuși. Găsim un șemineu lângă care se află o cutie cu lemne, dar și niște chibrituri și lumânări decorative pe polița de deasupra.

Încerc să aprind o lumânare. Mâna îmi tremură atât de rău, încât rup trei chibrituri, înainte de a reuși, în cele din urmă, să aprind unul. Raffe aprinde focul. Imediat ce flacăra micuță începe să lumineze, ceva în mine se relaxează puțin, de parcă o parte din mine își făcea cu adevărat griji că funcțiile mele de bază erau pe cale să se oprească înainte ca focul să se aprindă.

În ciuda dârdâitului, el se ridică și trage jaluzelele verticale pe ferestre. Nu știu cum reușește să o facă. Eu mă chinui din toate puterile să nu mă târăsc direct în șemineu pentru a ajunge mai aproape de căldură.

Are timp chiar și să ia niște pături și prosoape de undeva din cotloanele întunecate ale casei, și mă înfășoară într-o pătură. Pielea mi-e atât de înghețată, încât abia simt căldura blândă a mâinii lui care îmi atinge ușor gâtul.

— Cum te simți? mă întreabă.

Îi răspund cu dinții clănțănind:

— Cam cât de bine te poți simți după o baie într-o apă plină de îngeri.

Raffe își pune mâna pe fruntea mea:

— Voi, oamenii, sunteți atât de fragili. Dacă timpul nu vă omoară, atunci o fac microbii sau rechinii sau hipotermia.

— Sau îngeri-nebuni după sânge.

Scutură din cap.

— Acum sunteți bine, și peste un minut v-ați dus pentru totdeauna.

Se uită gânditor în focul care pâlpâie.

Din păr mi se scurg încă picături de apă rece ca gheața peste gâtul și spatele meu, iar rochia se lipește de mine de parcă e făcută din nisip ud. Ca și cum s-ar gândi la același lucru, Raffe își înfășoară un prosop de plajă în jurul taliei și îl rulează de-a lungul abdomenului său cu pătrățele pentru a-l fixa.

Apoi își scoate bocancii. Și își dă jos pantalonii.

— Ce faci? îl întreb cu neliniște în glas.

Nu se oprește din dezbrăcatul în spatele prosopului.

— Încerc să mă încălzesc. Ar trebui să faci la fel, dacă nu vrei ca hainele ude să-ți absoarbă toată căldura prețioasă.

Pantalonii lui aterizează cu un pleoscăit pe covor.

Ezit în timp ce el stă aproape de mine în fața focului.

Își deschide aripile de demon, presupun că o face ca să le usuce, dar efectul suplimentar e cel de adăpost încălzit. Mușchii spatelui și umerii mi se relaxează imediat ce simt căldura învolburându-se înapoia mea.

Dârdâi, încercând să scap cât pot de mult de frig. El strânge cercul aripilor, astfel încât căldura focului să crească între noi.

— Te-ai descurcat bine acolo, spune.

Mă privește tăcut și aprobator.

Îl privesc și eu printre gene, surprinsă. Nu e prima dată când mi se spune așa ceva. Dar e cumva diferit. Neașteptat.

— Și tu.

Vreau să spun mai mult. Crăp ușa subsolului minții mele pentru a vedea dacă pot să arunc o privire furișă și să găsesc ceva ce merită spus, dar toate se împing în ușă, vrând să se reverse afară. Trântesc ușa, rezemându-mă de ea pentru a nu-i da voie să erupă și să se deschidă. Totuși, limba mi se împleticește printre toate lucrurile pe care vreau să le spun.

— Da, și tu.

El dă din cap, de parcă ar înțelege, de parcă eu chiar spusesem toate chestiile alea care s-au învălmășit în subsolul minții mele, iar el le acceptă.

O vreme, ascultăm focul cum trosnește.

M-am încălzit destul pentru a-mi dori să mă eliberez de rochia udă și plină de nisip, care îmi absoarbe începutul de căldură din piele. Îmi înfășor pătura în jurul corpului și mușc de marginile suprapuse pentru a o ține fixată ca pe un scut.

El rânjește când mă vede zvârcolindu-mă sub pătură, luptându-mă cu rochia udă.

— Sunt sigur că un bărbat modern și respectabil și-ar întoarce spatele pentru a nu asista la vreo gafă.

Dau din cap, mușcând în continuare strâns pătura.

— Dar ne-am pierde adăpostul de căldură.

Ridică o aripă cu câțiva centimetri pentru a-mi demonstra. Aerul rece îmi atinge imediat picioarele. Își coboară la loc aripa. Ridică din umeri.

— Bănuiesc că va trebui să nu faci nicio gafă.

Continui să mă zvârcolesc, reușind să mă eliberez de mâneca stângă.

— Nu râde sau ceva, spune, pentru că ți-ar putea fi fatal.

Mă uit chiorâș la el, aruncându-i o privire aspră pentru a-i transmite să nu încerce să mă facă să râd.

— Știi gluma cu…

Îmi rup rochia subțire sub pătură. Oricum era distrusă. O smulg și o arunc de sub pătură.

Aterizează peste pantalonii lui de pe covor.

Raffe izbucnește în râs. Un râs frumos – bogat și lipsit de griji. Mă face să râd și eu cu el.

— Te pricepi atât de bine să găsești soluții creative, spune el, chicotind încă. De obicei implică ruptul, smulsul, lovitul, sau tăiatul, dar sunt creative.

Îi dau drumul păturii pe care o țineam cu dinții, acum că o pot ține în siguranță în jurul meu, cu mâinile.

— Pur și simplu m-am săturat să se tot lipească umezeala de mine, atâta tot. M-am simțit în siguranță față de amenințarea ta că urma o glumă amuzantă.

— Comentariul tău mă rănește, spune zâmbind.

Cuvântul „rănește” îmi răsună în cap, și văd că la fel e și în cazul lui, pentru că îi piere zâmbetul.

— Ce s-a întâmplat la vechiul cuib? Am văzut că ai fost înțepată de un scorpion. Te-am văzut murind. Cum ai supraviețuit?

Îi explic despre înțepătura scorpionilor, care paralizează și încetinește inima și respirația, astfel încât victima pare moartă.

— Chiar credeam că te-am pierdut pentru totdeauna.

Că m-a pierdut?

Mă uit fix în foc, fără să-l văd.

— Și eu credeam că te-am pierdut.

Abia pot rosti cuvintele.

Focul trosnește și pocnește, înghițind lemnul. Îmi amintește de focul de la cuib, când Raffe m-a dus într-un loc sigur, deși credea că am murit.

— Îți mulțumesc că m-ai dus înapoi la familia mea. A fost ceva nebunesc și periculos ce ai făcut.

— M-am simțit puțin nebun și periculos atunci.

— Da, am văzut.

Nu voi putea uita niciodată imaginea lui distrugând tuburile cu scorpioni uriași, urlând și omorând toți monștrii, după ce m-a văzut murind.

Buzele îi zvâcnesc, de parcă ar râde de el însuși.

— Trebuie să fi fost distractiv.

— Nu, chiar n-a fost. Mai degrabă… mi-a sfâșiat inima. Mi-a sfâșiat inima, închid eu ochii când îmi dau seama ce tocmai mi-a ieșit pe gură. Adică…

Nu-mi vine nimic în minte care să poată înlocui ce tocmai am spus. El se uită în adâncimea flăcărilor.

— Sfâșiat. Inima.

Sunetele îi curg printre buze de parcă ar fi noi pentru el, de parcă nu le-a mai rostit niciodată înainte. Dă din cap.

— Da. Bănuiesc că se poate spune și așa.

Focul trosnește. E surprinzător cât de repede te poate încălzi un foc.

— N-am spus că tu mi-ai sfâșiat inima, mă bâlbâi eu de parcă engleza e o limbă nouă pentru mine. Voiam doar să spun că a fost greu pentru mine să… să privesc.

El nici nu confirmă, nici nu neagă că s-ar fi simțit sau nu măcar puțin sfâșiat pe dinăuntru.

— Ei bine, în regulă, poate că ai părut doar *puțin* sfâșiat.

Ce rușinos! Acum, chiar sunt la agățat. O parte din mine vrea să mă pedepsesc pentru că sunt așa o proastă. Restul din mine ascultă cu atenție în așteptarea unei reacții.

Flăcările portocalii și roșii se fac tot mai mari și mai calde. Trosnitul și pocnitul sunt ritmice și hipnotice. Fierbințeala e insuportabilă.

— Tremuri, spune el, părând șovăielnic, poate chiar trist. Fă un duș. Poate avem noroc și este apă caldă.

El ezită, în timp ce eu îmi țin respirația.

Apoi se întoarce spre mine.

Se ridică și se îndreaptă spre partea întunecată a casei.

Imediat ce își mută adăpostul aripilor, frigul se strecoară la loc. Îl privesc cum dispare în întuneric. Aripile lui întunecate și capul aplecat dispar mai întâi, apoi umerii lați și brațele.

Apoi nimic.

63.

Stau acolo, privindu-l cum pleacă, voind să spun ceva, dar neștiind ce anume.

Mă ridic fără nicio tragere de inimă și mă îndepărtez de șemineu. Casa e mai rece acum că mă îndrept spre etaj pentru a găsi o baie.

Găsesc prosoape plușate acolo, împăturite într-un fel care sugerează că n-au mai fost folosite de când au fost spălate. Asta s-a întâmplat probabil cu luni în urmă.

Fac duș la lumina lumânării. Apa nu e foarte caldă, dar, în comparație cu oceanul, îi face bine pielii mele încă înghețate. Nu stau mult, totuși. Doar cât trebuie pentru a mă clăti de nisip, pentru a mă spăla cu săpun și șampon cât de repede pot. Încă tremur de la răceala care mi-a intrat în oase și abia aștept să fiu din nou uscată și caldă.

Un halat gros atârnă pe ușa de la baie, și aș vrea să mă cuibăresc în el. Dar genul ăsta de desfătare aparține oamenilor din Lumea Dinainte, nu celor care ar putea fi izgoniți în orice minut de aici de către monștri sau prădători.

Cotrobăii rapid prin dulapuri și sertare după haine. Cel mai bun lucru pe care-l găsesc e o rochie-pulover, care probabil e, de fapt, doar un pulover. Orice altceva îmi e cu patru numere mai mare. Îmi leg puloverul în jurul taliei cu o eșarfă și pun pe mine o pereche de pantaloni mulați. Crăcii pantalonilor îmi acoperă picioarele până jos, chiar dacă sunt, probabil, un model scurt până la gleznă.

Sunt sigură că aș fi putut găsi ceva mai bun, dar nu vreau să întârzii cu lumânarea aprinsă la fereastra de la etaj. Ceața ar trebui să împiedice luminița să ajungă prea departe, dar de ce să nu fii prudent?

La parter, camera de zi e luminată călduros de flăcările din șemineu. Raffe e urcat pe un scaun, lipind cu bandă adezivă pături peste ferestrele mari. Trebuie să fi avut aceleași gânduri ca mine, în legătură cu strălucirea lumânărilor, care poate fi văzută.

E ceva care mă liniștește văzându-l cum stă urcat pe un scaun pentru a ajunge la partea de sus a ferestrelor. E un lucru atât de normal.

Ei bine, e normal dacă ignori aripile întunecate care alunecă ușor, înainte și înapoi, în spatele lui. Presupun că le usucă. Cârligele și secerile sunt scoase și lucesc în lumina lumânărilor. Nu are pene care să trebuiască pieptănate. Mă întreb dacă își ascute secerile.

— Tu nu ești Căzut, nu-i așa? îmi iese întrebarea pe gură înainte ca mintea să o poată cenzura.

— Din tot ce am auzit, asta m-ar face doar mai sexy pentru voi, Fiicele Omului, termină el de lipit ultima parte a unei pături. Ce vă place tuturor la băieții răi?

— Eu pun întrebările aici, Raffe. Și nu era o glumă.

— E vreo șansă ca tu să oferi izbăvirea?

Sare de pe scaun și se întoarce în sfârșit spre mine. Când mă vede, umerii i se scutură într-un râs înfundat care în scurt timp se transformă într-un hohot în toată regula. Râsul lui Raffe e ceva care mi-ar face plăcere în mod normal, atâta doar că acum râde în mod clar de mine.

Mă uit în jos la ținuta mea. Recunosc că se poate să mă fi grăbit puțin prea mult cu îmbrăcatul, la etaj.

Ceea ce părea a fi un pulover cu niște modele estompate în lumina unei singure lumânări, se dovedește a avea pete de leopard, la lumina mai multor lumânări. Și pentru că îmi e atât de mare, se îndoaie și atârnă peste tot. Ceea ce am luat drept o eșarfă închisă la culoare și mi-am legat în jurul taliei se dovedește a fi o cravată roșie, iar șosetele mele maro sunt de fapt o pereche formată dintr-o șosetă roz și una mov.

— De ce toată lumea își permite să arate ca la o petrecere la care se vânează zombi, dar eu trebuie să îmi fac griji în legătură cu moda?

Nu se oprește din râs.

— Arăți ca un Shar Pei cu pete de leopard.

Cred că e vorba de câinii ăia mici, ca niște mopși, care se îneacă în cute uriașe de piele.

— Mă sperii, să știi. S-ar putea să mă bântuie pentru tot restul vieții faptul că mă asemeni cu un cățeluș zbârcit, la fragedă vârstă de șaptesprezece ani.

— Da. O fată sensibilă. Asta chiar te definește, Penryn. Dar dacă ai nevoie de o încurajare pentru latura ta sensibilă, recunosc că ți-ar sta grozav cu aripi.

Focul șemineului i-a înmuiat trăsăturile și i-a încălzit pielea. Ultima frază, Raffe a rostit-o pe un ton melancolic.

Deodată mă simt ciudat.

— Mersi… cred.

— Nu vrei să arăți grozav cu aripi?

— Mă tem doar că e o schemă ca eu să fiu ținta unei așa-zise glume, gen, hm, cum aș arăta ca un câine zbârcit cu aripi, dar că am o personalitate drăguță sau ceva, ridic eu ochii spre tavan, ca și cum mă gândesc. Mda, asta nu a sunat deloc amuzant, deci probabil că ar fi fost cu adevărat o glumă slabă.

— O, nu-ți face griji. Ești în siguranță, spune el, cu o voce liniștitoare. Nu ți-aș spune niciodată că ai o personalitate

drăguță.

Îi arunc o privire murdară, iar el chicotește de propriul lui comentariu care mă tachinează.

Și uite așa, s-a întors vechiul Raffe pe care ajunsesem să-l cunosc în timpul călătoriei.

•

Încălzim apă pe soba cu gaz, care încă funcționează, cât timp o aprinzi cu un chibrit. Apoi ne așezăm lângă șemineu, bem apă fierbinte din căni, în timp ce îi povestesc ce am mai făcut de când ne-am văzut ultima oară. Căldura îmi face așa bine, încât îmi vine să mă ghemuiesc și să adorm.

— Unde mi-e sabia?

Trag adânc aer în piept. Nu am menționat visele sabiei. Ar fi prea mult să recunosc că mi-am băgat nasul în viața lui.

— A trebuit să o las într-o grămadă de lucruri pe Cheiul 39 din San Francisco, când am fost prinsă.

— Ai lăsat-o?

Dau din cap.

— N-am avut de ales.

— N-a fost făcută pentru a rămâne singură.

— Bănuiesc că niciunul dintre noi nu am fost.

Privirile ni se întâlnesc și o furnicătură electrică mă străbate.

— I-a fost dor de tine, spun în șoaptă.

— Chiar?

Vocea lui e o dezmierdare blândă. Se uită atât de intens în ochii mei, încât jur că îmi vede direct sufletul.

— Da, îi răspund eu, cu obrajii îmbujorați de căldură. *Eu*… Ea s-a gândit tot timpul la tine.

Lumina lumânării aruncă o strălucire delicată de-a lungul maxilarului său, și mai departe pe buze.

— Am fost foarte supărat că am pierdut-o, mârâie el slab. Nu realizasem cât de atașat de ea devenisem. Ce dependență periculoasă mi-a putut crea.

Se întinde și îmi dă la o parte de pe față un fir de păr ud. Privirea lui insistentă mă pironește pe loc și nu mă pot mișca, nu pot respira.

— Poate că și o fată are nevoie să audă asta. Poate că și ea vrea să fie cu tine.

Cuvintele îmi ies într-o șoaptă grăbită. Își închide ochii și trage adânc aer în piept. Scutură din cap:

— Nu se poate.

— De ce?

— Reguli. Obișnuința. Pericolul. E periculos să fii cu mine.

— E periculos să fiu fără tine.

Mă trag mai aproape de foc. El se întinde și îmi aranjează pătura în jurul umerilor.

— Asta nu schimbă regulile, totuși.

Închid ochii și simt căldura degetelor lui, atingându-mi ușor gâtul.

— Cui îi pasă de reguli? E sfârșitul lumii, îți amintești?

— Regulile sunt importante pentru noi. Îngerii sunt o rasă războinică.

— Am observat. Dar ce are a face?

— Singura modalitate prin care poți ține o societate de ucigași laolaltă timp de eoni e să ai o ierarhie strictă și zero toleranță pentru încălcarea regulilor. Altfel, ne-am fi măcelărit toți unii pe alții cu mult timp în urmă.

— Chiar dacă regulile nu au niciun sens?

— Uneori au sens, rânjește el. Dar asta n-are importanță. Important e să ai războinici care respectă ordinele, nu care le judecă.

— Și dacă asta te ține la distanță de lucruri și oameni la care ții?

— Cu atât mai mult. Asta e de cele mai multe ori cea mai eficientă pedeapsă. Moartea nu e tocmai o amenințare pentru un adevărat războinic. Dar să-ți răpească Fiica Omului, copiii, prietenii, sabia – astea sunt adevăratele pedepse.

Nu mă pot abține. Mă aplec aproape de el, astfel încât fața mea e la doar un sărut distanță.

— Chiar suntem înfricoșătoare, nu-i așa?

Se uită la buzele mele aproape involuntar. Dar nu se dă înapoi sau nu se înclină înainte nici măcar cu un milimetru. Își arcuiește o sprânceană spre mine.

— Fiicele Omului sunt cu adevărat periculoase. Nu mai spun și că sunt cu adevărat enervante, ridică el din umeri, într-un fel plângăreț și uneori drăguț.

Mă las pe spate.

— Încep să înțeleg de ce te-a părăsit sabia ta. Au. Asta n-a ieșit bine. Scuze, nu voiam să…

— M-a lăsat pentru că primise ordine clare să facă așa, altfel ar fi trăit pentru totdeauna în întuneric.

— De ce?

Se uită în cană.

— Pentru că un Înger Căzut cu o sabie e prea periculos. Aripile lor se transformă de-a lungul timpului și în cele din urmă își cresc propriile lor arme, dacă supraviețuiesc mai multor bătălii. Să ai atât aripi de Înger Căzut cât și o sabie de înger e o combinație prea periculos de tolerat.

— Dar tu nu ești un Înger Căzut, nu-i așa? De ce te-ar părăsi sabia ta?

— Aripile au indus-o în eroare. E parțial conștientă, dar nu e ca și cum ar avea creier.

Bea o gură, arătând de parcă și-ar dori să fie ceva mai tare decât apa. Apoi rânjește cu jumătate de gură. Eu oftez și îmi pun cana jos.

— Lumea ta e atât de diferită de a mea. Voi aveți ceva în comun cu oamenii?

Mă privește cu ochii ăia ucigători de pe fața perfectă așezată pe un corp de Adonis.

— Nimic din ce să putem recunoaște.

— Nu există nicio alternativă, nu-i așa? întreb. Suntem dușmani de moarte, iar eu ar trebui să încerc să te ucid pe tine și pe toți cei ca tine.

Se apleacă și își atinge fruntea de a mea, apoi își închide ochii.

— Da.

Respirația lui blajină îmi mângâie buzele în timp ce pronunță cuvântul.

Îmi închid și eu ochii, și încerc să mă concentrez la căldura frunții lui rezemându-se de a mea.

64.

Raffe se întoarce din căutarea de provizii cu o cutie de cereale și cu un borcan de unt de arahide. Eu voiam să ne punem în mișcare, dar el a insistat că soldații au nevoie de hrană ca să lupte cum se cuvine. În plus, a spus că are nevoie de timp să se gândească la următoarea mișcare. Așa că și-a luat zborul în noapte cu vederea lui nocturnă, în timp ce eu am rămas în casă lângă lumânările mele.

Cerealele sunt cu ovăz și stafide, iar stafidele au un gust ca-n rai – adică nirvana, sau orice alt loc frumos care nu-mi reamintește de îngeri ucigași.

De data asta avem mâinile curate, așa că mâncăm cu mâna cereale și ne lingem untul de arahide direct de pe degete. Bănuiesc că în bucătărie am putea găsi ustensile, dar de ce să ne batem capul? E destul de amuzant să scobești cu degetele bunătatea lipicioasă și să o lingi ca pe înghețată.

Cereale cu fulgi de ovăz și stafide și unt de arahide. Cine ar fi zis că sunt așa bune la gust? Dacă am putea adăuga și puțină ciocolată, probabil că s-ar putea face un baton de ciocolată grozav, crocant și cu gust de arahide, pentru târgul cu produse de patiserie al liceului. Să zicem că poate nu ar fi așa de bun la gust, în comparație cu mâncărurile din Lumea Dinainte, dar în momentul ăsta are un gust incredibil.

— Trebuie să mă întorc la cuib, spune Raffe, în timp ce scobește cu degetele în borcan.

Mâna mea plină de cereale se oprește la jumătatea drumului ei spre gură.

— Serios? În locul plin de neanderthalieni demenți și însetați de sânge din care abia am reușit să scăpăm teferi?

Își ridică o sprânceană uitându-se la mine. Suge untul de arahide de pe degete.

Îmi vâr cerealele în gură și încep să le mestec.

— Doar pentru că ai tăi sunt frumoși, nu înseamnă că nu sunt neanderthalieni pe dinăuntru.

— Bazându-mă pe ce mi-ai spus, bănuiesc că revolta nu e ceea ce Uri avea în minte. Orice soldat i-ar fi putut spune că asta avea să se întâmple. Momești niște războinici frustrați, nesiguri în legătură cu misiunea lor, cu promisiunea apocalipsei și deja ai o mică încăierare de care ești responsabil.

— O mică încăierare?

— Prea de modă veche?

Își bagă degetele în borcan, după mai mult unt de arahide. Pare să prefere să nu-l amestece cu cerealele.

— Oamenii au fost rupți în bucăți. La propriu. În bucăți sângeroase, mici și oribile. Asta nu-i tocmai o încăierare.

— Îmi pare rău pentru asta, dar nu aveam ce face pentru a o opri.

Nu sună ca și cum i-ar părea rău. Sună rece și calculat și pragmatic.

— Ce-i cu toate aplauzele că vine apocalipsa, oricum? O, super, putem să omorâm bieți oameni neajutorați, spun pe un ton irascibil.

Îmi afund mâna plină de cereale în untul de arahide, asigurându-mă că las câteva cereale în el. Ca supliment, las să cadă și vreo două stafide.

— Entuziasmul în privința apocalipsei nu are nimic de-a face cu oamenii.

— Nu mai spune.

Se uită atent la borcanul contaminat de unt de arahide. Îmi aruncă o privire nesigură și îl iasă jos, fără să-și bage degetele în el.

— Oamenii nu au însemnătate.

— Să ucizi și să distrugi o specie întreagă nu are însemnătate? nu mă pot abține să-i spun pe un ton acuzator, chiar dacă știu că el nu făcea parte din planul de a ne nimici.

Sau, cel puțin, cred că el nu a fost implicat în mod direct, dar nu știu asta cu siguranță, nu-i așa?

— Oamenii tăi au făcut același lucru cu tot felul de specii, apucă el cutia de cereale.

— Nu e același lucru, apuc și eu borcanul cu unt de arahide.

— De ce nu?

— Putem, te rog, să ne întoarcem la partea în care petrecerea alor tăi e mai importantă decât omorârea oamenilor mei?

Scobesc după mai mult unt de arahide. El mă urmărește cum îmi ling untul de arahide de pe degete.

— Ei sărbătoresc posibilitatea de a-și elibera prietenii.

— Îngerii au prieteni?

Îmi țugui buzele în jurul degetului, sugând fiecare strop de bunătate de pe el. El se întoarce într-o poziție inconfortabilă pe scaun și mă privește cu asprime:

— Când lupți cot la cot cu alți războinici, ei devin frații tăi. Fiecare dintre noi are un frate care a căzut. Singurul lucru care le oferă un strop de speranță e Ziua Judecății. În acea zi, ei sunt în sfârșit judecați.

— O eternitate de pedeapsă vine înainte de judecată?

Mă pregătesc să-mi afund din nou degetele în borcan, când el răstoarnă cerealele înăuntru. Va trebui să mănânc cerealele înainte să pot linge mai mult unt de arahide.

— Sistemul e intenționat neîndurător, pentru a se respecta regulile. E ceea ce ține unită societatea noastră de războinici.

Îmi vâr degetul în amestecul de cereale și unt de arahide, întrebându-mă dacă îl enervează.

— Și dacă sunt găsiți vinovați?

Degetul meu iese afară cu un strat de unt de arahide la vârf. Îl ling, savurând cât a mai rămas din gustul dulce. El se ridică brusc și începe să meargă în susul și-n josul camerei.

— Atunci eternitatea se prelungește.

Știu răspunsul la următoarea mea întrebare, dar trebuie să întreb, oricum:

— Și când are loc Ziua Judecății?

— La sfârșitul apocalipsei.

Dau din cap.

— Corect. Pe care toți o așteaptă cu înflăcărare.

În perioada asta, nici măcar când am dreptate nu simt vreo satisfacție.

El trage adânc aer în piept și îi dă drumul ca și cum ar avea nevoie să evacueze aburul.

— Să mergem să-mi găsesc sabia.

Urăsc să irosesc timp zburând spre Cheiul 39, dar atât sabia, cât și aparatul mamei sunt acolo. Aparatul ăla e încă cel mai important atu al meu pentru a o găsi pe Paige. În plus, ar putea fi o ocazie pentru a vedea dacă mama, Clara și ceilalți au reușit să scape de pe insulă. Dacă nu, poate fac ceva pentru a-i ajuta.

Doc spusese că scorpionii aveau să fie plecați în seara asta, iar acum știu că Beliel trebuie să fi orchestrat defilarea aeriană a lăcustelor pe deasupra congresului mortal al îngerilor. Evadarea din Alcatraz trebuie fie să fi reușit, fie să fi eșuat, până acum. Nici măcar nu-mi pot imagina ce s-ar putea întâmpla chiar acum, dacă a eșuat.

Găsesc repede o haină supradimensionată și o pereche de pantofi de tenis care îmi vin surprinzător de bine. Între timp, Raffe găsește un cuțit de bucătărie care arată foarte periculos și și-l agață la curea, cu teacă cu tot.

Afară, ceața s-a ridicat, dezvăluind o noapte răcoroasă, în care luna palidă și stelele se reflectă în ocean. Între noi și apă e o plajă învelită în bucăți de lemn și sticlă de la casele pulverizate.

Sticla spartă reflectă lumina cerului, ca un covor de licurici scânteietori, întinzându-se cât văd cu ochii. E atât de neașteptat de frumos încât mă opresc pentru a privi. Cum poate ceva atât de minunat să iasă din așa o devastare?

Îi arunc o privire lui Raffe, pentru a vedea dacă și el apreciază același lucru. Dar în loc de asta, el mă privește pe mine.

Merg spre el, simțindu-mă sfioasă. Faptul că am zburat mai devreme în brațele lui a fost din cauza războiului, și nu am avut prea mult timp să ne gândim la altceva în afară de scăparea noastră.

Acum e o alegere, și nu mă pot abține să nu mă gândesc la brațele lui puternice cuprinzându-mă și la pielea lui caldă atingând-o ușor pe a mea.

Îmi ridic mâinile ca un copil care vrea să fie luat în brațe.

El ezită pentru o clipă, uitându-se la mine. Își amintește cum m-a luat în brațe la vechiul cuib, când credea că am murit? Cum trebuie să fie pentru el să țină pe cineva în brațe de atâtea ori, după ce a fost izolat pentru atât de mult timp?

Mă ridică în brațe, legănându-mă, în timp ce îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său. Obrazul meu se atinge de al său, în timp ce mă ridică. Trupul mi-e cuprins de căldură și rezist impulsului de a mă face ghem în brațele lui.

Aleargă doi pași, apoi suntem în aer, îndreptându-ne spre Alcatraz.

Dacă nu aș mai fi zburat înainte cu el, m-aș speria. Sunt deasupra apei, cu nimic altceva decât brațele lui între mine și o scufundare înghețată. Dar brațele lui sunt strâns încolăcite în jurul meu, iar pieptul lui e cald. Îmi sprijin capul de umărul lui musculos și îmi închid ochii.

El își freacă obrazul de părul meu.

Știu că în curând va trebui să mă gândesc la Paige, la mama și la Clara. Prioritățile mele vor fi să supraviețuiesc, și să-mi reunesc familia, și să o protejez de monștri și de oameni asemănători lor.

Dar acum, numai pentru o clipă, mă las să fiu doar o fată de șaptesprezece ani, în brațele unui tip puternic. Las chiar și câteva scenarii să se strecoare în mintea mea, genul de lucruri care s-ar fi putut înfiripa între noi în Lumea Dinainte.

Numai pentru puțin timp.

Înainte să-mi strâng cu atenție visele și să le arunc în subsolul minții mele.

65.

În loc să ne înălțăm deasupra peninsulei, o străbatem cruciș până când ajungem la San Francisco. De acolo, planul e să zburăm pe lungimea golfului, urmând în linii mari țărmul peninsulei. E un traseu mai lung spre Alcatraz, dar ceața rămâne groasă deasupra apei, exact cum ne așteptam. Cu toți îngerii și scorpionii care se află în aer în seara asta, Raffe a considerat că ar fi mai bine să zburăm pe deasupra apei, și a avut dreptate.

Aerul e umed, iar vântul aspru. Chiar dacă am haină, Raffe e adevărata mea sursă de căldură, și nu pot decât să mă încălzesc simțindu-i corpul, în timp ce trecem șuierând prin ceață.

Raffe își înalță capul, de parcă aude ceva.

Cotește pentru a verifica. Eu nici măcar nu-mi dau seama de unde știe că mergem în direcția corectă, în mijlocul norului ăstuia, cu atât mai puțin cum poate repera un zgomot neînsemnat pe care eu nici măcar nu-l aud.

Ieșim ușor afară din cea mai groasă ceață și zburăm fără zgomot aproape de fundul lujerilor de negură care se cațără peste golf. Lumina fumurie a lunii abia strălucește pe fundalul întunecat și uleios de dedesubt.

Aud un zgomot stins de motoare pufăind în apă, înainte de a vedea bărcile.

Sub noi, jumătate de duzină de bărci avansează prin golf. Nu văd vasul Căpitanului Jake. Desigur, nu există un motiv pentru care ar trebui să fie aici, dar nu pot decât să sper că ăștia sunt cei care au evadat din Alcatraz. Bărcile sunt mai mici și mai lucioase, dar, chiar și așa, îndeajuns de mari pentru a transporta fiecare câteva zeci de oameni.

Au reușit oare Dee și Dum să strângă laolaltă o echipă de salvare?

Dacă da, sunt impresionată. Asta înseamnă că au fost în stare să strângă destule bărci pentru a-i scoate pe toți într-o singură călătorie. Și că au ales înțelept să se folosească de întuneric și de ceață călătorind pe apă, în loc de a merge pe pământ.

Raffe planează în jos, mișcându-se în liniște în jurul navelor, la fel de curios ca și mine în legătură cu ceea ce se întâmplă.

Punțile sunt acoperite de oameni care se cuibăresc unii în alții pentru a se încălzi. Cineva trebuie să ne fi observat forma întunecată de pe fundalul cerului, pentru că motoarele se opresc, iar ambarcațiunile plutesc fără zgomot prin noapte. Niște bărbați stau cu puștile îndreptate spre cer, dar cele mai multe dintre ele nu sunt îndreptate spre noi, astfel că probabil

nu suntem foarte vizibili. Iar veștile cele mai bune sunt că niciuna dintre arme nu se descarcă.

Bănuiesc că au primit ordine să tragă numai în caz extrem, din moment ce zgomotul unui singur foc ar putea atrage o hoardă de monștri spre ei. Bărcile par să plutească nestingherite, în liniște, prin ceață. Dacă asta e evadarea din Alcatraz, probabil că se află pe apă de ore întregi, ceea ce înseamnă că au mers cu motoarele oprite mare parte din timp.

Nu se vede nicio lumină, mișcare și nu se aude nimic nicăieri, cu excepția acoperișului de pe cel mai mare vas, care conduce flota. Reflexia de pe undele apei și strălucirea negurii luminate de lună sunt suficiente pentru a ne lăsa să vedem că de acoperiș e legat ceva.

Un scorpion care se zbate.

Cineva plutește amenințător deasupra monstrului care se zvârcolește. În timp ce planăm fără zgomot pe lângă ei, reușesc să privesc mai de aproape.

Corpul și coada bestiei sunt legate strâns. Are un călus în gură și scoate un sâsâit înăbușit, în timp ce încearcă cu disperare să o înțepe pe femeia care se apleacă deasupra sa.

Femeia e absorbită de orice o fi făcând acolo, așa că nu ne observă. Desenează ceva pe pieptul lui. Nu-i pot vedea fața, dar nu poate fi decât o singură persoană.

Mama mea e în viață și, se pare, nevătămată.

Doi bărbați cu puști sunt așezați de-o parte și de alta a ei. Bănuiesc, după brațele umflate ale unuia și după gulerul tineresc al celuilalt, că sunt Tatuaj și Alfa. Dacă e cum cred, înseamnă că mama i-a impresionat al naibii de tare în timpul evadării, altfel nu ar proteja-o în timp ce ea desenează pe un scorpion.

Plutim deasupra vasului, dar e prea întuneric să observ ce scrie.

— I-a desenat o inimă pe piept, cu ruj, și în interiorul inimii scrie „Penryn și Paige”, îmi șoptește Raffe la ureche, apoi se întoarce în cerc din drumul nostru spre chei. Acum îi desenează flori pe abdomen.

Nu pot decât să zâmbesc și să scutur din cap.

Mă simt mai ușoară.

Și, pentru o clipă, îl țin pe Raffe mai strâns, în ceea ce unii oameni ar putea confunda cu o îmbrățișare.

66.

Cheiul 39 e, în mare parte, așa cum mi-l amintesc. Scânduri rupte se ivesc din toate părțile, clădiri demolate, o barcă răsturnată pe o parte.

Vasul Căpitanului Jake a fost condus în chei, spărgând scândurile într-o coroană de așchii zimțate. Vasul plutește mai jos decât ar trebui, scufundându-se încet. Un reflector de pe punte încă funcționează și aruncă o rază fantomatică de lumină de-a lungul cheiului.

Deci nu toți au hotărât să coboare prin golf spre peninsulă. Unii trebuie să fi vrut să apuce calea cea mai scurtă spre continent, iar apoi s-au împrăștiat. Asta ar avea sens dacă ai considera că ai șanse mai mari pe uscat decât pe apă, sau dacă ai fi avut pe cineva drag în oraş. Dar cel care a pilotat vasul probabil că n-a fost Căpitanul Jake. Poate doar dacă a fost foarte beat, ceea ce n-ar fi chiar imposibil.

Ne învârtim în cerc deasupra cheiului, analizând situația. Prădătorii aleargă în toate părțile când ne zăresc umbra proiectată de lună. Doi dintre ei sunt doar niște puști. Sigur umblă vorba în legătură cu obiectele valoroase lăsate pe chei. Mă întreb dacă își dau seama cât de periculos e pentru ei să se afle aici?

După ce dispar cu toții, aterizăm fără zgomot în întuneric.

Raffe mă ține cu o secundă mai mult decât e necesar înainte să mă lase jos. Iar apoi îmi ia cu o secundă mai mult decât trebuie să-mi desprind brațele din jurul gâtului său și să mă dezlipesc de căldura lui. Oricine ne-ar vedea, ar putea presupune că suntem un cuplu care se sărută în întuneric.

Becurile iluminează grinzile și scândurile care ies din suprafața docului. Curenții de aer umed ai respirațiilor noastre se condensează în negură și se învârt împreună, în timp ce noi privim și ascultăm pentru a ne asigura că nu e nimeni prin preajmă.

Cineva plânge.

O figură izolată se află printre dărâmăturile unui magazin de dulciuri pe jumătate distrus. Încearcă să nu facă zgomot, dar suspinele slabe sunt inconfundabile.

E ceva în legătură cu figura ridată și cu vocea ei, care îmi par familiare. Îi fac un semn lui Raffe să stea deoparte, cât timp eu mă duc să-i vorbesc persoanei. Ocolesc raza de lumină pentru a ajunge la ea.

E Clara. Își îmbrățișează corpul uscat, părând chiar mai mică decât în mod normal. Obrajii care arată ca pastrama lucesc înlăcrimați, pe măsură ce ea suspină de una singură.

— Hei, Clara. Sunt eu, Penryn.

Îi vorbesc domol de la câțiva pași distanță, astfel încât să nu o sperii de moarte. Ea oftează, și e clar că practic o fac să aibă o criză de inimă, oricum.

Când își dă seama că sunt eu, pe jumătate zâmbește, iar pe jumătate suspină. Mă duc și mă așez lângă ea. Podelele sparte sunt tari și umede. Nu-mi vine să cred că se află aici de ore întregi.

— De ce ești încă aici? Ar trebui să fugi cât vezi cu ochii.

— Aici sunt cel mai aproape de familia mea, în clipa asta, scutură ea încet din cap, cu vocea frântă. Am petrecut duminici fericite aici. În plus, nu mai am unde să mă duc.

Sunt pe cale să-i spun să meargă în tabăra Rezistenței, când îmi amintesc cum au tratat-o pe ea și pe celelalte victime ale scorpionilor. Oameni care mai degrabă i-ar îngropa de vii pe cei dragi, decât să riște să îi vadă așa schimbați, precum Clara, probabil că nu vor accepta niciodată pe cineva ca ea. Nu mă mir că nu i-a urmat pe cei din Rezistență spre golf.

Îmi pun mâna pe umărul ei și îl strâng. E tot ce-mi vine în minte.

Ea îmi zâmbește timid, dar lacrimile i se scurg din nou pe obraji, iar fața i se umple de cute.

Se aude un tropăit și o rostogolire în apropiere.

Ne încordăm amândouă, ceea ce dovedește că ea nu e întrutotul pregătită să renunțe.

O fetiță murdară, cu o claie splendidă de păr încâlcit, face câțiva pași în fugă, ieșind din spatele unei mașini. Un braț de adult se întinde și încearcă să o apuce.

— Nu, e ea, spune fata. Am auzit-o. E aici.

Cineva șoptește cu insistență din spatele mașinii.

Fata scutură din cap. Se întoarce și aleargă spre noi.

— Vino înapoi! șoptește vocea insistentă din spatele mașinii. Un bărbat o ia la fugă, alergând pe jumătate ghemuit. O înșfacă pe micuță în brațe și fuge înapoi. Puștoaica se zvârcolește ca un sac de cățeluși. Dă din picioare și se învârte și încearcă să urle din toți rărunchii, dar el îi acoperă gura cu mâna.

Țipetele ei înăbușite par să strige „Mămico!"

Lângă mine, Clara stă perfect nemișcată.

Fața unei alte fete se ivește din spatele mașinii. E puțin mai mare, dar exact la fel de murdară și cu un păr la fel de încâlcit. Se uită cu mirare la noi.

— Ella? șoptește Clara atât de încet, încât până și eu o aud cu dificultate.

Se ridică în picioare, aproape gâfâind.

Ella?

Se clatină, apoi aleargă spre ele.

Of. Asta ar putea fi ori cu adevărat minunat, ori cu adevărat îngrozitor.

E întuneric și suntem la o oarecare distanță, astfel că sunt destul de sigură că ele nu pot vedea prea clar cum arată Clara. Mă ridic și o urmez cu grijă, în caz că are nevoie de ajutor. Nu că aș putea-o ajuta cu adevărat dacă familia ei o respinge, dar cel puțin va ști că are pe cineva alături.

Bărbatul împietrește în drumul său spre mașină. Se întoarce cu fata în brațe. Puștoaica o ia razna cu strigătele ei înăbușite după „mămica".

A doua fată pășește cu precauție din spatele mașinii.

— Mamă? întreabă ea total pierdută și nesigură.

— Chloe, îi suspină Clara numele în timp ce aleargă spre ele.

Fata cea mare se apropie de Clara. Un zâmbet e pe cale să-mi înflorească pe toată fața, în momentul în care fata se împleticește oprindu-se, făcând ochii mari la mama ei. Acum e îndeajuns de aproape pentru a ne vedea mai bine. Mă gândesc din nou la Clara așa cum o vede mama mea, așa cum ceilalți o văd. Chiar arată de parcă tocmai s-a târât afară din mormânt, după ce a fost moartă pentru o perioadă.

Te rog să nu țipi, Chloe. Ăsta ar fi sfârșitul Clarei.

A fost destul de puternică pentru a supraviețui atacului unui scorpion, destul de puternică pentru a se ridica după ce a fost înmormântată de vie și pentru a scăpa de monștrii din Alcatraz. Dar dacă fetița ei ar țipa văzând-o, atunci lumea ei s-ar spulbera atât de puternic, încât nimic nu ar mai putea-o face să-și revină.

Pașii Clarei devin ezitanți și se oprește, la rândul ei. Fața i se schimbă, trecând de la o încântare plină de uimire la o nesiguranță înfiorătoare.

Fata cea mică a reușit să scape din brațele bărbatului și țâșnește spre noi. Spre deosebire de sora ei, se aruncă, fără să ezite, în brațele Clarei.

— Știam că ești tu! spune fata, care arată de parcă e pe cale să se topească de fericire în brațele mamei ei. Tati ne-a pus să așteptăm până când eram siguri. Te-am urmărit o grămadă de timp. Tu doar plângeai și plângeai și nu ne puteam da seama. Apoi ai început să vorbești și mi-am dat seama. Ți-am auzit vocea și am știut. Vezi, tati? Ți-am spus eu.

Dar tati rămâne împietrit la câțiva pași distanță, holbându-se la Clara.

Clara îi mângâie Ellei părul cu o mână care tremură.

— Da, micuța mea, ai avut dreptate. Mi-ai lipsit atât de mult. Incredibil de mult.

Se uită cu teamă la Chloe și la soțul ei, implorându-i cu privirea. Chloe face un pas șovăielnic spre ea.

— Mamă? Ești chiar tu? Ce ai pățit?

— Da, iubito. Sunt eu, sunt bine, spune Clara. Sunt chiar bine acum.

Își ridică brațul ca invitație, iar Chloe pășește precaută spre ea. Tatăl o smucește pe fată înapoi:

— E contagios?

— Ce? întreabă Clara confuză.

— Tu ești contagioasă? enunță tatăl fiecare cuvânt de parcă ea n-ar vorbi aceeași limbă.

— Nu, șoptește Clara, cu vocea frântă și cu greu controlată. Jur.

Chloe se furișează afară din strânsoarea tatălui ei. Se oprește, holbându-se la Clara. Apoi pășește cu ezitare spre brațul Clarei. Ajunsă acolo, totuși, fata cea mare își îmbrățișează mama la fel de strâns precum surioara ei.

Soțul Clarei se uită fix la ele, arătând de parcă în sinea lui se dă o luptă între a alerga să se alăture familiei și a o lua pur și simplu la fugă. Stă acolo, privindu-și fetele cum îi vorbesc mamei lor despre cum au venit aici pentru a căuta hrană, că auziseră că obiecte valoroase fuseseră lăsate aici, pe doc. Cum își imploraseră tatăl să vină aici pentru o ultimă dată. Cum s-au prefăcut că veneau aici pentru a-și lua prânzul de duminică, așa cum obișnuiau să facă înainte.

Faptul că o aud pe Clara stând cu blândețe de vorbă cu fetele ei, mă face să văd imaginea unei mame pe care fiecare copil merită s-o aibă. Fetele par să se simtă confortabil și fericite la adăpostul mamei lor. Bănuiesc că e un sentiment destul de frumos.

În cele din urmă, tatăl lor înaintează spre Clara, ca un bărbat într-un vis. Fără să scoată un cuvânt, le cuprinde pe toate într-o îmbrățișare și începe să plângă.

Aproape că-mi pot imagina cheiul așa cum era când Clara și soțul ei își aduceau aici copiii pentru prânz. Zgomotele pescărușilor, mirosul sărat al oceanului purtat de vânt și căldura soarelui californian. Îmi pot imagina cuplul mergând de mână, în timp ce fetele aleargă în fața lor. Pe Clara, așa cum era, cu pielea diferită și cu un zâmbet, având în mână flori cumpărate din piață, râzând alături de soțul ei într-o după-amiază relaxantă de duminică.

Dispar înapoi în întuneric.

67.

Mă aștept ca Raffe să fie sarcastic în legătură cu mica reuniune a Clarei. Stă sprijinit de zidul unui magazin care e aproape intact – o figură întunecată și amenințătoare pe fundalul nopții. Dacă nu l-aș cunoaște, l-aș ocoli de la mare distanță pentru a-l evita.

Când mă apropii destul pentru a-i vedea fața, observ că nu e deloc sarcastic. Privește reuniunea Clarei cu familia ei cu mai multă duioșie decât m-aș fi putut aștepta vreodată din partea unui înger, fie el chiar Raffe.

Dar apoi îmi amintesc comentariul lui Beliel, cum că îngerii n-au fost făcuți pentru a fi singuri. Așa că poate el înțelege mai bine decât m-aș putea gândi eu.

— Îți retrag statutul de războinic, spune, în timp ce o privește pe Clara și pe familia ei.

— Am avut statut de războinic?

— Timp de vreo treizeci de secunde.

— Și ce crimă atroce am comis pentru a-mi pierde preamăritul statut?

— Un războinic adevărat și-ar fi recuperat sabia înainte de a se ocupa de chestiuni personale.

— La mine totul e o chestiune personală. Fiecare luptă pe care o port e personală.

Îl conduc pe Raffe spre grămada de lemn sfărâmat și țigle sub care am ascuns sabia.

— Hmm. Bun răspuns. Poate că într-un final o să-ți recuperezi statutul.

— Nu țin neapărat.

Împing la o parte dărâmăturile din lemn, până când văd fața mânjită a ursulețului, Iat-o. Scot cu grijă afară ursul și sabia. Ridic cu mândrie voalul rochiei de mireasă pentru a-i arăta teaca.

Raffe face ochii mari la sabia deghizată pentru o clipă, înainte să comenteze:

— Știi câte morți a provocat sabia asta?

— E o deghizare perfectă, Raffe.

— Sabia asta nu e doar o sabie de înger. E o sabie de *arhanghel. Superioară* unei săbii de înger, în caz că nu e clar. Ea le *intimidează* pe celelalte săbii ale îngerilor.

— Poftim, celelalte săbii se cutremură în tecile lor când o văd? merg eu spre grămada de gunoi împrăștiat lângă vasul Căpitanului Jake.

— Da, dacă vrei să știi, spune el urmându-mă. A fost creată pentru a fi cinstită la modul suprem. Cum se poate să fie

deghizată într-un ursuleț acoperit de o rochie de mireasă?

— Nu e o rochie de mireasă, e o fustă pentru teaca ei. Și e drăguță.

— Ea urăște chestiile drăguțe. Își dorește să le mutileze și să le umple de răni.

— Nimeni nu urăște chestiile drăguțe.

— În afară de săbiile îngerilor.

Își arcuiește sprânceana și se uită în jos, fix la mine.

Cred că nu am să-i spun câte figurine și imagini drăguțe cu îngeri obișnuiam să avem în Lumea Dinainte.

Aparatul de urmărire al mamei ar trebui să fie aici, dar nu îl văd în molozul împrăștiat. Observ totuși o curea detașabilă atârnând de o poșetă, cu niște chei agățate de ea. Am tot avut de gând să agăț ursul de teacă, iar asta arată perfect. Prind un capăt în jurul panglicii cusute de gâtul ursului, iar celălalt capăt de centura tecii.

— Încă nu i-ai pus un nume? mă întreabă. Îi plac numele puternice, așa că ai putea să o împaci dându-i unul bun.

Mă mușc de buze amintindu-mi că le-am spus lui Dee-Dum cum mi-am numit sabia.

— Ăă, i-aș putea schimba numele în orice vrea ea, îi zâmbesc eu mieros.

Arată de parcă se pregătește pentru ce e mai rău.

— Primește un singur nume de la fiecare purtător. Dacă ai numit-o, rămâne cu numele ăla pentru cât timp e cu tine.

La naiba.

Se uită aspru la mine, de parcă deja îl urăște.

— Care e?

Iau în calcul să mint, dar ce rost are? Îmi dreg glasul.

— Ursul Pooky.

Rămâne tăcut pentru atât de mult timp încât încep să cred că nu m-a auzit, pentru ca în cele din urmă să spună:

— Ursul. Pooky.

— A fost doar o mică glumă. Nu știam.

— Am menționat că numele au putere, nu? Îți dai seama că, atunci când va purta o luptă, va trebui să se prezinte sabiei adversarului? Va fi obligată să spună ceva ridicol de genul „Eu sunt Ursul Pooky, dintr-o descendență străveche a săbiilor de arhangheli”. Sau: „Înclină-te în fața mea, Ursul Pooky, care mai are doar doi egali în toate lumile”. Scutură din cap. Cum se presupune că ar putea să primească vreun strop de atenție?

— Of, haide, pe bune? Nimeni nu o să acorde atenție unei astfel de prezentări pompoase, orice ar fi, indiferent de nume.

Îmi arunc cureaua sabiei peste umăr, iar sabia-urs mi se potrivește pe șold, unde îi e locul.

Observ aparatul mamei așezat pe o geantă. Mă reped spre el și îi dau drumul.

— Ai fi surprinsă să afli pe câți adversari potențiali i-am terminat doar anunțând că sunt Raphael, Marele Arhanghel, Mânia lui Dumnezeu, îmi aruncă el o privire intimidantă.

Îmi trece prin minte că, din cauza aripilor de demon, și-a pierdut puterea de a-și folosi numele, la fel și titlul. Văd după tristețea din ochii lui că se gândește la același lucru.

Pe aparatul de urmărire, o săgeată galbenă se ivește la Half Moon Bay, aproape de cuib. Oftez din greu. Măcar o singură dată, nu aș putea să-mi găsesc sora într-un loc sigur și ușor?

— Paige e la cuib.

Raffe îmi aruncă o privire interzisă.

— Vrei să spui în locul de unde abia te-am scos în viață, pentru că ei omorau fiecare om pe care reușeau să pună mâna?

— Mulțumesc, apropo.

Își trece degetele prin păr, arătând agitat.

— Uite, sunt sigur că ți-aș putea găsi pe undeva un adăpost contra bombelor mic și drăguț, cu provizii pentru doi ani.

— Bănuiesc că toate sunt luate.

— Și eu bănuiesc că oricine ar renunța bucuros la unul, mai ales dacă l-aș ruga frumos, îmi zâmbește el sec. Ți-ai putea lua o vacanță de la toată situația și să revii după ce lucrurile se liniștesc. Te ascunzi, aștepți până trece, ești în siguranță.

— Mai bine ai avea grijă. Ai putea fi confundat cu cineva care își face griji pentru mine.

Scutură din cap.

— Sunt îngrijorat doar de faptul că mi-ar putea recunoaște cineva sabia în mâinile tale. Dacă te ascund pe tine timp de vreo doi ani, atunci poate mă pot salva pe mine de complicații.

Îmi mușc buzele pentru a nu-l întreba, dar oricum îmi scapă:

— Și tu ce ai face cât timp eu aș fi ascunsă?

— Mi-aș recupera aripile. Aș afla ce se întâmplă cu neamul meu și aș îndrepta lucrurile, trage el adânc aer în piept. Și, odată ce mi-aș rezolva treburile, m-aș întoarce acasă împreună cu ei.

Dau din cap, înfigându-mi unghiile în palmă pentru a mă ajuta să mă concentrez.

— Nu pot spune că nu mă tentează, Raffe. Să fiu în siguranță sună minunat. Îi zâmbesc cu tristețe. Poate că îți voi accepta oferta imediat ce mă reunesc cu familia mea. Adică, dacă vei fi încă prin preajmă și dispus să mă ajuți.

El oftează.

— Mi-e dor de zilele când femeile primeau ordine și nu aveau de ales.

— Ești sigur că ăsta nu e un mit? Sunt destul de sigură că nimeni nu i-a dat vreodată ordine mamei. Niciodată.

— Probabil ai dreptate. Nesupunerea femeilor din familia ta pesemne că durează de generații întregi. Sunteți ca o plagă pe pământ.

— Atât timp cât suntem o plagă și pentru îngeri, sunt sigură că toți ceilalți ne vor ierta.

— O, cu siguranță tu ești o pedeapsă pentru cel puțin un înger. Mai pot spune ceva care să te oprească din drumul tău spre cuib?

Mă opresc pentru a mă gândi la asta.

— Aș vrea să fi putut. Viața mea ar fi mult mai ușoară.

— Dacă refuz să te ajut să ajungi acolo?

— Atunci o să merg pe jos sau cu o mașină.

— Dacă te târăsc într-o închisoare și te închid acolo?

— Atunci îmi voi folosi sabia mea mică și grozavă ca să scap.

— Dacă îmi las sabia în afara închisorii?

— N-o s-o faci. Dacă tu nu o poți avea, atunci vrei să o am eu, corect? O ducem mai bine împreună decât separat.

Privirile ni se întâlnesc.

— În plus, cine m-ar lăsa să ies, în caz că ție ți se întâmplă ceva?

Îmi aruncă o privire piezișă, ca și cum gândul că lui i s-ar putea întâmpla ceva e ridicol.

— Beliel probabil că e încă la cuib, spun.

— De ce crezi asta?

Medicul care a operat-o pe Paige crede că ea e atrasă de Beliel. Cine știe ce simț animalic ciudat i-or fi implantat ei? Poate că simte unde e el. Eu o urmăresc pe Paige, zic, ridicând aparatul mamei. Ea îl urmărește pe Beliel. Tu nu mă poți opri să o urmăresc pe Paige, deci de ce nu profiți de situație și mă duci pur și simplu în zbor până acolo?

Mă privește cu asprime.

— A trebuit să te privesc o dată murind, nu e îndeajuns?

— Nu trebuie decât să te asiguri că nu se va mai întâmpla din nou, îi zâmbesc eu luminos. Simplu.

— Tu ești singurul lucru simplu. Mică și încăpățânată…

Volumul bombănelilor scade până la un nivel la care nu le mai pot auzi, dar bănuiesc că nu sunt complimente.

În cele din urmă, își întinde brațele.

E deconcertant să fiu atât de aproape de el încât să-i simt inima bătând, lipită de sânii mei. Îl țin strâns în timp ce își deschide aripile și ne luăm zborul în noapte.

68.

Plutim atât de aproape de apă, încât am putea la fel de bine să înotăm. Mă tot aștept să zburăm direct printr-un val uriaș. Stropii de apă se simt ca un duș rece. Îmi îngrop fața în gâtul lui Raffe, în căutarea căldurii sale nesfârșite.

E atât de frig, încât brațele tind să mi se crape și să cadă în semn de protest. Gândul că ăsta e singurul mod în care putem ajunge aproape de cuib fără să fim văzuți nu e o consolare. Dacă am fi zburat pe deasupra uscatului, ne-ar fi observat.

Raffe e indiferent și liniștit aflându-se atât de aproape de apă, în ciuda faptului că a înotat probabil o singură dată de-a lungul întregii sale existențe. Eu sunt mai puțin calmă. Nu pot să nu mă gândesc că ăsta ar putea fi ultimul lucru pe care-l fac. Nu-mi pot scoate din minte imaginile războinicilor înnebuniți și acoperiți de sânge. Raffe mă strânge mai tare.

— Era și timpul să arăți puțină slăbiciune. Ar trebui să-ți fie frică.

— Tremur pentru că înghet.

— Ești drăguță când ți-e frică.

Îi arunc o privire dezaprobatoare.

— Mda, și tu ești drăguț când ți-e frică.

Izbucnește efectiv într-un hohot de râs.

— Vrei să spui că sunt devastator de chipeș când *nu* mi-e frică. Pentru că nu m-ai văzut niciodată speriat.

— Am spus că ești drăguț, nu „devastator de chipeș”.

Ne apropiem de țărm. Acum, zgomotul valurilor lovindu-se de nisip și de stânci ar fi trebuit să ne ascundă tachinările. Dar ne apropiem destul de mult, astfel că tăcem amândoi, din instinct.

Noi, desigur, nu avem un plan. Va trebui să vedem pur și simplu ce se întâmplă și să ne adaptăm. Ne abatem puțin spre latura noului cuib, astfel încât să ajungem pe țărm neobservați. Aterizăm pe plajă, sub faleză, la marginea grădinilor hotelului.

Ascunzându-ne pe după stânci, ziduri și tufișuri, ne strecurăm cât îndrăznim de aproape de cercul de lumină de la marginea peluzei hotelului. Torțe noi au fost montate pentru a le înlocui pe cele de dinainte, care au fost dărâmate în timpul încăierării. Dar sunt puse la întâmplare și în unghiuri confuze, de parcă oricine le-o fi montat nu și-a prea bătut capul cu ele.

Încerc să țin pasul cu mișcările de furișare line și perfect coordonate ale lui Raffe, dar membrele mele înghețate sunt neîndemânatice și trebuie să mă țin de el de mai multe ori pentru a nu mă răsturna. Îmi aruncă o privire cu mesajul clar că ar trebui să-mi rezolv problemele.

Ne repezim la un șir de tufe joase și ne apropiem de peluză prin spatele lor. Marginile grădinilor sunt înțesate de resturile petrecerii, precum aluviunile aduse la mal. Mese de petrecere prăbușite, șezlonguri răsturnate, costume sfâșiate și alte obiecte stricate.

Pe peluză se află, de asemenea, și un covor pestriț de învelișuri de aripi călcate în picioare, măști și lucruri împrăștiate care sunt acum greu de identificat. Pe iarbă se află petice întunecate care probabil că la lumina zilei sunt roșii. Dacă a mai rămas vreun servitor, nu e prea dispus să iasă și să curețe.

— Îngerii împrăștiați pe peluză par să fie prea mahmuri ca să ne observe. Un grup cântă în mijlocul ierbii, purtându-și încă măștile. Vocile lor se potrivesc de minune, dar tot legănându-se și dând cu picioarele în dărâmături arată mai degrabă ca niște pirați beți, după un atac.

Un alt grup asamblează ceva în apropierea hotelului în stil conac. Montează o masă din bucăți de lemn. În apropiere se află câțiva stâlpi de diferite înălțimi.

Un înger plutește printre vârfurile stâlpilor, legând steaguri triunghiulare care flutură pline de culoare în briza oceanului, precum steagurile unui castel. Doi îngeri zboară cu un drapel în mâini. Îl leagă de vârfurile celor mai înalți doi stâlpi. Are mai multe simboluri care curg de-a lungul drapelului, ca un scenariu.

Ochii lui Raffe devin reci și ostili în timp ce privește drapelul.

Îl privesc întrebător, ca să aflu ce scrie.

El se apleacă înainte, cuvintele abia strecurându-i-se în urechea mea.

— Azi votezi pentru Uriel, mâine începe apocalipsa.

Nu înțeleg toate implicațiile politicii îngerilor, dar știu că nu-i de bine. Amenajează un stand de campanie pentru Mesager.

Un alt drapel se ridică, acesta fiind înclinat în sus, astfel încât să poată fi văzut de deasupra. Unul dintre îngerii care desfășoară drapelul e un uriaș cu aripi albe ca zăpada. Beliel.

Raffe și cu mine schimbăm o privire și ne îndreptăm în direcția lui.

În timp ce ne furișăm mai aproape, Raffe găsește niște învelitori de aripi înfășurate de un tufiș. Un strat sfâșiat de paiete atârnă de penele întunecate, dar el le desprinde cu ușurință, păstrând doar învelișul de pene. Și le agață peste aripi, iar eu îl ajut să-și îndrepte penele.

Înșfacă și una dintre măștile aruncate în timp ce briza oceanului o rostogolește pe peluză. I-o leg eu pe față. Masca

are culoarea roșu-închis, desenată cu argintiu în jurul ochilor și obrajilor. Îi acoperă întreaga față, cu excepția gurii.

El se ridică și, fără să spună un cuvânt, mă trage lângă el, așezându-se între mine și peluza hotelului. Trebuie să mă uit pe furiș, pe lângă el, pentru a vedea îngerii, ceea ce înseamnă că nici ei nu mă pot vedea. Raffe e destul de mare ca să mă ascundă. De departe, probabil că arătăm ca un războinic care merge în partea opusă a ceea ce a fost cândva o petrecere.

Îmi fac griji că îngerii ar putea zbura direct pe deasupra noastră și că m-ar putea vedea. Din fericire, trebuie să fie mahmuri sau ceva, pentru că niciunul dintre ei nu are destulă energie pentru a zbura mai sus decât e necesar. Pășim cu seninătate pe lângă marginea peluzei, apropiindu-ne tot mai mult de Beliel. Țin pasul cu Raffe, ceea ce nu e foarte greu, atâta timp cât el merge cu pasul său normal.

Beliel se află în spatele lui Uriel. E la marginea anturajului lui Uriel, în timp ce Uriel le dă ordine.

Raffe se uită în treacăt la cer, iar eu mă întreb dacă aude ceva. Beliel se uită și el în sus spre același loc. Se apleacă spre Uriel și au un schimb scurt de cuvinte.

Unul câte unul, îngerii își întrerup sarcinile și privesc cu toții în sus. Vuietul monoton care s-a amestecat atât de bine cu valurile lovindu-se de țărm devine asurzitor și greu de ignorat.

Un nor mai întunecat decât cerul nopții mișună spre noi. Se învârte, se mărește, apoi se contractă, mișcându-se încoace și încolo.

Zgomotul amenințător a o mie de aripi de scorpion e inconfundabil, în timp ce ei zboară pe deasupra capetelor noastre.

69.

Umbrele coboară dincolo de zona luminată de torțe, la marginea peluzei. Raffe urmărește o scenă pe care eu nu o pot vedea din cauza întunericului. Zăresc pe fugă niște umbre care se ridică totuși înapoi în aer, dându-mi impresia unor aripi fluorescente de insectă.

Din întuneric apare micuța Paige.

Se mișcă cu dificultate și cu atenție, de parcă ar fi pe jumătate robot, pe jumătate fată. În lumina torțelor, cusăturile care îi străbat fața sunt de un roșu-închis, iar dinții cu margini ascuțite reflectă flăcările, pe măsură ce ea trece pe lângă torțe.

Acum că mă gândesc mai bine la asta, chiar mi se pare că se mișcă de parcă ar durea-o ceva, dar expresia ei nu o arată. Rămâne fermă, poate pentru că probabil o doare să tresară sau să o arate. Nu știam că e atât de rezistentă.

Beliel își înclină capul, privind-o în timp ce ea merge spre el.

— Vierme Mic, ești chiar tu? spune el, cu gura lățită într-un zâmbet care exprimă surprindere și mândrie deopotrivă. Văd că nu te mai târăști în noroi.

Își întinde mâna.

— Vii de bunăvoie, nu-i așa?

Urăsc să văd mâna surioarei mele alunecând într-a lui.

Doc avea dreptate. În adâncul meu, m-am agățat de speranța că el era nebun. Dar văzând-o pe ea întorcându-se la un demon ca Beliel, îmi amintește doar cât de oribil trebuie să fi fost pentru ea să trăiască alături de restul dintre noi.

Paige se uită în sus la el. Gâtul i se încordează când îi întâlnește privirea. Ținându-se astfel de mâini, aproape că ar putea fi tată și fiică.

Beliel își deschide parțial aripile furate și o ține pe Paige de mână, în timp ce se întoarce pentru a-i zâmbi lui Uriel. Zâmbetul lui spune „Vezi? Uită-te la trofeele mele”.

Paige îi trage mâna, astfel încât Beliel e nevoit să se aplece spre ea. Pentru o clipă, mă gândesc că s-ar putea să-l sărute. Gândul ăsta îmi face stomacul să se strângă.

În loc de asta, sare și îl mușcă de gât.

Își scutură capul ca un câine turbat, în timp ce o bucată din gâtul lui atârnă sfâșiată din gura ei.

Beliel țipă.

Sângele curge peste tot.

Uriel și anturajul său se depărtează de atac. Toți ceilalți se opresc în mijlocul a ceea ce tocmai făceau și se holbează.

Bâzâitul de deasupra devine și mai frenetic, în timp ce roiul de scorpioni se răsucește distanțându-se și se întoarce pentru un alt zbor de control. Nu urmaseră scorpionii ordinele lui Beliel în tot acest timp? Se vor înfuria?

Paige scuipă bucata de carne încă prinsă și îl apucă pe Beliel de cap înainte ca el să se poată desprinde de lângă ea. Se aruncă asupra feței lui.

Trei scorpioni plonjează spre ei din cer.

Îmi pierd răsuflarea, crezând că o atacă pe Paige.

Dar în loc de asta, ei îl înșfacă pe Beliel.

Acele lor intră și ies, umplându-l de veninul paraliziei.

În loc să-l omoare, Paige începe să-l lovească cu picioarele. Strigă la el. Îi rupe smocuri de păr și bucăți de piele. Smulge din el hălci de carne și i le scuipă în față.

Și în tot acest timp, ea plânge.

Sunt hipnotizată la vederea surioarei mele dezlănțuindu-se împotriva lui Beliel. El nu e un adversar mai slab, dar ea l-a luat total prin surprindere.

N-am mai văzut niciodată un copil de șapte ani atât de furios. Cu siguranță că n-am mai văzut-o nici pe Paige atât de mânioasă. Îl lovește cu pumnii ei micuți într-un fel care știu că are mai mult de-a face cu demonii ei interiori decât cu demonul care e Beliel.

Simt că inima îmi e arsă și că mi se face scrum, pe măsură ce urmăresc rămășițele surorii mele. O umezeală sărată îmi atinge buzele înainte să-mi pot da seama că plâng.

Curentul oceanului bate spre mine, făcându-mă să tremur ca o petală fragilă într-o furtună.

70.

Raffe aleargă de-a lungul stâncii în direcția lui Beliel și plonjează spre un scorpion. Îl înșfacă exact înainte de-a apuca să-și vâre degetele ca niște gheare în spatele lui Beliel.

La început, sunt confuză. De ce îl protejează Raffe pe Beliel?

Dar, pe măsură ce sângele se prelinge de pe gâtul lui Beliel pe aripile lui albe, înțeleg. Raffe îi dă la o parte mâinile lui Paige, împiedicând-o să smulgă un pumn de pene.

În loc de asta, ea îl prinde pe Beliel de păr și i-l smulge. Pene albe se ridică în aer în timp ce grupul se luptă.

În timp ce Raffe, Beliel, Paige și trei scorpioni se luptă, îngerii de pe peluză îi urmăresc curioși. Nu par dispuși să sară în apărarea lui Beliel. Părerea mea e că cei care l-au cunoscut nu-l plac, iar cei care nu l-au cunoscut s-ar putea să aibă sentimentul că locul lui nu e alături de ei.

Raffe are încă masca pe față, dar nu e singurul care încă poartă costum. Nimeni nu mă observă, de parcă oamenii asupra cărora erau atât de concentrați, cu doar câteva ore în urmă, chiar nu mai contează acum.

Arunc o privire în jur, în căutarea a ceva după care m-aș putea furișa. Nu e nimic, cu excepția unui tufiș care este, însă, mult prea departe pentru a mai vedea ceva. În apropiere, sunt doar oceanul, stâncile, iarba și torțele.

Șiroiul de îngeri se transformă rapid într-un torent. Sunt probabil atrași de ciudățenia care se întâmplă. Se adună grămadă și mă înghiontesc. Îngerii spectatori întârziați sunt nevoiți să se ridice în aer pentru a vedea acțiunea.

Deasupra noastră, un nor de scorpioni se înclină și plonjează, apropiindu-se, apoi se retrag, ca un roi de albine agitându-se în jurul cuibului.

Ajung la marginea interioară a zidului format din corpuri. De-acum nu mai am cum rămâne neobservată. Mângâi blana moale a sabiei mele ursuleț, încercând să rămân calmă.

Urletele de tortură ale lui Beliel umplu noaptea.

Toată lumea privește cum e sfâșiat și înțepat fără milă. În afară de Raffe, care îi protejează doar aripile, nici măcar o singură ființă vie nu îi sare în ajutor. Și nimeni nu se dă înapoi, măcar din milă pentru el.

Beliel avea dreptate. Nu e iubit sau dorit de nimeni.

Paige, care a tot gâfâit și plâns după Beliel, privește în sfârșit în sus și pare să îi observe pe îngeri pentru prima dată. Chiar și în lumina asta, pot vedea cum frica și nesiguranța îi

apar pe față, în timp ce privirea i se schimbă de la cea a unui războinic fără inimă la cea a unui războinic.

Îngerii sunt parțial luminați de torțe, părând sălbatici datorită umbrelor cu nuanțe roșii care le tremură pe fețe.

Ochii ei se opresc asupra mea. Clipește de mai multe ori, de parcă n-ar fi sigură că sunt eu. Fața i se crispează, dând impresia ciudată că monstrul plin de cusături se topește de pe chipul ei, luându-i locul Paige cea teribil de supărată.

Arată așa cum arăta în filmarea din celula lui Beliel – micuță, singură, pierdută. Un copilaș încercând să se agațe de convingerea că sora ei mai mare va veni și o va salva.

Îmi întind brațele spre ea, dându-mi seama cât timp a trecut de când am atins-o ultima oară. Nu mai e aceeași Paige pe care o știam, dar nici nu pot accepta că e un monstru. Dacă e să sfârșim cu toții, cel puțin voi putea să-mi mângâi surioara în ultimele clipe ale vieților noastre.

Paige își pleacă privirea și pare nesigură de sine. Lacrimile îi lasă dâre în sângele de pe față.

Pășesc în centrul cercului și merg spre ea. Plânsul i se intensifică pe măsură ce mă apropii. Când ajung la ea, își încolăcește brațele, cât poate de strâns, în jurul taliei mele.

Surioara mea se uită în sus la mine.

Mama avea dreptate. Ochii ei sunt la fel ca întotdeauna. Ochi căprui înconjurați de gene lungi și impregnați cu amintirea blândeții și a luminii, a râsetelor și a bucuriei – blocată acum în fața mutilată, cadaverică.

— E în regulă, micuțo, îi șoptesc în păr, în timp ce o îmbrățișez. Sunt aici. Am venit după tine.

Fața i se umple de cute și ochii îi strălucesc:

— Ai venit după mine.

Îi mângâi părul. E la fel de mătăsos ca întotdeauna.

71.

Beliel zace în noroi, la picioarele lui Raffe. Sângerează din cauza rănilor, mușcăturilor și a bucăților lipsă. Cei trei scorpioni își vâră gurile în rănile sale deschise și încep să-l stoarcă de puteri ca niște lipitori enorme cu ace.

Beliel urlă, îndepărtându-i neîndemânatic pe scorpioni cu ultimele sale forțe.

Pielea lui Beliel devine uscată și începe să se încrețească. Știu că în curând se va zbârci, iar carnea îi va arăta ca pastrama.

Raffe aruncă o privire îngerilor care îi urmăresc, apoi se uită din nou la pielea zbârcită a lui Beliel. Chiar și cu masca, îmi dau seama că nu vrea să facă nimic extrem în fața îngerilor. Dar nu poate permite ca aripile să îi fie stoarse de putere și să se usuce. Și chiar dacă ar reuși să-i dea pe scorpioni jos de pe Beliel, mai mulți s-ar putea coborî din cer.

Întinde una dintre aripile furate ale lui Beliel și o ține strâns cu o mână. Scoate de la brâu cuțitul de bucătărie pe care l-a luat din casa de pe plajă. Se reflectă în el flăcările torțelor în timp ce-l ridică, chiar înainte de a-l lăsa să cadă cu lama în jos.

Beliel, încă nu în întregime paralizat, țipă atunci când Raffe taie prin articulația aripii.

Aripa cade pe pământ.

Îngerii privesc, stupefiați.

Raffe își ridică din nou cuțitul.

Câțiva războinici sar spre Raffe cu aripile deschise în spate și cu pumnii pregătiți. Ei cred că el taie aripile unui înger, și că ei și le protejează pe ale lor. Bănuiesc că e în regulă să lași un înger să se apere singur în fața unei fetițe și a supărărilor ei, dar nu și împotriva altui înger care îi amputează aripile.

Dar nu pot ajunge la el îndeajuns de repede. Raffe spintecă și a doua aripă a lui Beliel.

Aripa albă ca zăpada cade pe pământ, încă falnică și plină de viață.

Raffe îl lovește cu piciorul pe primul înger care ajunge la el.

Se luptă corp la corp cu primii doi îngeri care vin spre el. Strigă la ei, încercând probabil să le explice ce se petrece cu adevărat, dar cuvintele i se pierd în vuietul scorpionilor de deasupra, în larma furioasă a îngerilor și în zgomotul valurilor.

Se ține bine în fața primilor doi, dar al treilea își scoate sabia.

Singura armă disponibilă a lui Raffe sunt aripile lui de demon, care sunt încă ascunse dedesubtul deghizării cu pene. Se retrage, ezitând să le arate atât de multor îngeri, chiar dacă

e puțin probabil că cineva l-ar recunoaște cu mască. Dar agresorul lui nu-i dă de ales, pentru că se pregătește să-l taie cu sabia.

Aripile de demon ale lui Raffe se deschid brusc.

Mulțimea devine tăcută. Bâzâitul scorpionilor dispare, pentru că își termină zborul de control. Și secerile din aripile lui Raffe alunecă în afară cu un clic.

Coasele lui zăngăne și blochează sabia adversarului său. Sabia se ridică în aer și aterizează pe peluză.

Raffe își apleacă bărbia și le aruncă îngerilor o privire amenințătoare. Cu aripile uriașe de liliac în spate și cu coasele strălucind în roșul luminii torțelor, e imaginea perfectă a unui diavol.

Cele două aripi tăiate se află de o parte și de alta a lui Raffe. Penele albe suflate de briză arată neobișnuit de nelalocul lor pe pământul îmbibat de sânge. Masca festivă a lui Raffe contribuie și mai mult la scena de groază, în timp ce el se arată deasupra lui Beliel.

În timp ce toți se holbează, se aude doar bâzâitul lăcustelor îndepărtându-se în zbor și valurile lovindu-se de stâncile de dedesubt.

Apoi sunetul a o sută de săbii de îngeri scoase din tecile lor umple noaptea.

72.

Respirația îmi devine nesigură și nu cred că-mi pot simți degetele. Nu văd nicio ieșire din asta.

Raffe se află deasupra lui Beliel, uitându-se la războinicii care-l înconjoară. Are privirea aprigă, dar e evident că situația noastră arată destul de rău. Și dacă ar fi în cea mai bună formă, Raffe tot nu s-ar putea lupta cu o întreagă legiune din propriul său neam, chiar și presupunând că ar vrea.

Paige și cu mine suntem la fel de încercuite ca Raffe. Sora mea pare să aibă câțiva ași în mânecă, dar șansele nu sunt tocmai în favoarea noastră. Mă uit în jur pentru a vedea dacă e vreo gaură în zidul de îngeri, prin care s-o pot strecura pe Paige spre un loc sigur, dar nu găsesc niciuna.

Suntem blocați.

S-au răspândit în jurul nostru, au blocat fiecare direcție – uscat, apă și aer. Bănuiesc că nu e prima dată când își prind prada în capcană. Se pricep să se pregătească pentru lovitura fatală, trebuie să recunosc.

Mai mulți îngeri pășesc spre Raffe cu săbiile scoase. El le măsoară cu privirea, apoi aruncă o privire aripilor sale de pe pământ, de parcă le-ar memora poziția. Pășește pe deasupra capului lui Beliel pentru a ajunge în fața aripilor lui, gata de luptă.

Scorpionii îl privesc pe Raffe cu precauție, dar continuă să îl stoarcă de puteri pe Beliel, în timp ce el se usucă. Când săbiile îngerilor se ciocnesc cu secerile din aripile lui Raffe, scorpionii tresar și își iau zborul.

Ochii lui Beliel se holbează în gol, în timp ce restul corpului său sângerează prin răni, mușcături și bucăți lipsă. Dacă nu aș ști, aș presupune că e mort.

Raffe încearcă să nu-i lase pe îngeri să-i calce aripile, dar nu poți face prea multe în timp ce te lupți pentru viața ta.

Mă aplec la pământ și apuc una dintre aripile albe înainte să o calce cineva în picioare.

O îndoi repede și i-o înmânez lui Paige.

— Ține asta. Să nu lași să i se întâmple nimic.

Mă furișez de cealaltă parte a lui Raffe și mă târăsc pe pământ pentru a apuca a doua aripă, tocmai când un înger e pe cale să calce pe ea. Deasupra mea, Raffe taie și blochează într-un delir de mișcări, cu aripile lui de demon.

Mă târăsc înapoi cu aripa, pentru a mă da la o parte din calea lui. Îndoi aripa și i-o dau lui Paige. Aripile sunt ușoare, dar îi acoperă practic tot corpul, așa cum le ține în mâini.

O conduc pe Paige departe de luptă. Dar calea ne e blocată de un războinic care se uită aspru în jos, la noi.

În lumina torțelor, aripile par să-i fie niște flăcări, dar știu că ar fi portocaliu-ars sub lumina unui felinar. E Arsul, cel care a răpit-o pe Paige din răutate.

Arată la fel ca în filmarea de supraveghere a lui Doc – ranchiunos și rău. Face un pas spre noi.

— Iată-te, spune Arsul, întinzându-se după Paige. Te-ai făcut și tu în sfârșit utilă la ceva, nu-i așa? Era și timpul să termine cineva cu rebutul ăla.

O împing pe Paige în spatele meu și smulg ursul de pe sabie. Sunt aproape fericită că am ocazia să lupt împotriva lui. Simt o ură deosebită față de Ars, Răpitorul de Fetițe Neajutorate.

73.

Arsul se uită la mine ca la un țânțar.

— Ce ai de gând să faci? Să mă bați cu ursulețul?

Îmi scot sabia și mă așez în poziție de luptă.

Cu toate acestea, izbucnește în râs.

— O să mă înfrunți cu sabia ta de tinichea, fetițo?

Aproape că pot simți furia pulsând în Raffe, care se luptă cu mai mulți războinici.

Arsul dă neglijent cu sabia înspre mine.

Îi contrez automat lovitura de oțel cu a mea. Antrenamentul din vis trebuie să fi funcționat, cel puțin până la un punct.

Arsul pare surprins. Dar asta nu-l oprește să-și pregătească imediat următoarea lovitură. Îmi dau seama că de data asta e mai serios.

Sabia lui coboară ca un baros.

Mi-o ridic și eu pe a mea, pentru a se ciocni de a lui. Șocul impactului mă zgâlțâie din toate încheieturile. Dinții îmi trosnesc atât de tare, încât sunt surprinsă că nu îmi cad.

În mod incredibil, încă rezist în picioare.

Dar abia mă descurc.

E clar că nu pot primi prea multe lovituri directe. Acum știu de ce niciunul dintre antrenamentele mele din vise nu a implicat și un adversar cu sabie.

Arsul se aștepta să mă doboare cu o singură lovitură. Își ridică din nou sabia, părând enervat.

Mă feresc și mă năpustesc asupra brațului său înarmat. Probabil că nu e o mișcare recomandată, dar există un motiv pentru care trebuie să te întinzi pentru a lovi. Cu mine atât de aproape, el poate tăia, dar nu poate face o daună majoră.

Încerc să-l lovesc în genunchi, dar e pregătit pentru mine și se rotește din calea mea. Spre deosebire de ceilalți adversari cu care m-am luptat în ultima vreme, Arsul nu e nici beat, nici amator.

Își ia elan pentru o altă lovitură.

Mă feresc. Simt adierea lamei sale de-a lungul creștetului capului meu.

Îmi pierd echilibrul și nu apuc să mă așez într-o poziție bună de apărare.

Am destul timp doar pentru a-mi ridica sabia și a-l bloca.

Mă lovește din nou cu o forță care mi-ar putea zdrobi oasele.

În momentul impactului, țeasta îmi zornăie atât de tare, încât simt că-mi vibrează toată șira spinării. Aproape că scap sabia, dar reușesc în mod miraculos să mă țin de ea.

Mă clatin și cad în genunchi.

O reperez în mod vag pe Paige, strigând în spatele meu. Poate că Paige are o mușcătură ucigătoare, dar nu se poate pune cu un înger războinic cu sabie, și sunt fericită că înțelege asta.

O parte din mine îl vede pe Raffe repezindu-se printre lame și lovituri, încercând să ajungă la mine. Dar prea mulți adversari îl atacă în haită.

Valuri de mânie mă inundă. Ceea ce credeam că era furia care pulsa din Raffe vine de fapt din mine.

Nu, nu din mine.

Din sabie.

Arsul a făcut parte din banda care i-a tăiat aripile lui Raffe. Din cauza asta, sabia a trebuit să-l părăsească pe Raffe. Acum, e condamnată să rămână cu mine, o ființă mică și plăpândă. A trebuit să suporte insulte după insulte începând de atunci, inclusiv să se râdă de ea. Iar acum, umilirea finală – Arsul e la două, trei lovituri distanță de la a ne doborî definitiv.

Doamne, chiar e nervoasă.

În regulă. Și eu sunt nervoasă. Nemernicul ăsta mi-a răpit sora și uite ce s-a întâmplat.

La fel de bine am putea să cădem împreună în flăcări. Cel puțin, ne-am vărsa din mânie într-un ultim atac. Sper că-l pot nimeri într-un loc care să-l rănească cu adevărat.

Arsul are tupeul să-mi facă semn, nerăbdător, să mă ridic. Probabil că n-ar putea trăi cu rușinea că a dat lovitura fatală adversarului său – o fetiță sfrijită – în timp ce acesta se afla la pământ.

Îmi adun toată furia în timp ce mă așez și mă pregătesc.

Arsul și cu mine ne tragem amândoi săbiile în spate.

Cu toată puterea mea, urlu și împing sabia în același timp cu el.

Paige îmi strigă numele. Raffe strigă în timp ce îi dă la o parte pe războinici, încercând să ajungă la mine.

Când cele două săbii se lovesc, impactul nici nu-mi zdruncină oasele, nici nu mă face să simt gust de sânge. E ca și cum toată forța s-ar fi oprit în lamă, înainte de a coborî vibrând spre mine. Ca și cum toată puterea aia înspăimântătoare și ucigătoare a fost redirecționată.

Lama Arsului se fărâmițează.

Sună în același timp ca sticla care se sparge și ca o persoană care țipă. O bucată ascuțită lovește aripa Arsului, tăind drept prin ea.

Continui mișcarea, iar lama străpunge pieptul Arsului.

E o lovitură rapidă, care nu lasă nicio urmă, până când sângele se scurge într-o linie de la un braț la celălalt.

Se prăbușește.

Arsul zace pe sticla zdrobită, sângerând. Ochii îi sunt larg deschiși, surprinși de uimire. Corpul îi tremură. Respirația îi e aspră și încordată.

Se chinuie să respire.

Unu… Doi…

Ochii lui își pierd centrul de atenție și se holbează în gol.

Sunt lipsiți de viață.

Mă holbez la el cu o clipă mai mult decât trebuie pentru a fi sigură că e mort, încercând să mă conving că săbiile îngerilor chiar pot omorî îngeri.

Mă uit în sus. Raffe și ceilalți au împietrit în mijlocul luptei lor. Toți se holbează la noi.

O ființă omenească. Să omoare un înger războinic. Într-o luptă cu sabia.

Imposibil.

Și eu am împietrit. Brațele îmi sunt încă ridicate, ținând sabia, pregătite să lovească din nou.

Arunc o privire înapoi la cadavrul Arsului, încercând să mă concentrez la gândul că am omorât un înger războinic.

Apoi se întâmplă un alt lucru incredibil. Într-o clipă, suntem înconjurați de îngeri cu săbii în mână. În clipa următoare, sabia unuia dintre ei cade cu un zgomot surd pe iarbă, ca o greutate din plumb. Îngerul se uită fix la sabia lui, neînțelegând ce se întâmplă.

O altă sabie cade.

Apoi alta.

Apoi o grămadă întreagă, până când cad toate celelalte săbii scoase din teacă, lovindu-se cu o bufnitură de iarbă, ca niște indivizi care se înclină în fața reginei lor.

Îngerii se holbează la săbiile de la picioarele lor complet uluiți.

Apoi toată lumea se uită la mine. De fapt, mai corect spus e că se uită la sabia mea.

„Oau”. Ăsta e cel mai inteligent lucru pe care-l pot spune chiar acum. A spus Raffe ceva despre sabia unui arhanghel care le intimidează pe celelalte săbii ale îngerilor pentru a le câștiga respectul?

Îmi rotesc ochii pentru a privi la sabia din mâinile mele. Tu ai făcut asta, Ursule Pooky?

74.

Paige aleargă spre mine, ținând încă în brațe aripile. Își îngroapă din nou, într-o doară, fața în coastele mele, așa cum obișnuia să facă atunci când avea un coșmar și simțea nevoia unei îmbrățișări.

O înconjor cu brațul. Jur că umerii ei sunt mai slabi ca niciodată. Dar gândul ăsta mă poartă spre toate locurile întunecate în care nu vreau să ajung, așa că îl ignor. Judecând după zidul de războinici din jurul nostru, foamea ei nu va mai fi în curând o problemă.

O trag după mine în timp ce pășesc cu prudență spre Raffe. Toți sunt încă în stare de șoc, astfel că nimeni nu mă oprește, chiar dacă acum sunt ucigașa unui înger. Mă așez spate în spate cu Raffe, punând-o pe Paige cu aripile tăiate între noi.

Știu că Paige e mortală acum. Șansele ei de supraviețuire nu sunt mai mari decât ale noastre. Iar eu sunt sigură că o puștoaică de vârsta ei nu ar trebui să fie nevoită să lupte pentru viața ei cât timp sora sa mai mare se află prin preajmă.

Sper ca ultimele ei câteva clipe să fie pline de conștiința faptului că a fost înconjurată de cei care au încercat să o protejeze.

Probabil că arătăm într-un mare fel. Raffe, cu masca lui roșie și cu aripile de demon cu marginile în formă de seceri deschise în toată splendoarea lor. O Fiică a Omului, adolescentă sfrijită, care flutură sabia unui arhanghel. Și o fetiță plină de cusături, care arată și se poartă ca un coșmar, strângând la piept o pereche de aripi de înger.

Părul îmi flutură în toate părțile, și îmi dau seama că bâzâitul scorpionilor a crescut, în mod constant, din nou într-un vuiet. Probabil că s-au învârtit în cerc, iar acum se întorc spre noi. Pe măsură ce se apropie, parcă ar veni o furtună.

Războinicii își revin din șoc și încep să se miște în direcția noastră, cu mâinile goale. Numai că acum vin la fel de mulți spre mine ca și spre Raffe. Bănuiesc că au ceva cu fetele umane care îl omoară pe unul de-al lor. Asta sau vor să încerce să-mi ia sabia.

Lovesc cu sabia spre unul dintre îngerii care se apropie prea mult de mine. El se ferește și încearcă să mă prindă de păr. Îl lovesc cu piciorul în stomac.

Din câte îmi pot da seama, fondul de îngeri e nesfârșit. Rezultatul e evident. Nu va dura mult până când vom fi epuizați.

Noi știm asta. Ei știu asta.

Dar ne luptăm în continuare.

Îi trag una cu sabia unui războinic bine făcut, încercând să-l nimeresc în gât, moment în care ceva îl doboară.

Un scorpion.

Pentru o clipă, o învălmășeală de aripi și un ac se rostogolesc pe iarba zdrobită. Scorpionul nu se luptă efectiv cu îngerul. Cred că încearcă doar să se ridice și să zboare. Dar îngerul nu o să permită asta.

Un alt scorpion se izbește de adversarul lui Raffe. Se rostogolesc în noroi, alunecând într-o învălmășeală de membre și aripi. Încă trei scorpioni se prăbușesc stângaci în îngeri.

Îmi ia un moment să-mi dau seama ce se petrece de fapt.

Roiul de deasupra noastră s-a coborât în zbor, prăbușindu-se și învârtindu-se ca un nor de viespi. Pe măsură ce coboară în zbor, scorpionii de la baza roiului se izbesc de îngeri. Coliziunile îi doboară pe războinici, la fel ca pe niște fire de gazon care sunt tunse.

Nu am nicio îndoială că un înger poate învinge un scorpion fără cel mai mic efort. Dar sunt mult mai mulți scorpioni decât îngeri, iar scorpionii acționează ca niște bestii lipsite de minte, care se izbesc de corpuri. Chiar și când unii dintre ei virează în ultima secundă pentru a încerca să evite coliziunea fatală, avântul întregului grup nu pare să se oprească, izbindu-se tot mereu de îngeri.

Forța pură a corpurilor care se tamponează în mod repetat de mulțime îi face pe toți să ajungă întinși pe peluză.

Toți, exceptându-mă pe mine, pe Raffe, și pe Paige, adică.

Roiul se împarte în jurul nostru, lovind totul în calea sa, dar pe noi lăsându-ne neatinși.

Curentul de aer provocat de aripile lor mă face să mă împleticesc înapoi în Paige, până când ea e strânsă între mine și Raffe. Mă întind în spate pentru a o prinde de mână. Mânuța ei se agață strâns de a mea.

Raffe își deschide aripile ca să ne adăpostească, astfel că se află în spatele nostru, aripile lui protejându-se din ambele părți.

Deși Doc s-ar putea să se fi înșelat în legătură cu sentimentele lui Paige pentru Beliel, încep să cred că nu s-a înșelat și cu faptul că Paige are ceva special. Orice i-o fi făcut Doc în secret, asta i-a conferit un fel de conexiune cu scorpionii. Aceștia roiesc în jurul ei și o protejează cu propriile lor corpuri.

Continuă să vină. Unii înțeapă, unii nu, de parcă scorpionii sunt confuzi în privința a ceea ce au de făcut. Dar nici măcar cei care înțeapă nu zăbovesc. E mai degrabă un atac urmat de o retragere imediată, ca și cum ar simți că s-ar afla într-un mare pericol dacă ar persista.

Roiul se ridică, lăsând peluza plină de îngeri îngenuncheați și întinși pe burtă. Toți privesc spre cer pentru a vedea ce urmează. Noi suntem singurii încă în picioare.

Roiul se învârte și se întoarce pentru a trece din nou. Îngerii îngenuncheați se aruncă la pământ sau pe burtă, și toți își acoperă capul.

Poate că, dacă și-ar putea folosi săbiile, lucrurile s-ar desfășura altfel. Dar nimeni nu pare a-și dori să riște să fie refuzat de sabia sa, chiar dacă e vorba de o singură luptă.

Privesc în jur, încercând să văd ce ar trebui noi să facem.

Din moment ce ei nu au țintit spre noi, nu prea are sens să ne ferim ascunzându-ne.

Roiul continua să se apropie. O rafală uriașă de vânt îmi înțeapă ochii și aproape mă dărâmă de pe picioare.

Dar se împart înaintea noastră, la fel ca înainte, lăsându-ne să rămânem în picioare, în timp ce toți ceilalți se lipesc de pământ.

Ținând încă aripile îndoite, Paige se strecoară dintre noi și se așază pe Beliel. Aripile sunt strânse ca un sandvici, penele pufoase fluturând în vânt.

Beliel s-a uscat și e aproape de nerecunoscut, zăcând ca un mort pe burtă. Aripile care îi acoperă spatele, totuși, arată contrastant de pline de viață, atârnând deasupra lui ca o pătură albă.

Un scorpion plutește deasupra lui Paige, încercând să o ridice, dar ea nu-i dă drumul lui Beliel.

Pielea mi se răcește la vederea cozii curbate cu ac atât de aproape de sora mea. Sunt tentată să o tai. Dar Raffe își întinde mâna ca să mă oprească, de parcă ar ști ce vreau să fac.

— Ascunde-o, îmi șoptește, dând din cap spre sabia mea.

Ezit, gândindu-mă la toate motivele pentru care ar trebui să-mi țin sabia scoasă. Dar îmi șterg sângele de pantaloni și strecor sabia la loc în teaca de la șold. Nu e momentul pentru ceartă.

Mai mulți scorpioni coboară și plutesc deasupra lui Paige. Patru dintre ei îl apucă pe Beliel de subsuori și de picioare, în timp ce alți doi îl trag de curea. Îl ridică în același timp cu Paige, care se ține bine deasupra, ca o prințesă pe o lectică de demon.

Mă întind după ea, voind să o trag jos.

Raffe mă prinde de mână și începe să alerge după ei, în timp ce ultimii din roi trec pe lângă noi. Mă balansează în aer și mă trage în brațele lui.

Îl țin cât de strâns îmi permit mușchii mei, care acum tremură.

După câtiva pași de alergare, sărim de pe stâncă, în aer.

75.

Îngerii se ridică imediat din pozițiile lor cu fața în jos și încep să ne urmărească. Unii par înțepați și greoi, dar prea mulți dintre ei reușesc să își revină. Aripile lui Raffe bat cu putere, în timp ce zburăm pe deasupra valurilor care se sparg.

În spatele nostru, o hoardă de îngeri își ia zborul de pe stâncă.

Zgomotul asurzitor al aripilor scorpionilor devine tot mai puternic, în timp ce roiul se învârte și cotește înapoi. Scorpionii zboară atât de aproape de noi, încât aripile lor de insecte aproape că îmi ating capul, când ei plonjează spre îngeri.

Ochii mi se strâng din cauza corpurilor grăbite de insectă. Privind peste umărul lui Raffe, câmpul meu vizual se îngustează și se lărgește pe rând, în timp ce Raffe bate din aripi.

Roiul coboară abrupt, lovindu-se cu îngerii aflați chiar în spatele nostru.

Ciocnirea de proporții uriașe îi face praf pe îngeri și tot ce pot vedea sunt ace și aripi de insectă. Niciun înger nu poate penetra mulțimea. Bănuiesc că nu e tocmai ceea ce Uriel intenționa când a creat scorpionii.

Scorpionii se reped și cotesc înapoi spre noi, fără să se mai vadă nici măcar un înger.

Suntem în roi.

Corpuri zboară pe deasupra, înaintea și înapoia noastră. În spatele nostru, mulțimea de ace și aripi e atât de densă, încât pare un zid de insecte uriașe.

Privim în jur agitați, până când trece destul timp pentru a nu mai fi îngrijorați că ne-ar putea ataca și pe noi.

Lângă mine, surioara mea călătorește pe ce a mai rămas din Beliel. Picioarele îi sunt încolăcite în jurul taliei lui, iar ea apasă cu tot corpul aripile tăiate ale lui Raffe pe el. Vârfurile aripilor ca de zăpadă atârnă de pe el, fluturând în vânt.

Beliel e o imagine înfiorătoare, cu capul atârnându-i în jos. Încă lipsesc bucăți din el și continuă să sângereze. Pielea și mușchii îi sunt zbârciți și storși de putere, făcându-l să pară fragil și mort de-a binelea.

Sunt purtați de către șase monștri scorpioni care bat din aripile lor irizat – o altă priveliște teribil de stranie. Paige se întoarce spre mine și îmi zâmbește timid, dar încetează când cusăturile încrucișate de pe obrajii ei se mișcă prea mult.

Tata mi-a spus cândva că viața o să se complice când voi crește mare. Bănuiesc că nu la asta se referea. Mama, pe de

altă parte, a fost de acord cu el, și bănuiesc că ea se gândea tocmai la genul ăsta de lucru.

Mă ghemuiesc în brațele lui Raffe. Zburăm în același ritm cu roiul, de parcă instinctele lui sunt șlefuite perfect pentru a se sincroniza cu tovarășii lui de zbor. E clar că fusese menit să facă parte din ceva mult mai complex decât propria lui persoană.

Raffe e cald și puternic și cu el mă simt în siguranță. Fețele noastre se apropie puțin, în timp ce roiul își schimbă direcția. Pentru o clipă, îi pot simți respirația mângâindu-mi ușor obrazul.

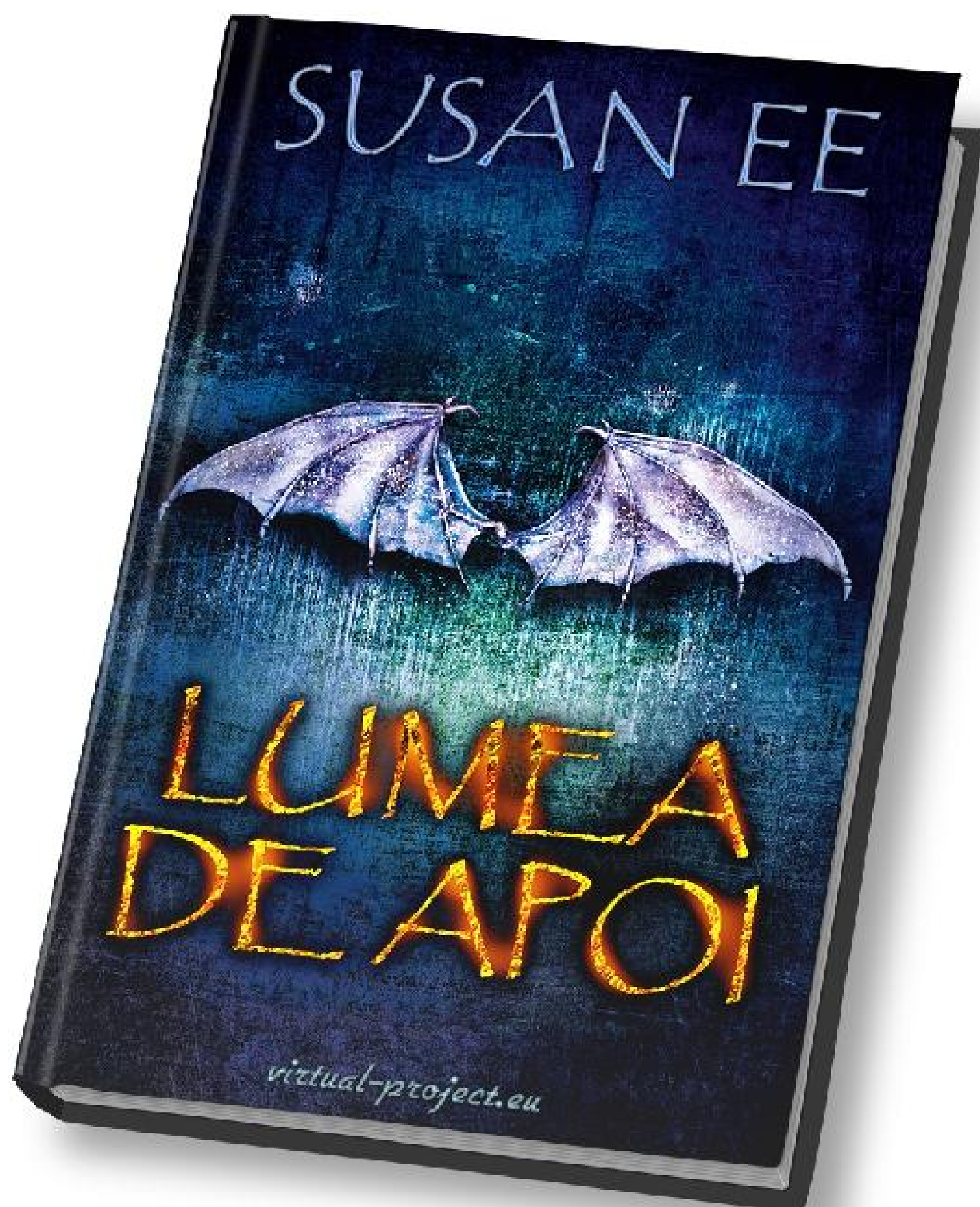
Vom zbura oriunde ne duce roiul, și vom ateriza oriunde o să aterizeze și ei. Iar când vom ajunge, n-am nicio îndoială că va trebui să fiu în întregime vigilentă și pregătită pentru orice. Până atunci, mă pot încălzi cu gândul că familia mea e teafără în clipa asta, și că sunt din nou cu Raffe.

Soarele răsare, dându-i oceanului întunecat de dedesubt o strălucire cu pâlpâiri albastre, aurii și verzi.

E o nouă zi în Lumea de Apoi.

Mulțumiri

Nenumărate mulțumiri oamenilor extraordinari care mi-au citit manuscrisul înainte ca el să fie publicat și care m-au ajutat să îl ridic la un alt nivel: Nyla Adams, Aaron Emigh, Jessica Lynch Aflaro, John Turner, Adrian Khactu, Eric Shible și David L.M. Preston. În plus, doresc să le mulțumesc și lui Aaron Emigh, sfătuitorul meu în ceea ce privește luptele, și lui Steaphen Fick pentru lecția de luptă cu săbiile și pentru trucurile privind bătăile cu cuțite. Și, desigur, recunoștința mea se îndreaptă către cititorii *Îngerilor căzuți* pentru entuziasmul lor fantastic și pentru sprijinul lor.

SUSAN EE
LUMEA DE APOI
virtual-project.eu

virtual-project.eu

[1] Ronald McDonald, personajul costumat în clovn care este folosit drept mascotă a lanțului de restaurante McDonalds.

[2] Stil de construcție inspirat de civilizațiile vechi, care folosește chirpiciul drept materie primă.

[3] Joc de cuvinte bazat pe asemănarea dintre cuvintele *breasts* (în engl. *sâni*) și *brains* (în engl. *creier*).

[4] Pied Piper din Hamelin este personajul principal al legendei orașului Hamelin. Pied Piper (Flautistul bălțat) a fost chemat de autoritățile oralului pentru a-i scăpa pe locuitori de șobolanii care invadaseră orașul. Întrucât orașul nu a vrut să-l plătească pe flautist după ce acesta își îndeplinise sarcina, flautistul îi face pe copiii din oraș să-l urmeze, în același mod în care îi scosese pe șobolani afară din oraș, prin intermediul flautului său fermecat.

[5] Finala dintre echipele care câștigă Liga Americană (American League), respectiv Liga Națională (Național League) de baseball și care se desfășoară după sistemul series (cel mai bun din șapte meciuri).

[6] Urmașii „fiilor lui Dumnezeu” făcuți cu „fetele omului” (Geneza 6:1 4).

[7] Angel Island (insula înger) este o insulă din golful San Francisco, vecină cu insula Alcatraz.

[8] Cursele spre Alcatraz ale Căpitanului Jake (eng.).

[9] Alcatrazul nostru (eng.).

[10] Cântec bisericesc ale cărui versuri au fost scrise de poetul John Newton în 1779 și care reprezintă o emblemă pentru convertirea la credință, în spirit creștin, mai ales în spațiul vorbitorilor de limbă engleză.

[11] Aluzie la Silicon Valley, regiune care face parte din Golful San Francisco, cunoscută pentru că este sediul unora dintre cele mai importante corporații tehnologice.

[12] În engleză, *Half Moon* înseamnă *Semilună*, iar *Crater Moon – Luna cu cratere.*

[13] Perioada dintre 1811 și 1820, când, în Marea Britanie, regele George al III-lea a fost considerat nepotrivit pentru a conduce, iar fiul său, viitorul George al IV-lea a fost numit prinț regent, în locul monarhului.

[14] De la himeră, care, în biologie și genetică se referă la un organism format din două sau mai multe feluri diferite de celule, care, la rândul lor, își au originea în zigoți diferiți. Termenul provine de la monstrul mitologic cu același nume, care avea cap de leu, corp de țap și coadă de șarpe.

[15] Aluzie la pasajul 6:4 din Geneza, unde se spune că acei copii făcuți de nefilimi cu fiicele oamenilor au ajuns „eroii din vechime”.

[16] Aluzie la rechinul alb, care mai este numit și „marele alb”.

Table of Contents

44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.

Table of Contents

44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.

Table of Contents